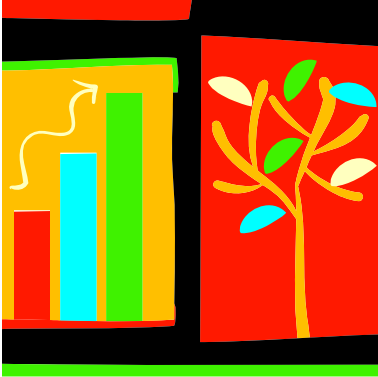

Khánh Vân

Mơ Yêu

Chương 1

Viễn gõ nhẹ cánh cửa, rồi bước vào phòng làm việc của Hoài, hần đang đeo một bộ mặt khó ưa nhất hành tinh.

- Ông có thể thử việc tôi vài tháng mà.

Cô gái có bộ tóc ngang vai ngồi trước bàn vẫn cố thuyết phục Hoài . Giọng nói của cô mang một âm sắc khá đặc biệt làm Viễn chú ý, nhưng Hoài thì không . Hần ra hiệu anh đợi, mà tìm cách tổng khứ cô gái một cách cương quyết hơn:

- Xin lỗi cô, tôi đã nói chúng tôi cần người có kinh nghiệm.

Hần nhún vai:

- Tôi đang có khách . Xin lỗi nhé . Tôi nghĩ cô nên thử chỗ khác.

Cô gái tuyệt vọng:

- Hai tuần nay tôi đã được gọi phỏng vấn chín chỗ rồi . Chỗ nào cũng đòi kinh nghiệm, rồi từ chối . Chẳng phải các ông đã đọc qua hồ sơ của tôi rồi sao ? Tôi đã ghi rõ là chưa từng làm mà . Gọi phỏng vấn làm gì rồi viện cớ từ chối . Kinh nghiệm ? Nếu không có bước mở đầu thì làm sao có kinh nghiệm ? Tôi không hiểu ngày xưa khi ông đi xin việc, nếu người ta cũng

đòi ông phải có kinh nghiệm thì làm sao ông có chỗ ngồi ngày hôm nay.

Hoài trợn mắt:

- Ô hay! Cái cô này, tôi đã bảo không nhận là không nhận, ở đó còn mĩa mai . Lầy lý do thiếu kinh nghiệm là tốt cho cô thôi, chứ nếu cô muốn biết lý do thật sự người ta từ chối cô à ? Về nhìn lại mình trong gương đi, mười hai con giáp cô có giống con giáp nào ? Quê mùa, thô thiển, công ty nào dám mướn cô làm thư ký ?

Môi mím chặt đến trắng bệch, cô gái tội nghiệp gom lại mới giấy tờ, bằng cấp với đôi tay run rẩy vì giận . Trước khi bước thẳng ra cửa, cô còn buông một câu tức tối:

- Không hiểu sao những người như ông lại có thể leo được lên chiếc ghế này.

Từ khi có tranh cãi, Viễn đã rời mắt khỏi khung cảnh ngoài cửa sổ, anh quay lại dựa lưng vào tường để theo dõi những câu đối thoại diễn ra trong phòng . Cô gái đã khuất sau cánh cửa mà anh còn trầm ngâm, suy nghĩ điều gì đó . Hoài đến bên anh vỗ vai.

- Sao! Chúng kiến cái cô nàng dở hơi đó gây gỗ có ngán giùm tao không ? Làm giám đốc nhân sự bị chửi rửa là chuyện thường xuyên . Trên chửi xuống mình quản lý nhân viên yếu, các phòng ban cũng chửi mình tuyển người kém . Còn mấy cô nàng xấu xí dở hơi đến xin việc thì cứ tưởng có trình độ, bằng cấp là có thể làm việc được . Thật đúng là công việc chán ngán.

- Chỗ này lại tuyển người à ? - Viễn hỏi.

- Ừ, tuyển thêm hai thư ký và hai nhân viên làm ngoài giờ cho Ban Kinh Doanh.

Viễn khoát tay từ chối điều thuốc Hoài mời, anh hỏi, giọng lơ đãng:

- Cô khi nãy xin việc gì ?

Hoài bật quẹt, rít một hơi thuốc, rồi khoan khoái trả lời anh:

- Cô ta xin việc nhân viên kinh doanh ngoài giờ, nếu không thì thư ký .

Nhưng bộ dáng dở quá, dưới trung bình thì trả hồ sơ lại thôi.

Viễn đến bên khung cửa mở rộng, nhìn xuống khoảng sân nhỏ, bóng cô gái đã ra đến cổng công ty của Hoài.

- Giọng cô ta hơi là lạ nhỉ . Hình như không phải dân Sài Gòn gốc.

Hoài quả là có khiếu về quản lý nhân sự, hần tuôn ra ngay:

- Dân Buôn Mê Thuộc đó mà, mới lấy cái bằng Đại học đại cương thôi .

Chắc tính vừa học vừa làm . Loại sinh viên áo vá vai, tay ôm sách đi xin việc thì có khối, nhưng cô nàng này thì... nói thật . Lùi xùi quá, chả có con gái một chút nào.

- Mà nhận xét con người ta ghê thế, không sợ có ngày hổ to à ?

Hoài cười vang:

- Tao nhận xét không sai đâu mà ời . Tao đoán chắc công ty của tao chưa là công ty cuối cùng từ chối cô ta đâu.

Viễn không đáp lời, anh cân nhắc, rồi cuối cùng lên tiếng:

- Mà còn giữ địa chỉ liên lạc với cô ta không ?

Hoài ngạc nhiên suýt đánh rơi điếu thuốc:

- Chi vậy ?

Viễn quay lại:

- Có thể tao có công việc cho cô ta.

Hoài há hốc mồm . Nhìn anh trân trân:

- Mà nói nhận cái cô nàng ăn mặc luộm thuộm thuộc đó vào công ty của mày à ?

Bộ chỗ mày thiếu lao công...

Viễn lắc đầu:

- Nói gì tệ thế, mày . Có liên lạc giùm tao không thì nói.

- Nhưng mà... - Bất gặp ánh mắt không đùa của Viễn, Hoài đành gãi đầu,

hắn lâu bầu - Thì được, nếu mày muốn tao sẽ cho cô thư ký nhắn cho mày .
Để rồi xem mày cho con nhỏ xấu như ma le ấy làm việc gì.

Viễn cười:

- Việc khó nói lắm, tao nghĩ vậy . Thôi, để cảm ơn mày, chiều tối tao chi,
được không ?

Mơ Yêu

Chương 2

Hạ mở mắt nhìn lên trần nhà, im ắng và trống vắng quá, căn phòng thuê nhỏ xíu đã trở nên quen thuộc với cô hơn hai năm nay . Cô nằm dài như đuôi súc trên giường . Ngày hôm qua, khi thiếp đi với cơn mệt mỏi, cô đã tự nhủ: Ngủ đi . Ngủ đi, ngủ đi vậy, ngủ một giấc sáng mai dậy chớp mắt, mọi việc sẽ như làm lại từ đầu, mình sẽ quên những đau khổ vô vọng của ngày hôm nay, quên đi những cảnh tượng mà lẽ ra không bao giờ nên có . Vậy mà, khi tỉnh dậy sáng nay, thân thể cô rời rã, con tim nhỏ bé của cô lại nhói đau, khi ý thức được rằng mình đã thực sự cô độc giữa đất Sài Gòn này , mình đã mất đi hai người từng là bạn thân thiết nhất . Hơn hai năm đậu Đại học khó khăn, gian nan không được sự ủng hộ của gia đình, cha và các ông anh, ai cũng ngăn cản cô khăn gói vào Sài Gòn thi Đại học, và khi hay tin cô đậu khoa toán, họ lại còn bài bác và cương quyết không cho cô vào học, nếu cô ra đi, phải "thân lập thân" . Đó là câu nói chắc như đinh đóng cột của cha. Hơn hai năm cô ráng học hành và sống lây lất bằng những việc vặt như bưng cafe, dạy kèm...

Và thậm chí mượn luôn cả nghề của cha là dạy võ cho một vài trung tâm và nhà văn hóa thiếu nhi.

Cô đã vượt qua được thời gian đầu cam go đó, một phần cũng nhờ tựa vào Huy, người đã khuyến khích cô xuống Sài Gòn học, và giúp đỡ cô, giới thiệu cho cô ở trọ một người bà con của anh . Và còn Ngọc Trâm, cô bạn Sài Gòn dễ thân của những ngày làm quen ở giảng đường.

Hạ đã từng xem họ là thân thiết nhất, cô thật ngây thơ . Họ đã lừa dối cô từ bao lâu vậy nhỉ ?

Cô không biết . Chỉ khi hân hoan đến nhà Ngọc Trâm cảm ơn bạn đã giới thiệu cho cô việc làm mới, cô mới chứng kiến cảnh tượng họ trong vòng tay nhau . Mới biết mình thật khờ ngốc . Cô đã tin tưởng Huy biết bao . Những

lời âu yếm tỏ tình ngày nào . Huy có còn nhớ không nhỉ ?

Hạ uể oải trở dậy rửa mặt, rồi ngồi thừ ra trước gương , một gương mặt héo úa vì lo toan việc sống còn . "Mười hai con giáp, không giống con nào" .

Miệng lưỡi tên giám đốc nhân sự hôm qua độc địa thật . Hôm qua, cô đã giận run người, nhưng hôm nay bình tĩnh lại, cô lại thấy hình như hẳn nói đúng . Cô có giống một cô gái hai mươi một tí nào đâu . Là con gái út của một võ sư miền cao nguyên, sống giữa những người đàn ông con trai gồm những ông anh ruột và học trò của cha . Từ bé, cô cũng tập tễnh múa quyền, phóng cước . Có ai còn nhớ cô là con gái không nhỉ ? Hình như chỉ có nấu ăn và dọn lên thôi . Trong đám học trò của ba cô, Huy học dở nhất, nhưng bù lại, anh là người nhắc nhở cô bằng những lời tán tỉnh vu vơ rằng cô là cô gái mười tám tuổi, có quyền mơ ước và thực hiện mơ ước đó . Mơ ước của cô là tốt nghiệp Đại học . Suốt những năm trung học cô đã say mê toán học và ngoại ngữ . Và cô háo hức thực hiện ước mơ đó.

Giờ đây, cô chỉ mới đi hết nửa đường chỉ mới có mảnh bằng Đại học cứng, còn lại cô được gì nhỉ ? Cô mất Huy, điểm tựa từng được xem là chắc chắn nhất . Mất Ngọc Trâm, cô bạn gái duy nhất . Và mất luôn chỗ làm phụ việc ở tiệm thuốc bắc, cả chỗ kèm trẻ mà Trâm giới thiệu . Cô đã tự động xin nghỉ khi phát hiện sự lừa dối của hai người.

Đã hai tuần rồi, cô ôm mấy cái bằng đi gõ cửa xin việc, vậy mà đâu đâu cũng đi đến thất vọng . Bây giờ, chẳng lẽ chỉ còn cách trở về với gia đình, đành bỏ học sao ? Về để thấy mấy bộ mặt đắc ý của các anh.

Hạ nhắm mắt buồn bã, bản tánh phiêu lưu và tự ái của cô lại trỗi dậy .

Không, mình phải cố gắng, không trở về, phải ráng học và tốt nghiệp.

Phải trở về thành công, đi hết con đường, có thể cha và các anh mới phục nhỏ Hạ này.

Giữa lúc cô đang lên dây thiêu cho tinh thần thì bụng cô sôi réo ào ào, sùng sục . Chao ơi, bao tử cô biểu tình rồi . Hạ rờ túi thăm đếm lại số tiền nhỏ nhoi cuối cùng, rồi rút ra một tờ giấy bạc quý giá, cô phân vân giữa món xôi hay bánh mì . Bánh mì vậy, mình còn chút bơ, thêm tí muốn có thể cầm cự mà trở dậy đi xin việc khác . Cô tự nhủ.

Xuống đến cửa, dì Tám gọi và đưa cô một phong bì mới . Gọi phỏng vấn ?

Cô mừng hóm, nhưng chợt khựng lại . Bao thư in tên cái công ty hôm qua cô đã đến và bị từ chối, chuyện gì nữa đây ?

Hạ xé bì thư, một thư mời phỏng vấn nhưng địa điểm lại khác, đó là một nơi xa lắc so với chỗ cô trọ, một địa chỉ ở Phú Nhuận . Hạ ngạc nhiên, nhưng rồi cô mặc kệ . Chiều mai ư ? Ờ thì đi, có một việc làm được thì tốt, bằng không thì con số những công ty từ chối mình sẽ tăng lên một nấc thôi mà, có sao đâu nhỉ!

Mơ Yêu

Chương 3

- Ông nói cái gì nhỉ?

Viễn khoát tay:

- Tôi nói cô nghe không rõ sao? Đừng có la lớn như vậy. Nghe cứ như ai tấn công cô không bằng.

Hạ cãi lại:

- Có ai tấn công tôi ngay lúc này cũng không làm cho tôi ngạc nhiên đến như vậy. Làm ơn lập lại giùm, có phải ông vừa nói...

- Phải! - Viễn nói rõ ràng. - Tôi đề nghị với cô một công việc. Đó là đóng một vai kịch trong mười mấy ngày: Vai là một cô bạn gái thân của tôi.

Hạ phản đối:

- Ở đâu có cái loại công việc kỳ khôi vậy? Thật là một sự đùa cợt lỗ bịch nam nhỡ.

Cô đứng bật dậy:

- Trả hồ sơ cho tôi đi, và hãy đùa cợt trò khác văn hóa hơn một chút.

Viễn dẫn mạnh gạt tàn lên bộ hồ sơ của cô, làm cô rụt vội tay về, anh quát lên:

- Cô có im đi không, cô đã hiểu những gì mà phát ngôn bậy bạ, linh tinh vậy?

Hạ há hốc mồm, trời ơi! Lão ta quát mới ghê làm sao.

Cô thư ký gõ cửa và thò đầu vào ngấp ngừng:

- Thưa!...

Viễn khoát tay:

- Không có gì, cô ra ngoài. Còn cô - Anh quay sang Hạ - Ngồi xuống đi! Hạ không hiểu sao mình lại nghe theo mệnh lệnh cộc lốc của hắn. Với gương mặt lạnh lẽo, khó chịu tự xưng là giám đốc cái công ty nhỏ này, hắn đã tiếp cô chỉ mới được vài phút mà cô đã thấy trước viễn ảnh đối đầu gay go trong tương lai.

Viễn im lặng đi qua đi lại trong phòng như chưa quyết định được điều gì, vẻ mặt anh khó khăn, chắc hẳn đang suy nghĩ, cân nhắc.

Hạ nhìn người đàn ông trước mặt một cách khó hiểu, lạ lùng. Rồi cô sực tỉnh người, hơ, sao cô vẫn còn ngồi ở đây, đợi chờ nghe hắn nói gì. Những đề nghị nhảm nhí nào nữa chẳng. Hắn có lẽ điên rồi, đi đi lại lại như thế này, mòn hết gạch rồi, có thấy làm gì khác đâu. Thôi rút lui vậy, bỏ luôn bộ hồ sơ cũng được.

Hạ vừa định đứng dậy thì Viễn đã đến trước mắt cô Hạ giật mình thấy anh kéo chiếc ghế ngồi đối diện cô.

Cân nhắc câu chữ. Viễn nói nhẹ nhàng hơn:

- Có lẽ tôi phải kể cô nghe sơ về tình hình của tôi mới được. Mong cô yên lặng ngồi nghe, đừng la toáng lên như khi nãy. Chỉ nghe thôi. Và nếu được, mong cô giúp.

Chà! Êm tai nhỉ. Trước đây mình toàn năn nỉ khi đi xin việc mà nay lại có người nhỏ nhẹ đề nghị mình công việc giúp đỡ gì đó. Lạ đấy, để nghe xem. Hạ nhủ thầm.

Viễn bắt đầu trình bày.

- Tôi là con một trong gia đình. Hầu hết dòng họ nội ngoại tôi đều ở nước ngoài, và mong muốn đón tôi qua đó, cũng như muốn tôi lập gia đình. Cả hai điều này tôi lại hoàn toàn không muốn. Ông bà nội tôi sẽ về đây vào hai tuần tới, cùng với hai mục đích đó, tôi đã né tránh nhiều năm nay, nhưng bây giờ, thật không dễ với hai ông bà.

Anh nhíu mày khi thấy Hạ nhìn một cách tò mò khỏi thủy tinh chặn giấy hình ngôi nhà bằng thủy tinh rất tinh xảo? trên bàn làm việc, Viễn bực bội hắng giọng. Hạ giật mình, ngồi ngay ngắn trở lại, kiên nhẫn nghe anh kể tiếp câu chuyện chán pheò của anh.

- Tôi đã nghĩ được một cách tốt nhất để tránh né lần này. Đó là giới thiệu một cô gái cho ông bà như là một cháu dâu tương lai, và vì đã có chút ít sự nghiệp ở đây, vợ sắp cưới ở đây, nên tôi sẽ dễ dàng ở lại và còn đỡ bị đưa đi coi mắt con cháu của bạn bè ông bà.

- Tóm lại, kế hoạch này của tôi nếu thành công, tôi sẽ đỡ phiền phức rất nhiều. À! Nếu cô chịu nhận vai này giúp tôi.

Hạ hiểu ra sau những câu nói dài dòng của Viễn nhưng cô còn thắc mắc.

- Vậy sao anh không chịu giới thiệu bạn gái thật sự của anh, chẳng lẽ anh không có lấy một người bạn gái.

Viễn bất bình trước câu hỏi của cô:

- Nếu vậy tôi sẽ bị ràng buộc vào cô đó sao. Cô hãy khoan hỏi những câu ngớ ngẩn đó đi. Đối với cô, đây là công việc cô chỉ cần hoàn thành tốt, chỉ trong vòng mười tám ngày, ông bà tôi lưu lại đây thôi. Sau đó là chấm dứt, cô không có lý do gì để níu kéo lại, còn tôi thì lại được tự do với cuộc sống tôi chọn lựa.

- Nếu cô chấp nhận tham gia vào vở kịch này, cô sẽ không đến nỗi thiệt thòi đâu. Tôi sẽ trả công cho cô xứng đáng. À! Và xin nói với cô trước, ngoài những cử chỉ thân mật phải có trước mặt ông bà, cô sẽ được an toàn tuyệt đối. Công việc không dễ, nhưng nếu cô khéo léo thì cũng có thể làm được tốt. Sao? Cô thấy thế nào?

Hạ nghĩ đến mấy tờ giấy bạc còn lại trong túi và cảnh vắng đơn xin việc. Nên

nhận không nhỉ?

Công việc có quái đản thật nhưng có lẽ cũng không tệ bằng quay về nhà với cái túi rỗng và thất bại. Kệ! Chỉ hai, ba tuần thôi mà. Trong thời gian đó mình sẽ xoay sở xin việc khác rồi.

Ngẩng lên, Hạ bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Viễn, hít một hơi dài rồi ngập ngừng cô hỏi:

- Tôi có thể đi học tiếp ban ngày được không?

- Dĩ nhiên.

- Nếu vậy... Được! Tôi nhận công việc này vậy.

Viễn gật đầu như biết trước câu trả lời của Hạ, làm cô thấy ứa gan. Anh không thèm để ý gương mặt phật ý của cô, cúi xuống ghi vội lên mảnh giấy nhỏ vài hàng chữ, anh trao cho cô:

- Ngày mai, cô hãy đến địa chỉ này buổi chiều. Đây là nhà tôi, tôi sẽ bàn kỹ hơn với cô về công việc này.

Hạ nhận mảnh giấy, cô đứng lên chào Viễn và đi ra cửa. Chạm quả nắm cửa, cô bỗng quay lại.

- Tôi có thể hỏi thêm một câu ngớ ngẩn nữa không?

Viễn nhướn mày:

- Cứ việc!

- Tôi đã gặp anh ở công ty Hoa Thịnh phải không? Anh có mặt ở đó khi họ từ chối tôi?

- Đúng vậy.

- Tại sao anh chọn tôi vào công việc này?

Viễn nhún vai, không trả lời.

Mơ Yêu

Chương 4

Trong cái chói mắt của nắng chiều, cái tiết trời oi ả. Thành phố vẫn nhộn nhịp người xe, đường phố đông đúc. Hồ bơi là nơi lý tưởng để thư giãn và khoe thân thể, đáng vốc vào mùa hạ.

Lam Anh nghĩ vậy. Cô luôn đòi Viễn vào đây mỗi tuần hai lần. Có khi cả ngày chủ nhật. Cô thích đeo kính râm nằm dài bên thành hồ phơi nắng, sau khi bắt Viễn thoa kem ăn nắng trên da.

Lam Anh là một cô gái xinh đẹp với làn da trắng, nhưng từ ngày có thân tượng cô người mẫu Naomi Campell, cô nàng người mẫu da đen đĩnh đạc thì cô đã quyết định biến mình thành một Naomi Campell Việt Nam.

Và phơi nắng là một cách tốt nhất, theo cô để có được làn da đen bóng đó. Cách cô vài bước chân, trong bóng mát của cây dù sặc sỡ. Viễn nằm lơ đãng nhìn lên bộ khung dù, qua cặp kính sẫm, màu sắc của những cây dù, của những bộ áo tắm sặc sỡ, và những ánh nắng phản chiếu qua mặt hồ khiến anh bị dị ứng, khó chịu. Anh tự hỏi sao một cây dù, để đứng một cách đơn giản, bình thường lại phải cần những chi tiết của bộ khung linh khinh đến như vậy. Anh thích trải qua buổi trưa hè ở một quán cafe nhỏ kín đáo hơn là dưới cái hanh nắng của những chiếc dù trong hồ bơi, anh cũng thích Lam Anh giữ nguyên làn da trắng của mình hơn là phơi người đến đen bóng theo ý cô. Nhưng anh không nói ra, cũng không cản cô. Lam Anh chưa phải là một cô gái duy nhất và cuối cùng của anh, mặc dù anh biết cô muốn thế.

Chùng như đã mọi ở tư thế nằm bên thành hồ, Lam Anh chống tay ngồi dậy một cách chậm rãi cố ý, vì cô biết có bao cặp mắt đang thán phục, theo dõi mọi cử động của thân hình cô, dù nhỏ nhất.

Lam Anh nghiêng đầu xem xét lại làn da mình một cách hài lòng. Cô xuống hồ vẩy vùng duyên dáng, qua làn nước đã được nhuộm từ màu của nắng chiếu thành một màu kỳ ảo, óng ánh.

Nước làm mát dịu thân thể Lam Anh, cô nhìn về phía Viễn. Anh vẫn thờ ơ như khi mới đến.

Mình phải làm sao vừa thành công trong sự nghiệp mới mở ra trước mắt và vừa giữ được Viễn mới được. Anh quá bay bướm, nhưng cô tin tưởng ở sức mạnh của sắc đẹp và đầu óc khôn khéo, ranh ma của mình.

Bước lên mấy bậc thanh, tiến về phía anh, cô đón lấy chiếc khăn lông từ tay anh, lau tóc ướt, cô nũng nịu:

- Anh này, nghỉ làm vài bữa, đi Đà Lạt với em đi.

Viễn gạt tàn thuốc anh cầm trên tay cười nhẹ:

- Sao tự dưng lại đòi đi Đà Lạt.

Lam Anh quần quanh chiếc khăn tắm trên người, cô nháy mắt với anh:

- Có một chuyện bí mật và bất ngờ, anh cứ đi với em sẽ biết.

Viễn dụi thuốc vào gạt tàn, anh ngồi dậy nói:

- Sắp tới, có lẽ anh sẽ bận rộn nhiều, sẽ ít gặp em hơn.

Lam Anh xịu mặt xuống:

- Anh bận đi đâu?

- Không, anh vẫn ở Sài Gòn nhưng anh có người thân ở nước ngoài về, phải lo đón tiếp.

Lam Anh sáng mắt lên:

- Ai vậy anh? Ba mẹ anh à? Anh cho em đi đón họ nhé.

Nỗi hân hoan của cô vụt tắt ngấm, khi chạm phải ánh mắt của Viễn. Cô lặng đi khi nhận ra ánh mắt của anh trở nên lạnh lẽo, tàn nhẫn như những lúc cô đòi hỏi anh vượt quá mức độ cho phép. Hơn năm trời kề cận. Chẳng lẽ cô

cũng chỉ là một trong những đóa hoa hương sắc bên lề cuộc sống của anh?
Nhận thấy cô rung rung nước mắt, Viễn nhăn mặt:

- Em đi thay đồ đi. Chiều tối rồi, anh sẽ đưa em đi dùng cơm tối. Đừng làm anh khó chịu.

Lam Anh vội lấy túi xách, đi mau về phòng thay đồ. Nước mắt cô muốn trào ra. "Đừng làm anh khó chịu" câu nói mới lạnh lùng, tàn nhẫn làm sao.

Không một người đàn ông nào lại có thể thốt lên với bạn gái mình những lời đó. Tại sao cô xinh đẹp và khôn ngoan như vậy, lại không buông anh ra, mà cứ phải chịu nghe những lời khó nghe, phũ phàng. Hơn năm quen biết, anh chưa từng nói với cô tiếng yêu. Anh dịu dàng đó, chịu đựng đó, rồi bỗng quay ngoắt lại khinh bạc rẻ rúng đó. Chẳng lẽ cô phải cay đắng chịu đựng hoài sao?

Cắn chặt môi, Lam Anh quyết định nhanh.

Phải yêu sách với anh một lần để cho rõ ràng mới được. Ta không muốn mất anh nhưng cũng không muốn anh cứ mãi khắc nghiệt với ta như vậy.

Và cô đã thực hiện ý định đó khi dùng cơm với anh.

Món ăn chính vừa được mang lên, cô đưa tay vuốt chân ly rượu cao cổ thăm dò:

- Em có thể nói với anh một vấn đề nghiêm túc không?

- Ngay bây giờ? - Viễn hỏi.

- Dạ.

Viễn gật đầu:

- Em nói đi!

Lam Anh vừa nói vừa nhìn vào mắt anh:

- Có người đề nghị em đóng phim.

Cô im lặng chờ ở anh một thái độ khác lạ, phản đối hay đồng tình. Nhưng nét mặt anh vẫn vô cảm, cô đành nói tiếp:

- Đây có thể là một sự nghiệp mới, một cơ hội mới cho em. Em rất muốn thử. Tuần sau bắt đầu người ta chọn cảnh ở Đà Lạt. Nhưng nếu anh cho phép em đi cùng để đóng và ra mắt hai bác, em sẽ rất sung sướng ở lại Sài Gòn và từ chối cơ hội này.

Bây giờ thì cô đã thấy Viễn tỏ thái độ. Anh cười, cái cười lạt lẽo như con thú vừa nhìn thấy cái bẫy của người thợ săn, và đang đi vòng qua cái bẫy đó, tránh phiền phức một cách gọn gàng.

Anh nói thản nhiên:

- Như em đã nói, đó là cơ hội của em, tại sao em lại không bắt lấy? Sự nghiệp của em, anh không xen vào. Cuộc sống của anh, cũng nhắc em nhớ là của riêng anh, anh chưa muốn chia sẻ cho ai. Chúng ta đã có khoảng thời gian hợp nhau vì cùng tôn trọng tự do của nhau. Đừng để chúng ta không còn hợp nhau nữa và đi đến chia tay chỉ vì những đòi hỏi, ràng buộc vô

nghĩa.

Lam Anh không còn kèm được lòng, cô mất bình tĩnh, lạc cả giọng nói:

- Đòi hỏi của em không vô nghĩa. Vì em yêu anh, em muốn anh hãy hứa với em một lời, hãy hợp thức hóa quan hệ của chúng ta. Em thật sự yêu anh, không phải vì những hào nhoáng bên ngoài, em sẵn sàng từ bỏ tham vọng nổi tiếng để trở thành người để anh chia sẻ vui buồn, cùng sống với anh trong hạnh phúc hay cam go. Em yêu anh! Hãy nói với em rằng anh cũng yêu em, hãy giữ em ở lại bên anh. Nói đi anh!

Viễn nghiêm mặt, anh nhìn cô khó hiểu:

- Anh không thể nói gì với em lúc này.

Giọng của anh lạnh tanh, xa vắng. Lam Anh nhìn trần trời anh, như không ngờ kết cục của cuộc nói chuyện lại như vậy. Cô chộp lấy xách tay, ném ánh mắt căm hờn vào anh và tuôn ra cửa.

Trong nhà hàng, Viễn không nhìn theo cô, anh cầm dao nĩa lên. Nhưng rồi lại buông xuống, anh ra hiệu tính tiền và lăm bậm:

- Beefsteak nguội mất rồi.

Mơ Yêu

Chương 5

Hạ tự nhủ, cô chưa từng đóng kịch. Vào vai đã khó, mà lại còn diễn chung với người đàn ông hắc ám, khó ưa như Viễn thì thật khó cho cô. Sẽ là một cực hình là cái chắc. Ghét thật! Tưởng tượng tới khuôn mặt lạnh lẽo, trịch thượng của Viễn, là cô thấy ớn. Buổi tiếp chuyện hôm qua còn làm cô bức tức. Hạ dồn cơn tức tối nhớ lại của ngày hôm trước vào pedal. Bỗng... nghe lạch cạch, dây sên bị trật tuột luột.

Hạ đành tắt xe vào lề đường, cúi húi sửa lại dây sên. Công việc này xem ra cô làm khá thành thạo. Từ trước đến nay, ngoại trừ Huy đi cùng, có ai ga-lăng đến giúp đỡ cô những công việc dầu mỡ, lem luốc này đâu.

Thuở còn ở lại xã cũng thế, bây giờ cũng thế, những hình ảnh ga-lăng, lẳng mạn cô thấy nhan nhản xung quanh, nhưng chả bao giờ cô có phần nhận. Cô nhớ lại lời nhận xét của nhỏ Trâm về mình: "Tóc lam nham lở nhờ, dài không dài, ngắn không ngắn, mặt mày tro trụi không chút phấn son, ăn mặc lại tầm thường, quê kệch như ngáo ộp như bò thì có ma nào thèm để ý, còn cái tính quá thật thà, tự chủ nữa thì có nước ở giá". Lúc đó, Hạ đã cười ngây thơ mà nói rằng cô đã có Huy. Nhưng Ngọc Trâm vẫn lắc đầu rồi chỉ về:

- "Bò phải học cách giả vờ đi chứ. Phải ảo lá, mềm yếu thử xem nào. Cứ như

mất trọng tâm cần chỗ dựa vậy, sẽ có khối anh lặn vào sẵn sàng kẻ vai tự nguyện làm điểm tựa, làm người hộ tống làm kẻ sai vặt cho ta ngay. Nhưng trước hết bồ phải học làm dáng và trang điểm nữa. Con gái phải diện. Lùi xùi như bồ có ngày bạn trai phải đi theo người khác đó".

Lời Trâm đúng thật, mà nó lại tự nguyện là "người khác" đó, mới chua cho Hạ làm sao.

Sửa lại dây sên xong, Hạ nhìn đồng hồ. Chà! Gần ba giờ rồi, cô nhặt chiếc lá khô bên vệ đường chùi vội mấy ngón thay dính chút dầu mỡ. Lên yên, cô vội vàng, "đuà" đến địa chỉ trên mảnh giấy Viễn đưa.

Đó là một ngôi biệt thự nhỏ, xinh xắn với gian hải đăng ken ở cổng, một khoảng sân bao bọc trồng vài cây ăn quả chẳng có trái nào, vài bụi cây kiểng. Có một gốc thiên tuế già cỗi nằm thẫm lặng giữa đám cau kiểng như một chứng vật thời gian, ước định tuổi cao niên cho ngôi nhà chính.

Nhà xây kiểu Pháp. Có những cái vòm cung.

Ba bậc tam cấp, vài bước qua hành lang là khuôn cửa phòng khách.

Người đàn bà giúp việc đưa cô vào khi này đã mời cô ngồi và lui vào trong.

Hạ nhìn quanh gian phòng khách. Ái chà! Cổ lỗ sĩ cứ y như tách tình hấn vậy. Cô nhủ thầm - Đây là sự pha trộn giữa kiến trúc Tây Phương mái vòm và trang trí Đông Phương với những bình cổ và những họa tiết đã hơi phai màu theo năm tháng. Có một bức thủy mặc làm cô chú ý. Hạ rời ghế bước lại gần ngắm xem. Tranh màu tím và đôi chỗ pha xám bạc, tả một cánh cò lạc đường, đậu cheo leo nơi mỏm núi cao. Chiều tím và màu u ám báo hiệu những tai ương và con cò vẫn đứng đó run rẩy vì cô lẻ, nhưng thân vẫn vươn thẳng như chờ đợi và gom sức lực, ý chí đối đầu với bão tố sắp ủa đến.

- Cô thích bức này à? Nó không được sáng sủa lắm.

Hạ giật mình quay lại, Viễn đã đứng cạnh cô.

- Xin chào!

Anh đưa tay ra. Hạ do dự rồi bắt lấy và cô ráng nín cười khi anh nhìn xuống tay mình.

- Phòng vệ sinh phía này, cô hãy rửa tay đi.

Lạ nhỉ, hấn không giận. Cô thì lại cười toét miệng:

- Còn anh?

- À! Tôi sẽ rửa sau cô.

Một không. Cô thẫm đắc thắng.

Khi đã an vị trên ghế, cô chợt nhận thấy bộ hồ sơ của mình đang nằm trong tay anh trên bàn.

Ngoài bìa cô đã nắn nét ghi chữ đậm tên mình:

Phạm Thúy Hạ. Giờ nhìn lại thấy thật nổi, và đẹp, chữ đẹp và... E hèm! tên cũng đẹp đấy chứ. Chỉ có cái hình nhạt nhẽo quá, cứ y như đang chào cò vậy, mặt nghiêm trang, mắt nhìn thẳng, cằm giương cao... Hạ hơi ngán ngẫm

cho mình. Mình đã xấu, hình còn dở tệ.

Hạ liếc xuống xấp hồ sơ, cô không biết mình đang là đối tượng bị ngắm.

Viễn nhìn cô xét nét.

Đây là lần đầu tiên cô đã ngồi gần anh đến thế và lại ngồi yên. Cô gái này đầu hăn xấu, gương mặt cô cũng có vài đường nét thanh tú, nhưng đôi mày quá rậm và gần như giao nhau, gò má hơi cao và cánh mũi hếch đã tố cáo cá tánh ngang bướng của cô. Song song là đôi môi đẹp nhất, dày dặn và hiền hòa. Và mái tóc là kinh nhất. Lìa chia như rơm khô, chỉ nhìn thôi cũng đủ tưởng tượng mùi khét nắng.

Viễn phải kinh hãi nghĩ đến một lô những việc phải làm... Cô nàng ngồi trước mặt anh quả thật tệ quá. Ông bà nội còn khuya mới tin là người yêu trong mộng của anh. Xưa nay xung quanh anh toàn là những cô búp bê xinh đẹp, sáng chói. Còn cô nàng này, cứ như con búp bê bằng vải, người nhà què quần vội cho trẻ chơi vậy.

Phải thay đổi cô nàng một chút mới được. Viễn còn đang sắp xếp những dự tính, thì Hạ bất chợt ngẩng lên:

- Sao anh không nói gì cả vậy? Nãy giờ im lặng đến mười mấy phút rồi.

Viễn sực tỉnh, anh hắng giọng:

- Hai tuần nữa, ông bà nội tôi mới đến, chúng ta còn đúng hai tuần để chuẩn bị và tập dượt cho quen.

Hạ tròn mắt.

- Tập dượt?

- Đúng vậy, tôi không muốn sơ xuất. Ông bà tôi rất tinh. Buổi chiều, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ đón cô đi ăn, đi dạo phố. Sau giờ làm việc chúng ta vẫn quen với những tình huống, những khung cảnh của những đôi tình nhân thật thụ. Cô thấy thế nào?

Hạ ngần ngừ:

- Ừm! Chắc được thôi.

Viễn gật đầu hài lòng, anh lại nói tiếp:

- Cũng xin nói trước với cô, tôi là người hơi khó tính. (Còn phải nói. Hạ nghĩ) Tôi có vài nguyên tắc mà cô phải nhớ và tuân thủ.

- Nguyên tắc gì? - Hạ tò mò.

- Thứ nhất, không đi trễ. Tôi rất ghét người trễ nãi. Con người bê trễ thì khó thành công trong mọi lãnh vực.

- Điều này tôi không đồng ý với ông, ông có thể đòi người ta chính xác đến từng giây. Nhưng ở đây là bạn gái của ông. Người yêu nhau dường như chờ đợi nhau cả tiếng đồng hồ là chuyện thường.

- Nhưng đối với tôi...

Hạ cắt lời anh:

- Với anh cũng vậy.

Thôi được. Viễn giảng hòa. Tôi để một hạn định là 10 phút. Cô không được quá 10 phút.

"Hai không". Hạ đắc thắng, cô cười tươi.

- Ok!

- Không "Ok" trước mặt tôi - Viễn cao giọng.

- Tôi rất ghét ai nói Ok! Ok! Nhất là đàn bà con gái.

- Hơ! Anh ghét mặc anh. Tôi vẫn cứ...

- Không "Ok" đó là nguyên tắc thứ hai.

Hạ giấy này:

- Nguyên tắc gì kỳ vậy, tôi quen nói rồi.

- Quen cũng phải sửa. Cô có thể nói. Ừ, à, dạ, vâng, đồng ý... Gì cũng được.

Nhưng cấm "OK". Đây là nguyên tắc.

- Nguyên tắc "dzô dziên" - Hạ lầu bầu.

- Cái gì đó? - Viễn trừng mắt.

Hạ vội lấp liếm:

- Không, đâu có gì. Được rồi tôi nhớ rồi. Không trễ quá 10 phút. Không nói Ok.

- Ừ! Còn nữa. Tôi phải thay đổi cách ăn mặc và đầu tóc cho cô.

Thay đổi? Đòi cái gì nữa? Hạ nhìn xuống người, cái quần jean "ngon" nhất của cô dù hơi bạc và xù gấu quần một chút và cái áo thun màu trắng tinh. À! Hình như mất chữ tinh rồi thì phải. Nhưng thật ra chỉ hơi đổi màu một chút "xí thôi. Gọn ghẽ thế này còn chề Cô dám dăng.

- Lúc nào tôi cũng phải ăn mặc thế này.

- Nhưng công việc này đòi hỏi cô phải thay đổi. Tôi có người bạn. Hắn sẽ hướng dẫn và giúp cô trong việc trang điểm và may những bộ đầm đẹp. Hóa đơn tôi thanh toán.

- Áo đầm! - Hạ kêu lên kinh hoàng.

Viễn nhú mày:

- Sao?

Hạ ấp úng:

- Tôi... Tôi không mặc đầm được.

- Tại sao?

- Tại vì... Vì không được. Ông có thể để tôi mặc cái gì khác không. Nếu ông không thích quần jean thì tôi có thể mặc đồ tây...

Viễn nhăn mặt lắc đầu. Hạ cố gắng.

- Hay là áo dài cũng được. Tôi còn một cái áo dài, tôi sẽ...

Viễn cắt ngang bằng một dứt khoát:

- Không! Áo dài thì một đôi lần có thể được. Nhưng cô vẫn phải may đầm.

- Nhưng...

- Nhưng sao? - Viễn lạnh lùng.

- Tôi không thể - Hạ tức tối kêu lên.
- Lý do - Viễn nghiêm mặt.
- Tôi... - Cô áp ứng. - Tôi không thể nói được.

Viễn kết luận dứt khoát:

- Không nêu lý do được thì không chấp nhận lời phản đối của cô. Cô sẽ may đầm và sẽ mặc nó. Xong, bây giờ qua đến việc sửa đổi tính tình. Cô cũng biết, mục đích của tôi là được ở lại tự do. Không gán ghép hôn nhân gì nữa. Vì vậy, cô cũng phải tỏ ra xứng đáng để hai người hài lòng về sự chọn lựa người bạn tương lai của tôi.

- Anh bao nhiêu tuổi?

Viễn hơi ngần ra, rồi như chợt hiểu anh nhẹ lắc đầu:

- Cô đừng cười. Vì dù tôi đã ba mươi, nhưng đối với ông bà, tôi vẫn khờ khạo lắm, cần phải đôn đốc tôi lập gia đình mới mong có cháu nối dõi.

Chuyện cũ rích cô chưa nghe qua sao?

- Trở lại vấn đề khi này, tôi nghĩ cô nên dịu dàng, nhu mì hơn. Cô cần phải... và cô hãy cố...

Lời Viễn như gió thoảng, ngoài tai, cô âm ừ không trả lời. Thanh niên trai tráng đã ba mươi tuổi mà còn có người lo lắng, còn cô?

Hơn hai năm trời, chỉ vài lần, ông anh thứ ba Túy Lâm ghé qua, chỉ cốt nhìn xem cô còn sống không, đã chán phiêu lưu tự lập chưa. Ngồi chưa nóng chỗ, chưa kịp hỏi han, anh đã kiếm cách trở lên quê Hắc sường hơn cô nhiều, có người lo lắng, vậy mà có dự tính kế hoạch lừa dối họ. Trời thật bất công. Tại sao cô lại cô độc thế nhỉ.

Mắt Hạ chợt hướng đến bức tranh thủy mặc.

Ai cũng như con cò lạc đàn kia thôi. Có ai giúp đỡ nó đâu. Lẻ loi, cô độc trong một không gian tím buồn hiu hắt.

Mơ Yêu

Chương 6

Viễn mời cô ở lại ăn cơm. Hạ khoan khoái nghĩ đến những tờ bạc còn tạm nằm yên trong túi chưa bị hư hao, ít nhất là tối nay. Nhưng bữa ăn mới làm cô vụng về, ngớ ngẩn làm sao.

Bàn ăn lớn hình bầu dục chỉ có hai người:

Viễn và cô. Cô nhìn lạ lẫm cái khăn trắng tinh, hồ cứng trên bàn, liếc nhìn Viễn, và rồi cũng bắt chước anh trải nó trên đùi.

Món đầu là một đĩa súp lỏng nhõng. Hạ than thầm trong bụng. Nó sẽ rơi tòm

vào cái bao tử trống rỗng của cô thôi. Phải chi có khúc bánh mì.

Cô nghĩ vậy và ăn một cách lộng cọng:

- Cô không thích món súp này sao? Hãy nói cho biết khẩu vị của cô, những bữa sau người ta sẽ làm.

Hạ hơi? nhỏ:

- Sao anh lại nghĩ tôi không thích?

- Vì tôi thấy dường như cô ăn không được ngon miệng. Xin lỗi nhé, tôi thường chỉ thích dùng những món tây.

Hạ ngần ngừ, rồi cuối cùng cô nói thẳng:

- Xin lỗi vì đã cắt ngang bữa ăn, nhưng anh vừa nói chúng ta sẽ đi chung, ăn chung để tập dợt gì gì đó, và để làm quen với vai trò?

- Đúng vậy. - Viễn nhìn thẳng vào cô, chưa hiểu cô muốn nói gì.

Hạ lúng túng:

- Nếu vậy thì... Tôi nghĩ anh cũng tập sửa đổi từ đây là vừa. Đừng ăn nói quá khách sáo và hờ một chút là xin lỗi như vậy nữa. Anh chỉ xin lỗi theo quán tính của cái miệng thôi, chứ nhìn anh thì biết. Người như anh có mấy khi thực sự nhận lỗi.

Hạ nói một hơi. Khi ngừng lại, cô thấy Viễn vẫn nhìn cô chăm chú và im lặng...

Hạ bắt đầu hối tiếc cho phút giây bốc đồng của mình thì Viễn đã lên tiếng:

- Cô có thói quen nhận xét người một cách thẳng tuột như vậy à?

- À, tôi...

- Thôi được, nếu là cái tính thì phải chịu vậy. Yêu cầu của cô cũng hợp lý. Tôi sẽ từ từ sửa. Để tôi có thể hiểu cô thêm, hãy nói về cô xem nào. Trong lý lịch, cô không ghi rõ về gia đình và hoàn cảnh gia đình. Cô có mấy anh chị em?

- Mười.

- Mười? - Viễn sững sốt.

- Thì mười người. Tôi là đứa con thứ mười một.

Anh chưa thấy gia đình nào đông như thế à?

- Sao cô không ghi vào lý lịch?

Hạ trợn mắt:

- Chỗ đâu mà ghi. Anh cũng thấy tờ khai sẵn chỉ có 4, 5 hàng ở mục anh chị em. Ghi thiếu để làm gì, chẳng thà không ghi luôn.

Viễn chớp mắt, cố tưởng tượng một ngôi nhà chen chúc những người là người mà lạ lẫm.

- Mấy anh, mấy chị?

- Toàn là trai.

- Có thật không đấy? - Viễn nghi ngờ.

- Dĩ nhiên là thật.

- Anh trai đông quá chắc là phiền lắm.
- Cũng không có gì, chơi chung với họ cũng vui, có điều chả ai nhường tôi cả đâu.
- Hèn gì tánh tình cô chả có chút gì giống con gái - Viễn nghĩ, thầm tội nghiệp cho cô.
- Trong lý lịch, cô có ghi là mẹ cô đã mất?
- Đúng rồi, anh kể và tôi sinh đôi. Ca khó nên đã lấy hết sinh lực của mẹ tôi. Khi tôi và anh tôi được vài tháng thì mẹ qua đời.
- Ai nấu ăn trong nhà?
- Bô già, tôi cũng có phụ một chút. Ở nhà, nếu có người săn sóc, lo lắng cho tôi nhiều nhất, thì chính là Bô - Hạ nói với niềm xúc động, và hồi tượng - Cha và các anh tôi là đàn ông, chẳng quan tâm đến chuyện con con, nhỏ nhất, nhưng Bô cũng là đàn ông nhưng xưa nay là người đàn ông duy nhất tôi có thể tựa vào mà khóc.

Câu nói của Hạ đơn giản nhưng lòng Viễn chùng xuống một niềm thương cảm. Giờ đây, khi cô ngồi yên, lặng lẽ kể về thuở ấu thơ còn ở quê nhà, nét mặt của cô mênh mang, hiền hòa. Viễn im lặng lắng nghe. Và anh chợt thấy có một sự đồng cảm vừa đến với anh đối với cô gái nhỏ bé ngồi trước mặt.

Mơ Yêu

Chương 7

- Chào cô bé lọ lem!

Người đàn ông trước mặt Hạ có một dáng dấp hơi kỳ lạ, làm cô ngỡ ngợ. Hạ phân vân:

- Tôi tìm cô Quân Anh - Cô chia mảnh giấy của Viễn ra - Anh giới thiệu tôi tới đây.

Anh chàng trước mặt cười nhe răng:

- Quân Anh là tôi nè, cô nhỏ ơi! Viễn nhờ anh chỉ vẽ em về trang điểm và ăn mặc...

Hạ há hốc mồm vì ngạc nhiên. Cô từng biết nhiều người đàn ông làm thợ làm tóc, và cả đầu bếp như Bô của cô nhưng làm người trang điểm thì... Ô hô! Anh chàng này là người đầu tiên.

Và khi Quân Anh bày lên cái bàn nhỏ vô số những hộp phấn, những thỏi son, những chai lọ nhỏ xíu đủ kiểu dáng và linh tinh những chì, những bông phấn thì cô bắt đầu rối lên, đến hoa cả mắt.

Bàn tay thon, trắng trẻo của Quân Anh di động từ hộp này sang hộp khác, anh cắt nghĩa chậm rãi cho cô nghe cách lột kem, thoa phấn ra sao, má hồng thế nào. Chợt thấy cô hoang mang với những lời của mình, anh khựng lại. Chớp mắt vài cái như không tin vào điều mình vừa nghĩ, anh chồm người đến, thận trọng hỏi cô:

- Cô Hạ đã dùng qua những thứ mỹ phẩm nào rồi?

Hạ gãi tai, thú nhận:

- Hạ có một cây son màu hồng của cô bạn cũ tặng, có dùng thử một lần nhưng nhìn kỳ lắm nên thôi luôn.

Quân Anh tròn mắt nhìn cô, rồi ngửa mặt lên trần nhà cười ha hả. Anh nói và suýt sặc:

- Trời ơi! Thăng Viễn chơi trò gì vậy nè. Hắn kiếm ở đâu ra cô nhóc lọ lem chính hiệu thế này.

Hạ phật ý:

- Tôi không phải là con nhóc.

Quân Anh vẫn nhe răng như ngao. cô:

- Ừ thì không nhóc. Có nghĩa là cô đã lớn, đã là một cô gái trẻ, mà đàn bà con gái gì mà xuề xòa quá vậy. Thôi được rồi, tôi sẽ hướng dẫn cô từ đầu vậy.

Anh lắc đầu, lẩm bẩm:

- Không hiểu Thăng Viễn nghĩ gì nữa.

Rồi hít một hơi dài, anh lên giọng trở lại:

- Vậy thì bắt đầu đi là vừa. Đây này, cầm lấy gương và theo dõi nhé. Bắt đầu là phần đánh nền. Đây! Cô đã rửa mặt kỹ chưa?

Hạ ngơ ngác:

- Rồi.

- Hồi nào?

- Tất nhiên là từ trưa.

Dúi vào tay cô chai sữa rửa mặt. Quân Anh càu nhàu:

- Rửa lại đi cô nương. Trước khi trang điểm gương mặt phải thật sạch mới được.

Sữa rửa mặt của Quân Anh đưa mát da thật.

Hạ trở lại với gương mặt tươi tỉnh hơn. Sau đó, Quân Anh bắt đầu vừa thoa kem lột và phấn vào má hồng vừa giảng giải công dụng và cách sử dụng những khuyết điểm trên gương mặt cô.

Chỉ có đôi lông mày là anh sẫm soi kỹ nhất, sau hơn mười phút vẽ vẽ, sửa sửa. Cuối cùng, anh phán:

- Nhỏ!

Hạ kinh hoàng:

- Nhỏ! Nhỏ cái gì?

- Lòng mày chứ gì - Anh hất hàm - Nhỏ một tí thôi, cho bớt giao nhau và bớt thò Em có sợ đau không?

Đau? Đối với Hạ, cô đã chịu bao nhiêu là vết bầm từ ngày còn nhỏ chập chững dợt võ công cùng các anh. Cô chả sợ đau, tất nhiên rồi.

Hạ trả lời một cách can đảm rằng không sợ, mà không biết rằng mình vừa quyết định một việc ngu ngốc nhất trên đời.

Chao ôi! Cây nhíp của Quân Anh rà đến đâu là Hạ thót tim đến đó. Chỉ nhỏ sơ mười mấy sợi mà nước mắt nước mũi cô đã tèm hem. Quân Anh la chí chóc khi thấy "cái nền" anh vừa hoàn thành hồng. Lại phải rửa mặt, lại làm lại từ đầu.

Chiều đang xuống, không khí ngọt ngào đã có vài luồng gió mát làm dịu đi rất nhiều. Trong phòng, Quân Anh vẫn kiên nhẫn tô vẽ cho Hạ. Anh làm nửa mặt trái và tuyên bố rằng cô phải thực tập trên nửa mặt phải. Nhưng khi việc anh đã xong, anh lùi ra xa ngắm Hạ với gương mặt nửa màu mè nửa trụi lủi mà cười sảng sặc, làm Hạ tức tối liếc anh muốn rách khóe.

Nhưng cô nào biết, những tia mắt liếc đó đã khác trước rất nhiều. Nó sắc sảo hơn, tự tin hơn, uyển chuyển hơn.

Vì nó đã là tia mắt liếc của một người con gái vừa chợt nhận ra mình qua bàn tay phù thủy của Quân Anh. Dù chỉ là mới nửa mặt.

Mơ Yêu

Chương 8

Mái tóc mới làm cô thấy ngỡ ngàng làm sao. Không thể phủ nhận được cặp mắt nhà nghề của Quân Anh. Chỉ với mái tóc bù xù, lưa thưa cũ, anh đã đưa cô vào một tiệm cắt tóc lớn trên đường Hai Bà Trưng và chọn cho cô kiểu tém sát ôm lấy gương mặt.

Mái tóc mới quả thật đẹp như mơ và rất hợp với gương mặt cô. Bước ra khỏi tiệm cắt tóc, cảm giác mới mẻ làm cô hăng hái đồng ý ghé qua phòng chụp ảnh của Quân Anh. Những bức ảnh chân dung được phóng lớn của những cô gái xinh đẹp được trưng bày rất thẩm mỹ trong phòng tiếp khác. Hạ nhìn anh bằng một ánh mắt ngưỡng mộ.

- Chụp thử vài tấm nhé. – Anh đề nghị.

Hạ lắc đầu. Viễn muốn cô trở về nhà anh lúc sáu giờ. Cô không muốn phạm vào nguyên tắc thứ nhất của anh tạ Đình hẹn Quân Anh lần khác.

Quân Anh sốt sắng lấy xe đưa Hạ về. Trên đường anh nói chuyện huyền thuyên. Hạ mỉm cười, ngày hôm nay thật đẹp cô đã có một người bạn tốt,

một ngày làm cô đổi mới. Đối với người, đó chỉ là đổi mới dáng vóc bên ngoài. Nhưng đối với cô dường như bên trong cô cũng đang thay đổi. Nữ tính của cô đang dần trỗi dậy trong ý thức.

Viễn chờ cô ở phòng với tờ báo trên tay Hạ nhìn đồng hồ, cô chỉ mới trễ bảy phút.

- Xin lỗi vì hơi trễ. - Hạ lên tiếng trước.

- Không sao, ai đưa cô về vậy?

- Anh Quân Anh đó mà.

- Quân Anh? - Viễn hỏi nhưng không tin.

- Thì anh. Có chuyện gì vậy? Anh là bạn anh mà, phải không?

- Đúng rồi, hẳn là bạn tôi. Nhưng chuyện đưa một cô gái về là một chuyện lạ của hẳn đây.

Buông tờ báo xuống, Viễn nhìn lại. Bằng ánh mắt phê bình, mái tóc cô ôm gọn cái đầu xinh, nhỏ nhắn, làm nổi bật đôi lông mày hơi rậm mang dáng khỏe mạnh, cái cằm thon hếch lên một cách buống bình.

- Bộ tóc mới rất hợp – Anh nói gọn.

Hạ cười. Đây là câu khen ngợi đầu tiên cô nghe được từ Viễn.

Anh ta khắt khe cả với thời gian. Hạ nghĩ thầm. Cô hơi tiếc đã tẩy trang sạch sẽ trước khi đi cắt tóc, nếu không có lẽ Viễn dù có hà tiện cách mấy cũng phải cho thêm một câu khen nữa.

- Ta dùng cơm. Hôm nay, ta dùng cơm tại nhà. Cô hãy nói cho tôi nghe về công việc của cô chiều nay ra sao.

Viễn vừa nói, vừa xếp lại tờ báo.

Hạ bước theo Viễn. Lại cũng chiếc bàn bầu dục to mênh mông chỉ có hai người. Nhưng Hạ thở vào nhẹ nhõm khi thấy người giúp việc bày lên bàn một liễn cơm. Viễn buồn cười khi thấy mắt cô sáng lên khi thấy món canh chua cá lóc và cá lóc kho.

Hạ ăn thoải mái và tự nhiên. Khác hẳn món beefsteak ngày hôm qua, cô đã dùng dạo cứ miếng thịt nghe cốt kết đến rợn người trên đĩa, để cuối cùng Viễn phải cắt giúp cô.

Hạ bới đến chén cơm thứ ba, thì bắt gặp ánh mắt Viễn. Cô sực nhớ nãy giờ anh vẫn còn nhân nha với chén thứ nhất, cô đỏ mặt ấp úng:

- Tôi háo ăn quá hả?

- Không sao. Ăn được là tốt rồi.

- Hình như anh ăn không được ngon miệng lắm thì phải? Tôi nhớ là anh chưa bới thêm cơm. - Hạ dè dặt hỏi.

- Món ăn hôm nay dì Tám đề nghị. Dì nấu bếp cho đình tôi đã mười mấy năm. Tôi không chuộng mùi cá lóc, nên những món này dì ít khi làm.

- Vậy tại sao hôm nay?

Viễn trả lời đơn giản:

- Bởi vì tôi muốn, tôi muốn hôm nay ăn món thông dụng để cô dễ ăn. Hôm qua cô đã ăn không ngon miệng vì khẩu vị của tôi. Tôi muốn bù lại.

- Cảm ơn anh - Hạ cảm động – Nhưng nếu vậy anh lại dùng không ngon miệng.

Viễn buông đũa:

- Không có gì. - Rồi anh chuyển đề tài - À, chiều nay thế nào?

Hạ vui vẻ hẳn:

- Ô, anh Quân Anh rất tốt anh đã hướng dẫn tôi rất tận tâm giúp tôi rất nhiều ý kiến. Anh nói sẽ dạy tôi trang điểm trong một tuần? – Cô dò hỏi.

Viễn gật đầu.

Anh im lặng nghe Hạ say sưa kể lại cô đã nổi da gà khi một anh chàng ở tiệm uốn tóc gọi đầu cho cô ra sao, lại thêm một bà phốp pháp xoay vòng cô khi đo áo để ngắm nghía thế nào và cãi cọ với Quân Anh về màu sắc và kiểu dáng nào phù hợp với cô Hai người cứ lo tranh cãi.

Đang thao thao kể và cười vui khi nhớ lại, Hạ buột im bất trước cái nhướng mắt ngạc nhiên của Viễn.

- Chuyện gì vậy? Sao cô không kể tiếp đi.

- Tôi thấy mình.... kỳ khôi quá.

- Sao vậy?

- Vì chỉ có tôi tía lia độc thoại, còn anh thì im ru.

- Tôi đang nghe cô mà.

- Nhưng... khi tôi đang nói hăng hái thì thấy anh... tôi chợt hứng luôn.

- Tôi thế nào? Viễn lấy làm lạ.

- Anh... ngó tôi - Hạ cố tìm lời để diễn đạt. À, phải rồi. Tại anh nhìn tôi chăm chú quá... như theo dõi tôi, xem tôi còn đủ răng không vậy.

- Trời ơi. - Viễn sắc lên cười. Hết biết cái cô ba trợn này. Anh nói lẫn trong tiếng cười.

Hạ Ôi! Tôi đâu phải nha sĩ đâu mà dòm ngó răng của cô Cô kể chuyện, tôi nhìn cô theo phép lịch sự thế thôi.

- Vậy à! - Hạ cười cười.

Cái cười tinh quái làm Viễn ngẩn người. Phải mất mấy giây anh mới vụt hiểu ra, anh tắt ngay nụ cười còn vương trên môi.

- Thì ra là cô bẫy tôi. Cô muốn trêu tôi?

Hạ nhường nhường mày, đứng đĩnh nói:

- Đâu có gì. Tôi chỉ muốn thử xem anh có biết cười không thôi. Tôi đã nghiệm ra ba bốn lần gặp anh là hình như anh thiếu sự khôi hài, chả bao giờ thấy anh cười, thì ra anh cũng như mọi người, chưa trở thành người máy.

Hạ nói tỉnh bơ, đắc thắng. Không thềm để ý cái gườm gườm hăm hực của Viễn, Bây giờ thì cô cười vang còn anh làm nghiêm trở lại.

Mơ Yêu

Chương 9

Rời giảng đường. Hạ đạp xe ghé qua quán cơm bình dân mua vội hộp cơm. Nắng rất cả da, cái nón rộng vành cũ kỹ của cô không che nổi sức nóng giữa trưa hắt vào gương mặt nhể nhại mồ hôi của cô.

Sáng nay, cạnh chỗ cô còn chỗ trống. Khi thầy vào lớp chỗ trống đó được Ngọc Trâm lấp vào. Cứ tưởng mấy tuần bỏ học, khi trở lại, cười ngượng ngùng xấu hổ phải là nó. Vậy mà lạ thật nó ngồi cạnh Hạ căng căng ra chiều hãnh diện với thành tích của mình.

Hạ ngơ ngẩn. Và rồi lại thấy phục nó. Phản bội lại tình bạn chiếm bạn trai của bạn mà vẫn ngạnh ngang với đời như nó thì cũng tài quá đi chớ.

Thầy trên bảng cứ giảng và ghi đầy những con số cô vẫn ngồi lơ ngơ suy nghĩ, chiêm nghiệm về tình bạn.

Ngọc Trâm ăn diện, khá giả. Nhắm mắt cũng biết hơn cô rồi. Huy đôi đôi tượng cũng phải thôi.

Kết cục này tuy có bất công với cô nhưng đó là kết cục tất yếu.

Hạ cảm thấy thanh thản khi nghĩ về chuyện đã qua. Cô không còn buồn, cô muốn tự khen thưởng mình. Mặc kệ Huy và trò bắt cá hai tay, mặc kệ luôn cô bạn Ngọc Trâm vẫn nhơn nhơn trong lớp.

Hộp cơm sườn và cục đá nhỏ là buổi trưa thịnh soạn của Hạ. Con đói bụng réo gọi cô. Như mọi sinh viên túi rỗng khác cô không ăn điểm tâm, và ăn vặt cũng là một thứ không có trong từ điển của cô.

Cục đá đang teo dần dưới ánh nắng mặt trời.

Hạ đạp nhanh chân hơn.

Đầu ngõ nhà cô, có một chiếc xe hơi đậu kèn càng chặn lối vào, cô lầu bầu bực bội, và khi chạy vào cảm hèm cục nhỏ xíu chỗ cô trọ, cô đã biết ai là chủ nhân của chiếc xe hách dịch kia.

Viễn đứng trước cửa đợi cô, mắt di động từ gương mặt nhể nhại mồ hôi, dò lạng vì nắng của cô đến hộp cơm và cục đá máng trên ghi đông xe.

Bằng một giọng lạnh nhạt, anh nói:

- Tôi mời cô ăn cơm trưa.

Hạ từ chối.

- Tôi đã có cơm trưa rồi.

Như không mảy may nghe cô nói, anh lập tức.

- Tôi đã nói mời cô ăn cơm trưa.

Hạ nhăn mặt giơ hộp cơm lên.

- Nhưng tôi đã mua cơm rồi. Anh không thấy sao?
- Cô vẫn phải đi dùng cơm với tôi. Đó là hợp đồng giữa chúng ta.
- Lại hợp đồng! - Hạ ngao ngán nhìn hộp cơm và cục nước đá, nó nhỏ nước thành vũng xuống đất và teo lại còn chút teo.
- Cất vào nhà và theo tôi. Xe tôi đậu trước hẻm.

Hạ đành phải nghe theo nhưng âm ức vô cùng trước lối nói trịch thượng, kiêu cách của Viễn. Đã bốn ngày nay. Sau hôm cô trị anh bằng trò chơi giả vờ của mình, anh biến mất tiêu. Cô vẫn đến phòng chụp ảnh và hóa trang của Quân Anh đều đặn mỗi ngày, nhưng không thấy anh nhả nhủ gì.

Đợi cô ngồi hẳn vào xe, anh quay sang cô hỏi:

- Cô không nhận được tin nhắn của tôi sao?
- Tin gì? - Hạ ngạc nhiên.
- Tôi đã nhắn đi Tám giao cho cô một số sách về vi tính mà cô hỏi mượn và dặn cô chiều hôm qua tôi chờ cô ở nhà.

Eo ơi! Chết thật, đúng là hôm trước biết công ty Viễn chuyên làm về phần mềm vi tính cô đã mon men hỏi mượn một số sách để nghiên cứu. Nhưng không có, hôm nay anh nói vậy chắc hẳn đã tìm mua cho cô. Vậy mà mấy hôm nay cô đâu có ghé qua. Cô sợng trân:

- Xin lỗi anh. Tôi quên ghé.
- Nhưng cô vẫn đến Quân Anh đấy chứ.
- Dạ nhưng mà tôi tưởng anh sẽ nhắn với anh Quân Anh.

Viễn nhún vai, lặng thinh lái xe. Hạ như biết lỗi, cô ngồi bứt rứt không yên không còn âm ỉt, tiếc nuối hộp cơm và cục nước đá mát lạnh của mình nữa. Cô đang nghĩ cách dàn hòa để xin lỗi.

- Thôi đừng cọ quậy mãi trên ghế như thế nữa Hạ. Tôi có bắt lỗi cô đâu. - Viễn trấn an cô bằng giọng nhẹ nhàng:

Anh cười, nụ cười êm như những cái nhếch mép vốn dĩ thường thấy ở anh. Xe đứng trong sân một nhà hàng nhỏ có bụi tre bên cổng. Khung cảnh bên trong lịch sự bàn ăn phủ khăn trắng và xanh. Hạ hơi ngạc nhiên trước cử chỉ galant đầu tiên của anh: kéo ghế mời cô ngồi. Hạ chợt nhớ lại Quân Anh có nói với cô về Viễn. Anh là một người đa tình và tàn nhẫn. Hào hoa đó nhưng cũng phũ phàng đó, và đối với phụ nữ anh chưa từng lụy một ai.

Không biết những điều Quân Anh nói có chính xác không nhưng thật tình thái độ galant nhỏ như vừa rồi làm cô mát dạ.

Hạ nhìn xung quanh, những anh bồi trong bộ đồng phục trắng tinh. Bất giác, cô nhìn xuống mình, cô như vô duyên, lạc lõng trong bộ quần áo xuềnh xoàng. Mắt liếc qua tờ thực đơn, Viễn lơ đãng nói:

- Bây giờ có lẽ cô đã thấy mình cần những bộ quần áo như thế nào rồi chứ?
- Cái áo đâu làm nên thầy tu. - Hạ cãi bướng.
- Nhưng cô sẽ tranh thủ được sự nể trọng ban đầu.

Hạ xì nhỏ:

- Hình thức bên ngoài chỉ tranh thủ tình cảm bước đầu thôi.

Viễn từ tốn:

- Nhưng đôi khi đánh giá bước đầu có ảnh hưởng rất lớn đến thành kiến hay sự tin tưởng sau này.

Hạ im lặng bĩu môi, dù cô thầm công nhận lời anh nói, vì trong thực tế, đã bao lần cô va chạm đến sự thật đó.

Đây thực đơn về phía Hạ, anh dịu giọng:

- Hôm nay cô gọi món nhé. Cứ gọi món nào cô thích. Gọi luôn cho tôi giúp. Hạ thấy vẻ khuyến khích trong ánh mắt anh, cô lấy tự tin chọn món súp đuôi bò, beefsteak, ghêêu đứt lò và đưa mắt hỏi ý Viễn. Anh gật nhẹ, và gọi thêm chai rượu vang. Cô cười:

- Tôi thấy mình vụng về ghê.

Viễn lắc đầu:

- Đâu có tôi thấy cô dễ thích ứng đấy chứ. Nhưng tôi chỉ hơi lạ hôm nay cô cũng gọi beefsteak cho mình.

Hạ nháy mắt:

- Hôm trước anh đã chịu tôi cùng dùng món cá đây thôi.

Viễn cười hài lòng. Cô gái lém lỉnh này cũng đôi khi dễ thương đấy chứ.

Nhìn dáng cô chống hai tay đỡ lấy gương mặt trông tinh nghịch làm sao. Ở bên cô, anh thấy mình như vui vẻ và dễ dãi hơn.

- Anh đang nghĩ gì đấy. - Hạ tò mò.

- Nghĩ về cô.

- Tôi? Tôi thế nào? - Hạ chú ý hỏi dồn.

Viễn nhìn cô chăm chú như muốn kiểm nghiệm lại suy nghĩ của mình.

- Này, anh nói đi chứ! - Hạ nóng nảy.

Viễn từ tốn đợi người phục vụ rót rượu vang vào hai cái ly, nhả nhận gật nhẹ đầu cảm ơn anh ta trong khi Hạ đang háo hức chờ nghe. Rồi lấy vẻ mặt kẻ cả, anh nói chậm rãi:

- Trông cô trước đây và bây giờ rất khác.

Hạ xì một cái dài cả thước trong khi anh vẫn giữ nguyên bộ mặt trịnh trọng như trêu chọc cô Hạ nhớ đến lần đùa trước của cô, lần này cô lại bị mắc lừa.

Cô hậm hực:

- Anh vô duyên tệ. Ai mà trước và sau không khác nhau.

Viễn nhướn mày.

- Vậy sao, nhưng cô thì khác họ.

- Khác thế nào?

Viễn giải thích:

- Trước đây nhìn vẻ ngoài của cô kém hơn tính cách của cô, vì thế dù cô mang bằng cấp loại ưu đi xin việc, người ta vẫn không tin tưởng cô Trông cô

như một kẻ bất đắc chí, thất bại nhưng lại cao ngạo., tự ái hão và thủ cựu.
Trời ơi! Một là một lóc những cái xấu. Mình tệ thế ư?

- À! Nhưng tôi xin nhắc lại đó là đánh giá trước đây thôi - Viễn xác định.

- Thế còn bây giờ? - Hạ hỏi tới

Viễn ngẫm nghĩ và nói:

- Bây giờ cô có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái hơn. - Anh cười - Ra đáng con gái hơn một tí tự tin hơn, đảm thắm hơn.

Hạ giễu cợt:

- Ô, anh làm cho tôi có cảm tưởng chỉ mới hơn một tuần quen biết anh, tôi đã trở nên tốt hơn, hay hơn vậy. Xời! Tôi thì thấy tôi chỉ có cái đầu tóc mới. Chỉ vậy thôi, tôi vẫn là tôi. Và như anh vừa nói, tôi rất thủ cựu, cố hủ vì vậy tôi không dễ thay đổi mình, nhất là tánh mình. Anh nhận xét sai bét.

Viễn lắc đầu:

- Cô trẻ con thật. Tôi rất ít khi nên nhận xét về một con người, nhưng đối với cô, tôi đã nói nghiêm chỉnh. Tôi không biết khoảng thời gian tôi gặp cô lần đầu. À! Cách đây mười một ngày, nếu tôi nhớ không lầm. Tôi không biết lúc đó hoàn cảnh của cô ra sao, nhưng cô trông rất tuyệt vọng, cô độc, như một con thú nhỏ đang bị dồn vào góc hẹp, không bạn bè, không ai giúp đỡ, nên tuy có nghị lực và tự trọng, cũng đã muốn đổi sức, muốn quy ngã.

Viễn ngưng lời.

Người phục vụ đã đến đặt lên bàn hai đĩa súp. Hạ vẫn nhìn sững ly rượu trước mặt không nhúc nhích. Nhà hàng có máy lạnh mà sao lòng bàn tay của cô lại ướt đầm mồ hôi. Viễn nói không sai. Những lời từ chối xưa đuổi từ các nơi cô xin việc, Huy và Trâm phản bội tình bạn của cô, bước qua giai đoạn học chuyên ngành, học phí tăng cao, tiền nhà đã hai tháng chưa thanh toán, thái độ ghê lạnh và tàn nhẫn của mọi người. Tất cả đã làm cô suy sụp muốn mất hết ý chí.

Giữa lúc đó, Viễn đề nghị cô một việc làm. Tuy công việc kỳ quái thật nhưng lòng tin của Viễn vào cô ở thử thách mới làm cô lấy lại được tự tin ở chính mình. Đó là chưa kể anh là chiếc cầu nối cho cô có một người bạn mới cởi mở và thân thiện là Quân Anh.

Giọng Viễn vang lên đều đều:

- Cô đã từng thắc mắc hỏi tôi tại sao lại chọn cô vào vai trò này. Tôi đã không trả lời ngay lúc đó. Bởi vì ấn tượng của tôi đối với cô hôm đầu thoáng gặp cô rất mãnh liệt. Tôi không biết gọi là gì. Tôi vốn không có kế hoạch này trước đây. Nhưng khi nhìn thấy cô, dường như mọi cánh cửa đã đóng sập trước mặt cô Tôi muốn mở một cánh cửa cho cô Lúc đó, đột nhiên ý định về vai trò này đến với tôi. Tôi biết cô là một cô gái đầy mặc cảm và tự ái nên sẽ ỉn cho cả tôi và cô, nếu tôi mời cô giúp tôi đóng vở kịch nhỏ này. Tôi tự tin cô sẽ làm tốt công việc này.

Hạ nhìn anh cảm động, cô không biết nói gì với anh. Anh tốt với cô và hiểu cô hơn cả cô hiểu mình. Vậy mà cô cứ ác cảm với anh vì tánh tình khô khan, lạnh lẽo.

Hạ lúng túng cô đang tìm từ để cảm ơn anh hay nói với anh câu gì dễ nghe, Viễn nhìn thấy, anh hỏi:

- Sao thế?

Hạ ấp úng:

- Không, tôi muốn cảm ơn anh. Nhưng không biết nói thế nào.

Viễn cười:

- Cô khỏi nói chi cả. Nếu muốn cảm ơn tôi chỉ cần rót bưởi bĩnh và cái lý đi là được rồi.

Anh chợt nhớ ra hai đĩa súp:

- Này thôi nhé, súp nguội cả rồi. Ta nhưng nói chuyện được không?

Hạ cũng hăng hái gật đầu:

- Ồ đúng rồi, anh nhắc tôi mới nhớ. Đây là món tôi gọi mà, tôi phải ăn thử mới được.

Rồi cô hạ giọng:

- Thú thật với anh, nãy giờ lúc anh nói chuyện tôi thấy trong bụng cồn cào, bần thần, cứ ngỡ anh nói hay quá đến nỗi mình cảm động muốn xiu. Ai dè là bao tử rỗng đang réo gọi.

Vẻ mặt lém của cô làm cho Viễn phì cười, anh lắc đầu nói nhỏ.

- Thật là trẻ con.

Đang tận hưởng món súp đầu tiên. hạ nuốt vội vào và nói:

- Anh nói cái chi?

Viễn ngẩng lên ngạc nhiên:

- Gì cơ?

- Anh vừa lầm bầm cái gì đấy thôi.

- À! Tôi nói cô trẻ con.

Hạ lườm anh:

- Tôi đã hai mươi một tuổi rồi, còn hơn một năm nữa là tốt nghiệp đại học.

Anh có thể nói tôi vụng về, quê mùa... nhưng tôi không còn trẻ con nữa đâu.

Viễn buồn cười, nhưng ráng nín:

- Ồ thì không trẻ con. Nhưng cô Hạ người lớn có cho phép tôi dùng món súp này không vậy?

- Tôi cũng đói lắm đây.

Hạ nhận ra sự vô ý của mình, cô cười xòa về hối lỗi, và cùng anh tấn công đĩa súp.

Khi đã dùng xong món súp, Viễn kéo chiếc khăn ăn trên đùi, dùng chéo khăn chậm nhẹ lên khóe môi.

Hạ theo dõi anh không rời mắt. Thấy anh làm vậy, trong bụng dù cô có nghĩ

là hơi điệu nhưng cô cũng muốn thích ứng theo. Cô cũng tìm khăn ăn, nhưng ô hay, nó không nằm trên đùi cô. Cô cúi xuống tìm một hồi, có lẽ ngồi nói chuyện với Viễn hăng hái quá, cô nhúc nhích dữ lắm nên khăn ăn mới chạy tuốt khỏi đùi cô và rơi xuống nằm trên chân Viễn.

- Đừng tìm cách nhặt nữa, tôi sẽ gọi cho cô cái khăn khác - Viễn lên tiếng. Hạ ngồi thẳng lại như cũ, đỏ mặt trước ánh mắt anh. Vạy mà còn không nhận mình là trẻ con.

Cô thật hậu đậu quá cỡ.

Món beefsteak được đưa ra. Viễn nói nhỏ với anh bồi lấy một cái khăn ăn khác cho cô. Đợi Hạ phủ khăn anh mới xong, anh ra hiệu cho cô nâng ly mình lên.

Hạ cầm ly nhưng hơi lấn cấn:

- Rượu vang đỏ, nhẹ thôi mà - Viễn trấn an.

Hạ bẽn lẽn.

- Không sao tôi uống được. Nhưng chỉ tại cái ly, tôi hơi lạ tay khi cầm.

Viễn hiểu ra, anh mỉm cười cho vể ngây thơ của cô.

- Chúng ta uống để chúc cho sự thành công của kế hoạch. - Anh nói.

Hạ cụng ly với anh. Cô thầm nghĩ mình phải cố gắng thành công. Cô muốn giúp anh. Hạ cầm giao nĩa lên với quyết tâm cao, Viễn bắt gặp sự hăm hở của cô, anh cười:

- Có cần tôi cắt giúp cô không?

- À, không cần - Hạ từ chối - Tôi muốn tự mình làm.

Viễn chiều ý, để mặc cô Hạ bắt đầu đục tấu một loại nhạc cụ giữa dao và đĩa. Một âm thanh ken két đến rợn người.

Vài bàn ăn rải rác gần đó, thực khách sửng sốt quay lại nhìn. Hạ ngưng tay ngẩng lên, mắt lia xung quanh. Trừ những anh bồi bàn giả vờ nhìn quanh quất ra vẻ điếc đần, còn lại ai ai cũng đang chiêm ngưỡng cô Hạ lấm lét đỏ mặt, cô quay lại Viễn tỉnh bơ, từ tốn cắt phần thịt trên đĩa mình và ăn.

Hạ ngần ngừ không biết có nên tiếp tục cắt nữa hay thôi. Tánh tình ngoan cố của cô giục cô lia dao, nhưng ngẩng lên, mọi ánh mắt đều khiếp đảm nhìn cô.

Hạ đành chịu thôi, cô buông dao, nĩa thờ ra.

- Anh giúp tôi nhé.

Viễn phì cười trước vẻ mặt ngượng ngùng của cô.

- Rất hân hạnh - Anh nói giễu.

Bàn tay anh quả là điệu nghệ trong việc này.

Những ngón tay thanh và dài của anh cầm dao và nĩa một cách gọn gàng, chỉ một loáng miếng beefsteak dày cộp của cô đã được cắt nhỏ. Anh đưa đĩa trở về phía cô, thấy cô đang sẫm soi bàn tay mình.

- Gì thế, giặt bàn tay mình à? Tay cô không có lỗi gì trong việc này đâu.

- Đâu có, tại tôi thấy bàn tay tôi là con gái mà xấu hơn tay anh thôi.

Viễn chú ý:

- Đâu đưa tôi xem.

Hạ chìa tay ra, bàn tay cô cũng thon và mảnh các ngón nhỏ xíu, dễ thương nhưng lòng bàn tay thì, chao ôi! Chai cứng ngắt. Viễn nhíu mày sờ lên mấy đốt chai.

- Tại sao vậy?

- À! Đó là công việc. Một dạo tôi phụ việc xắt thuốc cho một tiệm thuốc bắc. Con dao rất to và bén. Tiệm đó lại đông khách nên tôi mới có mấy nốt chai này. Lúc mới xuống Sài Gòn, để sống tôi làm rất nhiều việc vất nặng và mệt sức, nên tay tôi chai cũng là chuyện đương nhiên.

Hạ đã nói xong nhưng bàn tay cô vẫn còn bị giữ lại bên Viễn. Mặt anh cau lại suy nghĩ, sau cùng anh hỏi:

- Cô đã nghỉ mấy chỗ đó chưa?

- Rồi. Trước khi xin việc chỗ bạn anh, tôi đã nghỉ những chỗ đó.

Mấy ngón tay cô ngo nguẩy đòi trở về, làm Viễn sực nhớ, anh thả tay cô ra và xin lỗi.

Hạ nhún vai, không nghĩ tới. Cô cúi xuống với nĩa và đĩa thịt bò.

Bữa ăn tiếp diễn với sự suy nghĩ đăm chiêu của Viễn. Hạ hơi thắc mắc, nhưng rồi cô không hỏi anh.

Rượu vang làm cho cô ăn ngon miệng hơn, cô không biết rằng đôi má mình hồng lên một cách dễ thương và đôi lần Viễn bị gián đoạn luôn suy nghĩ của anh khi nhìn vào cô.

Khi người phục vụ đem hóa đơn ra cho Viễn, Hạ khoan khoái vì no bụng cô liếc nhìn đồng hồ.

- Chúa ơi. - Cô thốt lên.

- Chuyện gì vậy?

Đang tính tiền với anh bồi, Viễn ngẩng lên hỏi.

- Tôi không biết là mình lại có thể ăn trong khoảng thời gian lâu đến như vậy. Bây giờ đã gần hai giờ rồi.

Viễn nhìn cô.

- Cô phải đi đâu à?

- Vâng, anh Quân Anh hẹn tôi đi lấy áo lúc hai giờ. - Hạ trả lời.

- Tôi sẽ đưa cô đi. - Anh nói gọn.

Vào trong xe, Hạ dựa vào ghế và nghe buồn ngủ. Đúng là ăn no làm biếng cô tự nhủ. Trước đây cô có bao giờ ngủ trưa đâu. Hôm nay, lại giở quẻ lười.

Viễn đưa mắt liếc sơ qua đôi mắt muốn sụp mí lại của cô, anh nói:

- Cứ chớp mắt vài phút đi hạ. Lát nữa tôi sẽ đánh thức cô dậy.

- Tôi không ngủ đâu. Ngủ một lần về sinh tật lười biếng, rồi trưa nào tôi cũng ngáp cho xem.

Hạ đề nghị :

- Anh hãy nói chuyện gì với tôi đi kể tôi ngủ mất.

Nói chuyện với cô Anh biết nói chuyện gì?

Viễn hắng giọng:

- Cô có đạo à?

- Cái gì? Anh hỏi gì cơ?

- Khi này tôi nghe cô gọi "chúa ơi" phải cô có đạo không?

- À, phải rồi. Tôi đạo công giáo.

- Cô thường đi lễ nhà thờ nào?

Hạ hớp mắt, cố gượng cơn buồn ngủ bằng cách lắng nghe và trả lời những câu hỏi của anh.

- Tôi ít đi lễ lắm. Nếu có đi thì ở Kỳ Đồng.

Viễn ngạc nhiên:

- Sao lại là Kỳ Đồng. Nhà thờ đó đâu gần chỗ cô?

Hạ khó nhọc giải thích:

- Vì ca đoàn ở đó hát hay hơn nhà thờ chỗ tôi.

Viễn hiểu ra:

- Vậy à?

Anh yên lặng giây lát rồi lên tiếng:

- Hạ này! Mai tôi đưa cô đi nhà thờ nhé?

Không tiếng trả lời. Viễn quay sang. Hạ đã chìm vào giấc ngủ. Anh lắc đầu, cuộc chiến đấu chống cơn buồn ngủ của cô đã thất bại. Viễn lặng yên lái xe để cô ngủ.

Đến gần tiệm của Quân Anh, anh tắt xe vào lề và tắt máy. Đã hơn hai giờ kém năm phút, anh quay lại ngắm cô ngủ. Bình thường, cô hoạt bát và bướng bỉnh nhưng khi ngủ, trông cô hiền lành, ngoan ngoãn như trẻ thơ. Mấy sợi tóc nhẹ đùa trên vàng trán cô Viễn muốn đưa tay giữ lại. Nhưng cuối cùng, anh lại ngồi yên, anh không muốn phá vỡ sự yên tĩnh này, không muốn phá vỡ phút giây nghỉ ngơi hiếm hoi của cô. Bây giờ là lúc anh thấy cô gần mình nhất. Cô bé nhỏ và tội nghiệp. Bao nhiêu là khó nhọc trong cuộc sống mà cô đã can đảm đương đầu. Cuộc sống không ưu đãi cho cô lắm, nhưng bù lại, để vật lộn với cuộc sống, cô đã rèn mình để trở nên tự tin và đầy nghị lực. Khi này, trong nhà hàng, dù chỉ khoác bộ quần áo rộng thùng thình cũ kỹ, cô cũng ngẩng cao đầu bước đi rất vững chãi và đầy tính cách. Anh đã nhận thấy như vậy.

Chỉ mới mười một ngày, nhưng anh thấy mỗi lúc cô càng lộ ra những phong cách, những cá tính đặc biệt. Và dù có khát khe đến đâu anh cũng thừa nhận với mình là đã bị cô thu hút một đôi khi.

Anh đã cười hờn nhiên.

Có phải cô đã ảnh hưởng đến anh không?

Viễn cười một mình với những ý nghĩ hoang đường vừa thoáng qua óc. Anh xua chúng đi ngay. Anh nhìn lại cô. Cô chỉ là một cô bé con nhỏ hơn anh đến chục tuổi. Một cô gái nhỏ, mà anh vì tội nghiệp đã cho cô một cơ hội.

Chỉ có vậy mà thôi.

Viễn vẫn còn lan man với những suy nghĩ của mình thì Hạ đã cựa mình, mở mắt dậy.

- Chúa ơi! - Cô ngồi bật dậy. - Máy giờ rồi nhỉ?

- Trễ mười lăm phút. Không sao đâu.

- Sao anh không gọi Hạ dậy?

Hạ lấy tay tém lại mớ tóc, không thấy ánh mắt của anh.

Viễn không trả lời, anh đợi cô tỉnh táo lại, rồi anh nổ máy rà xe trước tiệm của Quân Anh.

Mơ Yêu

Chương 10

- Thật chẳng hiểu nổi mày đang làm cái trò gì nữa.

Quân Anh đứng cạnh Viễn, cả hai nhìn xuống đường phố qua lớp kính trong vắt của hiệu may.

- Tại sao mày lại nghĩ đến cái kế hoạch kỳ quặc này?

Xua tay đuổi khói thuốc của Viễn, Quân Anh nhăn mặt hỏi.

Viễn lơ đãng trả lời bạn:

- Tao cũng không biết tại sao. Tao nhìn thấy Hạ trước, tự dung tao như tin tưởng cô nhỏ sẽ giúp tao giải quyết tình hình phiền toái sắp tới.

- Tại sao mày không nói thẳng với ông bà nội mày không thích sống ở nước ngoài và cũng chẳng bao giờ lấy vợ. Mày phải đối diện và giải quyết lấy chuyện của mày hơn là lôi con bé vào trò đùa quái dị này.

Viễn nhếch miệng cười:

- Mày nghĩ là tao có thể nói được với các cụ là làm rồi. Kỳ này tao đã được bà cô út điện về cho hay các cụ đã chuẩn bị dẫn tao đi coi mắt con cháu của bạn bè các cụ. Nghe mà phát bệnh.

Quân Anh trợn mắt:

- Có chuyện đó nữa à?

- Chứ còn sao nữa. Đây, cứ tưởng tượng cái thân tao, ăn chơi bù khú lắm vào, bây giờ phải chịu đi hỏi vợ bằng cách coi mắt thì còn trò gì tệ hơn. Mà mày đã quá biết các cụ nhà tao, ngày xưa đã độc đoán mà bây giờ, với con bệnh tim của bà cụ thì còn bệnh nào mà dám cãi.

Viễn rít nhẹ hơi thuốc và nói với vẻ phiền muộn.

- Vì thế tao mới phải nhờ đến Hạ.

- Mày gặp ở đâu cô bé lẹ lém dễ thương này?

Nhìn về cánh cửa phòng thử quần áo, nơi Hạ đã biến vào đó cùng bà chủ tiệm cách đó cả mười lăm phút, Viễn thờ ơ trả lời:

- Cô ta xin việc ở chỗ Hoài, nó từ chối cô.

Quân Anh cau mày quay sang Viễn:

- Mày vẫn còn kết giao với thằng Hoài à? Nó là một thần bần thiêu, mày đã quá biết những trò ném đá giấu tay, tiểu nhân khi còn ở trung học, tại sao bây giờ lại dính vào nó?

- Xã giao thôi mà - Viễn nhún vai - Nó làm cho một công ty lớn mà tao cần quan hệ công việc. Gặp lại nhau thì bạn cũng là bạn, cũng đâu có gì âm ỉ. Biết đâu nó có thể vì bè bạn giúp tao trong vấn đề giao dịch với công ty đó được tốt hơn.

Quân Anh lắc nhẹ lắc đầu:

- Mày tin nó quá đấy. Cẩn thận là hơn con ạ. À! Mà tại sao mày không đưa cái cô nàng người mẫu mới đây của mày ra trình diện ông bà nội tương lai?

Viễn nhướn mày:

- Tao không bao giờ có ý định lấy vợ. Nhất là lấy Lam Anh.

- Cô ta có biết chuyện Hạ sẽ...

- Không! - Viễn khẳng định - Tao và Lam Anh đang tạm thời chia tay. Có thể là tao sẽ cắt đứt luôn nếu thấy quá phiền.

Quân Anh nhăn mặt:

- Cô đó không hiền đâu, sẽ có một trận chiến to nếu cô ta biết được mày đưa người ra mắt người thân, tước đi vị trí mà cô ta mong muốn. - Anh thở dài - Lúc ấy chỉ tội nghiệp cho nhỏ Hạ.

Viễn quay lại nhìn Quân Anh lạ lùng:

- Mày sao vậy? Lo lắng cho cô bé à?

Quân Anh bực dọc lớn tiếng nói:

- Tao không muốn mày làm tổn thương cô bé, Hạ đối với tao là...

Có tiếng bà chủ tiệm may gọi Quân Anh làm anh ngưng ngang câu nói bước tới, để lại Viễn với thắc mắc về câu nói lửng của anh.

- Sao lại như vậy?

Giọng Quân Anh làm Viễn chú ý, bà chủ tiệm may cười phân bua:

- Đã thử luôn hết bốn bộ rồi, nhưng cô Hạ mắc có không chịu ra ngoài. - Tại sao? Khó coi lắm à? - Quân Anh gắng hỏi.

- Đâu có. - Bà chủ tiệm xua tay - Anh cứ thử vào xem thì biết. Hàng tiệm tôi may mà khó coi cái gì!

Quân Anh chẳng nói năng gì thêm, vén màn bước luôn vào phòng thử, sao khi gõ nhanh lên cửa vài tiếng.

Vẫn đứng chỗ cũ, Viễn lắc đầu. Anh đốt thêm điếu thuốc và thoải mái nhả vì không có Quân Anh đứng cạnh nhắc nhở nữa. Anh buồn cười cho bạn mình. Quân Anh là con út trong một gia đình danh giá và giàu có. Ba mẹ Quân Anh cũng là chỗ quen biết với ông bà nội Viễn. Quân Anh học Mỹ thuật nhưng chỉ hai năm, rồi nghỉ sang nhảy ra mê mải học nghề chụp ảnh. Một gia đình như gia đình Quân Anh làm sao chịu nổi khi cậu con trai út tới ngày vác máy đi lang thang, bụi đời "chộp" bất cứ cảnh nào có hứng thú. Thoạt đầu, họ phản đối quyết liệt bằng đủ mọi cách, nhưng sau đành phải chiều theo ý anh.

Từ đó, Quân Anh tha hồ theo công việc mình ưa thích. Anh đã mở cửa tiệm cho thuê áo cưới, dạ hội phía dưới. Phái trên là studio chụp ảnh của anh. Viễn nhớ đến Quân Anh, vì anh rất có khiếu thẩm mỹ về thời trang cũng như trang điểm cho phái đẹp. Chỉ có điều Viễn lấy làm lạ là Quân Anh vốn dĩ không quan tâm lắm về đàn bà, dù anh vẫn luôn tiếp xúc với họ. Nhưng ngoài công việc, Quân Anh không hề đặc biệt để ý và cặp kè với một ai. Vậy mà chỉ trong vài lần tiếp xúc với Hạ, anh lại cật vấn Viễn đủ điều, và còn tỏ ra lo lắng cho cô.

Chuyện gì xảy ra với tên bạn mình vậy nhỉ? Viễn thăm hỏi.

- Ê! Viễn, xem này.

Viễn quay lại, bước chân của anh như chùn lại khi đến gần.

Quân Anh thuyết phục được Hạ ra khỏi phòng thay Anh đã nói rằng cô chớ lo hão, rằng cô thực sự rất xinh đẹp với chiếc áo. Vậy mà cô vẫn run, vẫn lóng cóng, tay chân cô thừa thãi, vụng về. Nhất là đôi chân cô, gió đùa trên da thịt trông hươu cứ rờn rợn. Trời ơi là cái váy! Nó chỉ chớm ôm quá gối một tí tẹo, để lộ cả đôi bắp chân thon cả đời chưa trình diện với nắng gió của cô.

Ánh mắt sừng sốt của Viễn đột nhiên làm cô xấu hổ đỏ lựng đến cả đôi vành tai, chỉ chực chạy trở vào phòng thử, thay lại cái quần dài muôn thuở của mình.

Như đoán được ý nghĩ của Hạ, Quân Anh bước lại vỗ vai cô và trấn an bằng một giọng của người hộ vệ tự nguyện.

- Đừng sợ quá nhé Hạ! Có gì đâu nào. Có ai cười em đâu.

Rồi quay qua gương mặt thuần ra của thằng bạn, Quân Anh phì cười.

- Hê! Nói gì đi chứ thằng nỡm. Cứ ngậm tăm nhìn chòng chọc con bé mãi, làm người ta càng ngượng thêm.

Viễn sực tỉnh, anh bước tới cạnh Hạ:

- Hạ xinh quá!

Quân Anh cười ngất:

- Nói một câu cụt ngủn làm người ta khóp thêm.

Hạ bấm móng chân lên đôi giày cao gót đến đau điếng, cô nói như nghẹn

lời:

- Ha... không mặc những cái này được không anh Viễn, được không anh Quân Anh?

Quân Anh xua tay:

- Sao không, trời ơi! Công trình của nh với chị Thu chủ tiệm mấy ngày nay mà em nỡ bỏ. Em đừng sợ cứ mặc ra phố, ra phi trường bảo đảm khối cặp mắt nhìn theo.

Quân Anh còn định nói gì thêm nữa thì Viễn chợt hốt hoảng khi thấy những giọt nước mắt lăn ra trên má Hạ, anh cuống quýt hét lên:

- Sao vậy Hạ? Em...

Bối rối, và như quán tính, Viễn ôm lấy thân hình đang run rẩy của cô.

Tựa vào vai anh, cô nằng nức nỡ tợn. Không biết nước mắt ở đâu ra. Nó chảy tràn lan trên má cô, trên vai áo anh, ướt đầm. Tại sao khóc? Hạ đâu có biết. Cô đâu phải là đứa con gái mít ướt. Xấu hổ vì lần đầu phơi chân ra trước mắt mọi người, hay e thẹn vì đã mười một rồi mới lần đầu mặc chiếc áo xinh tuyệt như mở Hạ không lý giải nổi và cũng không thêm lý giải. Vì vai áo Viễn êm quá, vòng tay của anh ấm và đầy chở che. Có một sự yên bình nào đó giữa vòng ôm của Viễn mà cô chưa từng bao giờ được hưởng. Từ cha ư? Chưa bao giờ có. Các anh lại càng không. Êm ái quá, cô như muốn được ru ngủ, vỗ về sau mấy năm cô độc, nhớ nhà.

Tiếng thút thít đã yên và tắt hẳn rồi, nhưng Hạ vẫn còn trong vòng tay Viễn.

Họ đứng yên không nhúc nhích, và dường như cũng chưa muốn rời ra.

Quân Anh đứng ngẩn như một pho tượng gần đó, mồm há hốc ra với cảnh tượng trước mắt.

Anh nhìn hai người rồi lại nhìn xuống mình.

Hạ bối rối và mất tự chủ, anh biết. Nhưng sao cái người mà cô ngã đầu vào vai trút nước mắt không phải là anh nhỉ?

Tại anh kém cỏi hay tại thằng Viễn quá nhanh nhẩu. Cái thằng đúng là có khiếu với những màn xúc động của đàn bà. Chỉ cần tự tin bước lên đúng lúc là hắn đã ôm được con bé vào lòng rồi.

Quân Anh gãi đầu đứng trơ ra đó. Biết làm gì nhỉ? Đứng lại cũng dở và đi cũng dở?

Mơ Yêu

Chương 11

- Hạ lên cùng tôi nhé! Viễn thăm thì. Đừng sợ, Hạ làm được mà.

Viễn nói đúng điều cô e ngại nhất. Anh và Quân Anh suốt hôm qua đã lý luận và thuyết phục Hạ mặc lại chiếc áo ôm thân, ngăn màu hồng dâu hôm qua để đi dự lễ chiều nay với Viễn. Họ nói đây là một cuộc thử nghiệm, một cuộc thi cho cô, cô sẽ ra trước đám đông với những bộ váy xinh đẹp đó, để cô làm quen và tự nhiên hơn, để chuẩn bị cho buổi đi đón ba ngày nữa ở sân bay.

Tay Hạ vẫn vịn lên mép váy như sợ có cơn gió quái ác nào thổi ngược váy cô lên. Nhà thờ chiều chủ nhật đông quá, những người là người. Suốt buổi lễ, Hạ có cầu kinh được gì đâu. Miệng cô cứ lầm bầm lời kinh theo quán tính, và cô đang lo sợ cảnh lên rước Minh Thánh Chúa, cô phải đi giữa hai hàng ghế với hai hàng ghế với vào nhiều là người để quỳ trên cung thánh. Ôi trời! Hay là cô trốn lên rước Minh Thánh Chúa lần này? Chúc chắc cũng tội nghiệp cho con chiên vụng về, dở hơi như cô mà tha tội cho chăng?

- Ta cùng lên nhé? - Viễn nhắc lại.

Anh điềm đạm nói:

- Tôi sẽ đi cạnh Hạ, không sao đâu.

Hạ đành tự trấn tĩnh, hít một hơi dài rồi gật đầu với Viễn. Anh thú vị với ý nghĩ rằng cô như đang bước lên pháp trường vậy.

Mặc dù Viễn vẫn bên cạnh cô, nhưng đôi giày cao gót cứ lộp ca lộp cộp trên nền gạch hoa bóng loáng của nhà thờ, trong không khí im lặng trang nghiêm là Hạ suýt vấp chân. Viễn vịn nhẹ khuỷu tay cô cười vững chãi, làm cô tự tin hơn một chút.

Tan lễ, chỉ đến khi ngồi hẳn vào xe, cô mới thở phào nhẹ nhõ. Cô không biết có ai mặc đầm mà có dáng đi lóng ngóng giống cô không, cô nghĩ đến mấy cái áo mới nữa đang thành hình trong đầu Quân Anh mà ngán ngẫm. Đành phải ráng thôi. Không biết cho đến ngày đón người thân của Viễn cô có tự nhiên hơn không nữa.

Người từ nhà thờ tan lễ và cả từ hồ bơi cạnh đó đổ ra làm đường đông đến gần kẹt cứng. Xe Viễn chạy nhích từng chút một.

Chợt nhớ đến anh này giờ vẫn im lìm, Hạ hắng giọng:

- Anh cảm ơn anh Viễn.

Viễn nhướn mày nhìn sang:

- Cảm ơn chuyện chi?

- Khi này có anh đi bên cạnh, Hạ đỡ mất tinh thần.

Viễn nhún vai:

- Có gì đâu. Nhưng mà thật ra - Anh quay sang cô - Ít cô gái nào cả thẹn đến đỏ cả mặt như cô. Hãy ít ra là tôi không thấy, thời buổi này.

Chỉ vì cái váy ngắn mà cô đã lộ nhược điểm của mình ra mất rồi. Bình thường cô tự tin và can đảm lắm mà. Vậy mà chỉ ăn mặc không quen cô lại. Thật chán chết mình - cô nghĩ - chỉ tại Viễn thôi. Hôm trước cô đã bảo

không mặc đầm hay váy gì được mà tại anh có bỏ tai đâu. Chắc khi này cô tệ hại lắm.

Đưa tay sờ lên đôi má còn hây nóng, Hạ dè dặt hỏi:

- Khi này tôi ra sao nhỉ? Chắc là dị lắm.

Viễn cười:

- Cũng không đến nỗi đâu. Tôi nghĩ Hạ rất dễ thích ứng. Vài lần mặc trước công chúng nữa là Hạ sẽ quen ngay thôi mà.

Hạ chột tò mò:

- Khi này anh có nói các cô gái anh thường gặp không đỏ mặt à?

Viễn ậm ừ. Hạ lại hỏi:

- Vậy khi họ mặc cỡ, họ ra sao?

Viễn suy nghĩ giây lát rồi bật cười nói với cô:

- Tôi cũng không để ý lắm. Hình như họ có vài cử chỉ điệu dàng, nữ tính hơn, như là cắn môi ngậm tóc, cắn móng tay, hay làm gì khác nữa. Thật ra những điều bộ đồ đa phần mang tính cách trình diễn, vì các cô gái tôi đề cập là những người đẹp có chút tiếng tăm ở xã hội, hoặc các cô gái ý thức được sắc đẹp của mình và muốn khai thác nó để chiêu dụ cánh mày râu.

- Trong đó có anh? - Hạ cắt lời Viễn bằng câu giễu cợt.

Viễn cười nhẹ, không trả lời. Anh biết mình luôn là đối tượng của các cô. Chính vì biết rõ như vậy nên những điệu bộ, khoa trương màu mè của các cô, anh hiểu thấu từ đầu. Đàn bà con gái ý thức được mình đẹp rất nguy hiểm cho đàn ông, những người đàn ông ý thức được sức hấp dẫn của mình, làm chủ được mình bằng đầu óc lạnh lùng, tỉnh táo thì còn nguy hiểm cho phụ nữ gấp mấy lần. Những người phụ nữ đẹp đến với anh trong mộng tưởng dịu ngọt, hy vọng tràn đầy và cuối cùng là sự thủ hận đắng cay trước lời lạnh nhạt chia tay của Viễn.

Đôi khi anh nhìn lại và tự nguyên rủa mình, nhưng những con thiêu thân này vừa rời anh, có những con thiêu thân xinh đẹp, tự mãn khác lại vây quanh anh, cái hào nhoáng của con người anh làm họ bị quyến rũ.

Ồi! Đàn bà, sao nhẹ dạ và cuồng si thế nhỉ?

Trời lác rắc mưa, mây giăng kín bầu trời làm u ám khắp phố phường.

Chỉ đến lúc trời mưa, thiên hạ vội vàng trú mưa ở những mái hiên nhà hai bên đường, mới trả lại cho con đường sự thông thoáng.

Bụi mưa mở kính xe, Viễn gạt cần gạt và bật đèn xe đời mới chạy được. Hạ bên cạnh anh đang mơ màng những gì đó, tay cô khoanh gọn ôm lấy ngực mắt đăm đăm nhìn cái gạt nước.

- Cô đang nghĩ gì thế Hạ? - Viễn hỏi.

Hạ giật mình, ngơ ngác:

- Anh Viễn hỏi gì ạ?

Viễn nhẹ lắc đầu:

- Hạ đang nghĩ gì mà mê mải dữ vậy? Trời mưa, buồn à?

- Không, Hạ chỉ đang nghĩ về các cô gái mà anh nói đấy thôi.

Viễn ngạc nhiên, cô giải thích.

- Trước đây, Hạ có một cô bạn, cũng khá thân, cô ấy thường chỉ vẽ cho Hạ là con gái phải tỏ ra ẻo lả, yếu điệu, phải nghiêm cứu kỹ những điều bộ làm đáng thích hợp v.v... và v.v... có như vậy mới thu hút được con trai.

Viễn gật gù chờ cô nói tiếp, nhưng cô ngắc ngứ.

- Tôi... không tin lắm.

- Thế cô đã thử chưa?

- Thử gì cơ?

- Thử thu hút đàn ông bằng những cách làm duyên làm dáng con gái đó.

Hạ cười khi:

- Chưa. Tôi chưa nghĩ đến. Và ai mà lại để ý đến tôi.

Viễn lơ đãng hỏi tiếp;

- Thế còn cô bạn của cô?

Hạ trở thành cười gượng:

- À, có. Nó có thực hành bài giáo huấn của nó.

- Kết quả như ý chứ?

- Vâng, rất đạt.

Im lặng, rồi Hạ nói thêm:

- Bạn trai của tôi trở thành bạn trai của nó.

Viễn cau mày cao giọng hỏi:

- Cái gì?

- Vậy đấy - Hạ nhún vai.

Viễn nghiêm mặt:

- Tôi không nói đến cái cô nàng bạn của cô. Tôi đang hỏi cô vừa nói gì về bạn trai.

Hạ không hiểu, cô quay nhìn anh. Viễn đánh tay lái cho xe tấp vào lề. Anh tắt máy, quay sang cô với nét mặt bức bối.

- Hạ vừa nói gì? Có phải cô nói cô đã có bạn trai rồi không?

Giọng tra gạn dữ của Viễn thoát đầu làm Hạ ngơ ngác sợ hãi, cô ấp úng:

- À, vâng... Nhưng mà...

- Tại sao cô không cho tôi biết ngay từ đầu?

Viễn quát mắt một cách dữ tợn. Thái độ áp chế của anh làm Hạ nóng mặt, cô quên cả sợ hãi, trợn mắt lại với anh.

- Đúng vậy, trước đây tôi đã có bạn trai. Anh nên nhớ tôi đã hai mươi một tuổi rồi, có bạn trai cũng đâu có gì là lạ. Còn anh hỏi tôi tại sao không cho anh biết à? Anh có hỏi đâu mà nói. Chẳng lẽ vô duyên khai với anh rằng tôi đã có bạn trai, rằng bạn trai tôi đã bỏ tôi mà theo người khác à?

Hạ nói trong cơn tức tối dồn nén đã bao ngày, cô thở hắt hắt trong xúc

động. Viễn nhìn cô, ánh mắt đã dịu xuống. Anh vớ tay lấy hộp khăn giấy ở băng sau, đưa cho cô Hạ gạt đi:

- Tôi không cần. Chẳng bao giờ tôi khóc vì những việc như thế.

- Không khóc? Cũng tốt thôi.

Giọng Viễn trở lại lạnh lùng:

- Tôi quan tâm đến điều này vì nhiệm vụ của cô ngày mai đầy thôi. Tôi không muốn trong thời gian sắp đến có một tên đàn ông đến gây gổ làm phiền tôi vì tôi mượn bạn gái của hắn. Lúc đó, vở kịch chắc phải hạ màn. Tôi biết ăn nói làm sao với ông bà nội.

Hạ ảm ức:

- Anh thì chỉ lo đến điều đó thôi. Sẽ không có một ai quấy rầy anh và vở kịch của anh đâu. Anh khỏi phải lo ngại.

Viễn nhìn cô im lặng.

Rồi anh mở công tắc, điều khiển xe lăn bánh tiếp tục. Hạ cũng làm thỉnh, nhìn ra cửa xe. Phố xá đã lên đèn. Mưa cũng đã ngớt. Người ta đã lần lượt đổ ra đường và chạy xe về nhà trong vội vã. Nước mưa chưa thoát kịp, đọng thành con sông cạn, trẻ nít chạy lăng quăng khoái chí giỡn nước trong khi người lớn đi bộ trên đường thì lội bì bõm xuýt xoa, nhăn nhó.

Xe Viễn lăn bánh chậm chạp.

Con mưa khi này lớn thật. Hạ nghĩ. Và lạ lùng làm sao nó lại lớn nhất lúc cô và Viễn to tiếng với nhau. Khi mọi việc dịu xuống thì cơn mưa cũng ngớt.

Hạ thấy ngộ làm sao sự trùng hợp buồn cười đó. Không biết Viễn có nhận ra giống cô không.

Hạ quay sang anh, cũng vừa lúc Viễn nhìn qua định nói gì với cô Bất gặp lẫn nhau, họ bất ngờ giây lát, rồi vụt cười vui dần hòa.

Hạ lên tiếng trước:

- Anh định nói gì đấy?

- À không. Hạ nói trước đi.

Hạ lắc đầu quầy quậy:

- Không, anh nói trước.

Viễn mỉm cười chịu thua, anh hắng giọng:

- Tôi vừa nghĩ về một chuyện ngộ ngộ, hơi buồn cười.

Chà! Hạ cũng vậy, kỳ lạ thật. Hạ nghĩ.

Anh nói tiếp:

- Tôi không biết có nên nói ra không. Vì nó liên quan đến cô.

Hạ tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Viễn cười cười, im lặng giây lát, rồi anh nói:

- Khi này cô vừa nhắc lại chuyện tình bị mất của mình. Thấy cô vẫn còn tức tối nhưng cô vẫn không khóc.

Hạ gật đầu:

- Dĩ nhiên. Tôi ít khi khóc. Nhất là những việc không đáng.
- Bị phản bội tình cảm mà không đáng ư?
- Không đáng chút nào - Hạ lập lại kiêu hãnh.

Viễn nheo mắt:

- Nhưng tôi cũng vừa nhớ lại có một cô gái hai mươi một tuổi, hôm qua khóc suối mướt, khóc bù lu bù loa chỉ vì đầu mặc...
- Thôi!

Hạ hét to xấu hổ. Mặt cô lại đỏ lựng lên hai tay bịt chặt lấy tai không dám nghe tiếp. Viễn phá lên cười. Tiếng cười của anh mới sáng khoái cho anh và thẹn thùng cho Hạ làm sao.

Hạ vẫn rúm người vì ngượng.

Mà kỳ lạ thật! Cô chịu đựng được những sự ghẻ lạnh của bạn bè, của những nơi cô đến xin việc, chịu đựng được cả nỗi buồn bực vì Trâm và Huy Vây mà, chỉ có mấy cái váy ngắn quá quỉ mà hôm qua đã khóc hu hu trong lòng Viễn. Quê thật!

Hạ lén nhìn lại Viễn. Xấu hổ gì gì!

Vẫn còn thấy anh cười và nhìn cô, Hạ ngoảnh đầu ra xe hờn dỗi. Cử chỉ của cô làm Viễn sững người. Trời đất, Hạ vừa mới có cử chỉ làm dáng xong.

Có ai dạy cho cô ta không nhỉ? Sao lại tự nhiên có cái ngúng nguẩy rất con gái này. Nhưng mà cũng công nhận là dễ thương đấy chứ. Cái cô bé Hạ có cái gì khác trước rất nhiều.

Tự dưng, anh nói với cô nửa đùa nửa thật:

- Hạ này!
 - Gì cơ - Hạ hỏi, không quay đầu lại.
- Cô hờn dỗi.

- Nếu có khi nào cô muốn thử những thuật làm duyên làm dáng với ai đó thì hãy thử với tôi trước đã nhé. Tôi tình nguyện làm nạn nhân đầu tiên của cô đấy.

Lần này thì Hạ quay lại. Cô mín môi, liếc xéo anh một cái rõ dài. Rất dữ, rất gai góc mà chao ôi! Cũng rất rất dễ thương.

Mơ Yêu

Chương 12

Gió trên sân thượng nhà Viễn mát ới là mát. Có lẽ một phần cũng nhờ cơn

mưa buổi chiều.

Con mưa đã làm dịu bớt cái oi nồng mùa hè. Dội trên đường phố, làm trôi đi bụi bặm, nhường chỗ cho không khí thoáng đãng và những luồng gió mát.

Chiều nay, sau bữa ăn tối, Viễn sai người dọn bàn trà trên sân thượng đón gió. Hạ đã thích thú vô cùng giây phút yên ả, thanh tịnh này. Hương thơm thoảng đưa từ dưới vườn làm cô chợt nhớ nhà. Đã ba năm nay cô chưa có dịp trở về thăm nhà, không biết quê nhà có gì đổi khác.

Cây trúc bá điệp trên đồi nơi cô thường đến mỗi khi có chuyện bất mãn với các anh, có còn vươn cao thẳng ngạo nghề đợi cô về không? Bố già có còn nhớ cô không? Và các anh, có thấy thoải mái hơn khi nhỏ út không còn quấy rầy các anh mấy năm nay?

Cô còn nhớ tất cả những gì thuộc về quê nhà, và cha nữa. Cha thật độc đoán, và các anh phải răm rắp nghe theo cha đã đành, cô còn là con gái duy nhất cha cũng bắt tôi rèn theo khuôn phép của người.

Thuở bé, cô đã phải mặc áo quần thừa của các anh, cũng phải dậy sớm tinh mơ ra sân luyện võ và phụ việc phơi và sắc thuốc. Mỗi tháng, các anh lần lượt cắt tóc cho nhau, và cô cũng có phần bị những bàn tay thô thiển của họ "sờn" tóc. Cha quản lý bọn anh em các cô như viên tướng quản lý tính trướng, tất cả đều theo nề nếp.

Chỉ có cô, đứa con gái bướng bỉnh, gan lì của gia đình, lại vượt ra khỏi vòng kèm tỏa đó. Quyết định thi đại học và quyết định xuống Sài Gòn học đã làm cha giận ghê quá, và giận cùng rất dai.

Mãi đến hôm nay, đã ba năm rồi, cô vẫn phải cố gắng vừa học hành, vừa bươn chải kiếm sống. Đôi khi nhớ và nản lòng, cô lại muốn quay về, nhưng nghĩ đến vẻ đắc ý của cha và những cái cười ruồi giễu cợt của mấy anh là tự ái của cô lại bùng dậy. Về quê ư? Hượm đã, đợi thêm hơn năm nữa thôi, về cũng chưa muộn. Cô phải có mảnh bằng cử nhân Toán là thành tích vào đời mới trở về.

Hít một hơi hương hoa đêm để "lên dây thiều" cho mình, cô bỗng nhận mặt ho sặc sụa, Viễn ở bên kia cau mày, dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

- Xin lỗi! - Anh nói.

Hạ nói ngúc ngắc trong tiếng sặc:

- Hình như, anh ngồi đầu gió, đổi chỗ với tôi thì anh hút được rồi.

Viễn mỉm cười:

- Không sao. Tôi cũng không hút nữa. Khói thuốc làm hỏng hương hoa mát.

Hạ gạt đầu đồng tình với anh. Cô thắc mắc:

- Hương hoa từ đâu đến thế nhỉ? Tôi nhớ vườn nhà anh, cây cối hơi điêu tàn như ít được chăm sóc, và dường như đâu có cây hoa nào đặc biệt.

Anh trầm ngâm:

- Đây là hương nguyệt quế.

Hạ ngạc nhiên:

- Nguyệt quế?

- Đúng vậy.

Thấy nét mặt cô lạ lẫm với cái tên hoa.

Viễn giải thích thêm:

- Đó là một loại hoa có thân vững chãi, nhiều nhánh lá nhỏ xum xuê Hoa cũng nhỏ bé nhưng hương thơm thì thật tuyệt vời.

Anh nhường mắt hỏi cô:

- Chưa từng biết qua à?

Hạ lắc đầu cười:

- Nghe qua thì có. Nhưng chưa từng nhìn thấy, và chưa từng thưởng thức được hương thơm của nó.

Viễn gật gù:

- Vườn nhà tôi có hai cây thôi, nếu để ý cô sẽ nhìn thấy, nó nằm dọc tường bao quanh vườn, chúng cũng bị bỏ bê lâu ngày. Trận mưa hồi chiều có lẽ đã kích thích những nụ hoa nở sớm.

Hạ tò mò:

- Sao vườn nhà anh lại không được chăm sóc?

Viễn hơi nhú mồm, đáp nhát gừng:

- Đó là chủ ý của tôi.

Hạ mở to mắt:

- Chú ý của anh? Anh cố tình để nó hoang phế?

Viễn nhăn mặt trước lời nói hơi nặng nề của Hạ, nhưng anh cũng trả lời một cách dăm dăng:

- Đúng vậy.

Cái đó giọng của anh làm cô đang muốn "điều tra" thêm bằng câu hỏi "tại sao vậy?" mà anh đành phải thôi. Cô cụt hứng ngồi yên.

Nhưng khổ nỗi, con người hiếu động trong cô đâu có yên, không nói chuyện được vui vẻ với cái gã đàn ông cứng nhắc, khó chịu này, cô lại rục rịch muốn tìm chuyện khác để làm gì.

Đi dạo chẳng hạn. À hay nhỉ? Không biết mình có thể xin anh ta đi dạo một vòng trong vườn được không. Mình sẽ đi xem cái cây nguyệt quế, xem hoa của nó đẹp thế nào.

Như hiểu được ý định của cô, Viễn lên tiếng:

- Vườn đã lâu không ai trông nom, nên chuột bọ, rắn rít có lẽ là có đấy. Nếu cô muốn xem hoa, không nên dạo vào ban đêm.

Câu nói của Viễn làm Hạ vừa tươi lên lại xui xuống ngay Liếc nhìn qua Viễn buồn cười. Tội nghiệp cho cái tật của phụ nữ, không lúc nào yên được - Anh nghĩ thầm - Thôi được, không cho cô ta xuống vườn thì chịu khó nói chuyện với cô ta vậy, nhưng cũng phải dè chừng cái tật tò mò cố hữu của cô

nàng.

Nghĩ vậy nên anh tăng hăng và bắt chuyện:

- Chắc cô cũng ngạc nhiên, tại sao tôi lại bỏ bê cho khu vườn của mình chịu cảnh hoang phế, tiêu điều phải không?

Y như rằng, Hạ ngừng mặt lên ngay sau câu gợi chuyện của anh.

- Ồ! Đúng rồi.

Viễn mỉm cười:

- Có muốn biết không? - Anh hỏi tròng.

Hạ chúm chím:

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy nếu tôi giải đáp thắc mắc của cô, cô có chịu giải thích những thắc mắc khác của tôi không?

Hạ ngơ ngác:

- Những thắc mắc nào?

Vẻ ngơ ngác của Hạ có màu sắc dễ thương, trẻ con lạ, làm Viễn mở to mắt nhìn, anh quên mất câu hỏi của cô. Đến lúc cô hỏi lại, anh mới giật mình, trả lời:

- À! - Anh vỗ trán - Chà! Tôi nhớ mình có nhiều thắc mắc đối với cô lắm, nhưng bây giờ thì quên mất tiêu rồi.

Ánh mắt ngạc nhiên ngây thơ của Hạ làm anh nhún vai. Nói lấp lửng:

- Để chừng nào nhớ, hỏi sau vậy. Chỉ là những thắc mắc về cô thôi.

Hạ gật đầu ra vẻ thông cảm cho cái đầu đang trí của Viễn, cô nhắc tuồng:

- Còn bây giờ?

- À! Bây giờ thì tôi kể cho cô nghe trước.

Hạ háo hức, chuẩn bị nghe. Viễn trầm ngâm một lát rồi kể.

Câu chuyện của anh với cái giọng trầm trầm điềm tĩnh vang trong đêm, hòa với vài tiếng côn trùng đa hệ dưới vườn, tạo thành một chương trình "chuyện kể lúc không giờ" không kém phần hấp dẫn - Hạ nghĩ tếu như vậy.

À! Nhưng còn hơn chuyện kể radio ở chỗ, cùng với tinh tiết câu chuyện, hương nguyệt quế dưới vườn vẫn thoảng hương theo gió đêm đưa lên tận chỗ là họ ngồi. Dưới ánh trăng.

Và đây là câu chuyện của Viễn.

Mơ Yêu

Chương 13

Ngày trước, ngôi biệt thự họ Huỳnh luôn tươi sắc nhờ những hàng hoa hồng

và cúc dọc lối đi. Đó là chưa kể những cây hoa sứ men tường rào.

Ngôi biệt thự này không đồ sộ lắm, vì họ Huỳnh xây cất để dành riêng cho cậu con trai duy nhất của mình và gia đình cậu ta.

Vì vậy, tuy chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng vì kết hôn và có con sớm, nên cậu quý tử họ Huỳnh trở thành chủ nhân của nó.

Chỉ năm sau, ngôi nhà có mặt thêm một tiểu chủ, một ông chủ nhí. Đó là một chú bé được ra đời trong sự chào đón nồng nhiệt của mọi người. Chú bé lớn lên không giống như những chú bé, cô bé khác, vì thuở bé, những bài hát ru chú được nghe từ những bà vú với cái giọng khàn buồn, những giọt sữa chú uống không phải từ vú mẹ mà là từ những bình sữa hộp được pha từng cữ.

Mẹ đối với chú là người xa lạ, chỉ thỉnh thoảng mới thấy một lần. Mỗi lần như vậy không gian sự nức mùi thơm nồng, khác hẳn mùi hương thanh tao từ vườn nhà, thỉnh thoảng vào phòng ban đêm.

Năm lên sáu, khi một thằng bạn nhỏ học chung lớp khoe với chú.

- Mẹ tao đẹp lắm.

Chú nhớ nhà mình cũng có một người thỉnh thoảng vú bảo chú vòng tay thừa gọi bằng mẹ.

Chú cũng nói:

- Mẹ tao cũng đẹp, đẹp lắm và... thơm nữa

Thằng nhóc kia ngạc nhiên:

- Thơm hả?
- Ừ thơm lắm. - Chú gật đầu xác nhận.

Thằng bạn ngây ngô:

- Thơm như bánh quế mẹ tao làm không?

Mẹ chú bé đâu có vào bếp bao giờ, thì làm gì có chuyện làm bánh. Chú đáp bừa:

- Thơm hơn nữa á.
- Vậy mẹ mày có làm yaourt cho mày ăn không?

Chuyện này cũng không, chú bé nhớ đến chuyện ăn uống thường là dì Hai nấu bếp làm, chú gán ngay chuyện chuyện ấy cho người mẹ bình thường tưởng tượng của mình.

- Mẹ tao biết làm đó.
- Mẹ mày có kể chuyện cổ tích cho mày nghe không?

Chuyện cổ tích chú bé chẳng được nghe bao giờ, làm sao trả lời đây.

- Có luôn. - Chú vẫn dối.
- Mẹ mày có dạy mày hát không?
- Có luôn.

Càng ngày chú càng đáp suôn sẻ hơn. Có khó gì đâu khi cứ hỏi có mọi ưu điểm một người mẹ.

- Mẹ mày có đưa mày đi học, rồi lại dẫn mày về không?

- Cũng có luôn.

Thằng bạn cụt hứng với những dự định khoe khoang của mình. Cho đến khi, bà vú lại đến trường đón chú như thường lệ. Thằng nhóc khi này trở mắt nhìn người đàn bà đứng tuổi, quàu quàu vì công việc chán ngán, ăn mặc tầm thường.

Nó quay lại nói chú bé.

- Mày nói lão.

- Cái gì?

- Mẹ mày xấu òm, già nữa. Vậy mà nói mẹ mày đẹp và thơm hơn bánh quế.

Chú bé gân cổ cãi:

- Tao không nói lão.

- Mày nói lão.

Thằng nhóc kia la lên, rồi nhảy đong đong quanh đám bạn:

- Ê, thằng nói lão, thằng nói lão.

Mặt chú bé đỏ như gấc, hai tay chú nắm chặt lại tức tối trong tiếng cười trêu của lũ bạn. Thế là chú đã vô tình bị tẩy chay với đám bạn trong những ngày đầu đến trường.

Từ đó về sau, chú luôn là nhân vật chính trong các cuộc ấu đả ở trường.

Năm lên tám, chú bị đánh thức dậy bởi tiếng cãi cọ của phòng bên cạnh. Chú trở dậy và đi sang. Tò mò nấp sau cánh cửa hé, chú nghe rõ tiếng của cha mẹ.

- Tôi chán cảnh sống này lắm rồi. Anh đừng nói thêm nữa. Tôi phải có cuộc sống của tôi, và tôi có quyền tận hưởng nó.

- Nhưng em tận hưởng bằng cách bôi tro, trát trấu vào danh tiếng gia đình tôi

- Cha chú quát.

Giọng mẹ cười như điên dại:

- Gia đình anh không phải chỉ có danh tiếng hão. Tại sao cứ bắt tôi o ép trong khuôn khổ của cái danh tiếng mà không cho tôi một chút quyền hạn, một chút cương vị.

- Em muốn nói gì?

Mẹ cười khẩy:

- Tôi muốn nói điều mà anh cũng quá rõ.

- Ngày anh nói yêu tôi, tôi chỉ là con bé mười chín tuổi, những tưởng tình yêu của một cậu con trai độc của họ Huỳnh đủ mạnh để tôi xứng mặt với đời. Nào ngờ, anh chỉ đủ sức òn ỷ gia đình để lấy tôi. Rồi thôi, sinh cho anh một đứa con trai nhưng cũng không hề lôi kéo được sự chú ý và chăm chú của bà mẹ chồng. Tôi suốt ngày cứ phải quần quanh xó bếp, không bao giờ được lộ mặt ra với thiên hạ.

Cha bực tức nói:

- Chẳng phải những lần hội hè, tiệc tùng em cũng vẫn được dự đó sao? - Nhưng chỉ là vai phụ, một vai trò hư danh hão huyền. Càng ngày tôi càng thấy mình ngu ngốc và căm thù mẹ anh. Tại sao bà cũng là con dâu mà lại xuất thân từ thứ nghèo khó, mà bà lại nắm quyền toàn bộ nhà họ Huỳnh, anh là con trưởng cứ răm rắp tuân lời bà giá khó chịu đó. Tôi là nàng dâu độc nhất mà y như bà hoàng bị cầm cung - Mẹ gào lên. - Tại sao không cho tôi chút quyền lợi nào, tại sao lại còn o ép tôi với nghĩa vụ, rồi danh dự dòng họ. Tôi chán ngấy tất cả rồi.

- Nhưng em còn con và có trách nhiệm với nó. Con còn nhỏ làm sao em đảm đương được gì mà đòi quyền hành với quyền lợi.

- Con? - Một tràng tiếng cười the thé lại vang lên trong đêm, mẹ xỉa xói - Tưởng đâu sinh nó ra vai trò của mình được nâng lên. Ai ngờ lại càng bị bó buộc. Tôi không chịu nổi nữa rồi.

- Cô định làm gì? - Giọng cha căng thẳng.

- Tôi đi đây.

- Tại sao? Cô đi đâu mới được.

Giọng mẹ thản nhiên đến lạnh lùng.

- Tôi đi tìm một vùng đất mới để sống. Ở đây ngột thở quá rồi. Tôi đã phí mất tám chín năm trời chôn chân ở cái gia đình họ Huỳnh này. Thật uổng phí biết bao nhiêu. Bây giờ tôi phải đi, để sống cho tôi.

Cha nổi giận:

- Sống cho cô? Cô bảo sống cho cô là nghĩa lý làm sao? Cô còn muốn gì nữa chứ?

- Mẹ tôi dù chuyên quyền và khó khăn. Cô cũng đâu có ngày nào phải chịu cảnh làm dâu. Lầy nhau đủ lẽ, đủ nghĩa, một căn biệt thự dành riêng. Tôi coi sóc quản lý công việc phụ mẹ, cô chỉ ngồi nhà trông con. Thế mà, từ ngày đẻ nó ra, cô có bao giờ bông ảm dạy dỗ nó đâu, chỉ đóng bộ đi chơi suốt. Bây giờ lại la cà ở mấy chỗ không sáng sủa, với đủ loại bạn bè, thử hỏi lại cô, coi cô có xứng đáng dâu con họ Huỳnh nữa không?

Chạm đến điều uất ức, mẹ tuôn ra ngay:

- Phải, tôi không xứng đáng là mẹ của thằng nhỏ, thì đó tôi trả nó cho mẹ con ông, kiếm đứa con gái ngu đần nào về nhà làm mẹ cho nó.

Bà nói tiếp:

- Còn nói về dâu con, tôi cũng không xứng? Vậy thì bây giờ tôi đi nè.

Sau phút sững sờ, cha thất thanh:

- Cô không được đi. Cô là vợ tôi, cô phải...

Mẹ cắt ngang:

- Tôi muốn ly dị. Ông viết giấy đi, tôi chả yêu thương gì ông, anh khờ ạ.

Điều tôi muốn là làm dâu trưởng một nhà quyền quý, giàu có, nằm trong tay thế lực, tiền bạc, của cải, như mẹ Ông đó. Ông tưởng tôi thích ngôi nhà tù

hăm này à? Không đâu, điều tôi muốn là được ở trong ngôi nhà lớn ở đường Lý thường Kiệt kia.

Mẹ cay đắng nói:

- Nhưng thật xui xẻo cho tôi. Mẹ Ông là con cáo già quỷ quyệt. Bà đã đoán biết được ý muốn của tôi. Nên tìm đủ mọi cách ngăn cản. Nào là xây nhà riêng, ở nhà trông con, tôi như bị xiềng xích đến hết đường cùng vậy. Bây giờ là lúc tôi phải tháo cửa sổ lòng thôi. Cuộc chơi đã tàn rồi. Hãy nói với mẹ Ông là bà đã thắng.

- Nguyệt Quế! - Giọng cha gọi thất thanh.

Bóng mẹ đã lướt nhanh ra ngoài, ngang qua cậu bé đang giương mắt nhìn, bà đứng lại nhìn đưa tay vuốt má cậu. Nhưng không hiểu sao lại vụt thông tay xuống cười khẩy rồi bỏ đi xuống thang.

Cậu bé vẫn đứng sững ở cửa phòng giờ đây đã bị mở lớn. Cha ngồi lặng giữa phòng, trong cảnh ngồn ngang đồ đạc. Mắt ông nhìn trân trân lên bức ảnh phóng to hai người ngày cưới treo ở đầu giường.

- Cha ơi!

Cha chú sực tỉnh, quay nhìn xuống chú, ông ngẩn ngơ ôm chú vào lòng, nghẹn ngào:

- Con ơi! Nguyệt Quế đã đi mất rồi! Đã bỏ lại cho ta ra đi mất rồi.

Và ông khóc hu hu như một đứa trẻ. Ngoài vườn, hai bụi nguyệt quế mà năm xưa ông nằng nặc đòi trồng để chứng tỏ tình yêu với vợ, giờ đang tỏa hương thơm ngát. Con mưa đầu mùa đã gội sạch bụi bặm, để hoa nguyệt quế nở bùng khi đêm về.

Ngoài đường, người đàn bà có tên gọi là Nguyệt Quế đã leo lên một chiếc xe chờ sẵn. Chiếc xe lao đi, đến cuối đường thì rẽ hướng khác. Hướng đó không biết có phải là hạnh phúc của một con người?

Mơ Yêu

Chương 14

- Đây là tên của mẹ anh? - Hạ hỏi

Câu chuyện nhỏ Viễn kể vẫn còn làm cô bàng hoàng. Sao lại có một người đàn bà ích kỷ và đầy tham vọng thế nhỉ?

- Có phải không? - Cô nhỏ giọng hỏi . - Chú bé ấy chính là anh?

Viễn cười buồn:

- Kể cho cô nghe một mảnh nhỏ về gia đình tôi, chỉ cốt cho cô có một khái

niệm sơ về gia đình này và những người trong đó.

Hạ nhìn anh thông cảm.

- Vậy là từ năm lên tám, anh đã không gặp mẹ. Cho đến bây giờ?

Mắt Viễn có một màu xanh xám buồn.

- Tôi có gặp lại một lần, nhưng chuyện không đáng nói.

- Thế còn chuyện những cây nguyệt quế?

Viễn nhún vai:

- Không hiểu sao cha tôi còn giữ lại, không nhỡ bỏ nó đi. Cho đến bây giờ nó đã lớn đại. Rễ đã bám vào chân tường và dù cho tôi có bỏ mặc, nó vẫn xum xuê cành lá.

Hạ im lặng, hình ảnh Nguyệt Quế như một kỷ niệm xa xôi, hoài niệm về một người mẹ, thật không dễ gì đón bỏ được.

Hít một hơi dài đầy hương hoa, Viễn chú ý cô:

- Mẹ tôi không yêu cha, nhưng khéo che đậy, không ai hiểu được mẹ, hiểu được mục đích của mẹ, chỉ trừ một người. Đó là bà nội.

- Vì vậy bà nội anh đã cố ý để gia đình anh ở riêng trong ngôi nhà này. Anh gạt đầu:

- Đúng vậy, để loại bỏ tham vọng của mẹ, và theo như ý của bà, thì mẹ tôi càng ngày sẽ bộc lộ con người và mục đích thực của mình trước cha tôi.

Hạ nói sau phút suy nghĩ:

- Ủ, không cần.

Viễn dăm chiêu. Anh lắc đầu:

- Cô thấy đó. Cuộc chiến giữa những người đàn bà thật dai dẳng và ghê gớm. Không hề có sự thỏa thuận nào giữa đôi bên.

- Cuối cùng rồi bà anh đã thắng.

Viễn trầm ngâm:

- Bà luôn thắng trong các cuộc đấu trí như thế.

Hạ tò mò:

- Còn cha anh?

Viễn nhún vai, nó vẫn tắt:

- Chờ được vài năm để cha tôi nguôi ngoai, hình ảnh cũ, nội đưa ông đi xem mắt một người con gái khác. Một người nhu mì và lạnh tính.

Hạ tròn mắt:

- Cha anh chịu để bà nội quyết định chuyện hôn nhân lần nữa sao?

- Phải.

- Nhưng lúc đó ông phải hơn ba mươi tuổi rồi.

Viễn nhếch môi:

- Thì sao? Bà đã sắp xếp rất chu đáo và khó có ai từ chối được ý muốn của bà.

Hạ cãi lại:

- Nhưng cha anh vẫn còn yêu mẹ anh kia mà, ông không giận bà nội anh sao? Mà lại thuận theo ý bà đi lấy vợ lần nữa.

Viễn nhướn mắt:

- Giận sao được. Bà luôn khe khắt với mọi người, nhưng đối với mẹ tôi bà luôn ngọt ngào. Ngọt ngào trong khoảng cách, ngọt ngào mà vẫn làm chủ được tình thế, cô hiểu không? Chỉ trừ khi có riêng hai người, bà mới lạnh lùng nói rõ là bà hiểu, quá hiểu mẹ tôi. Điều này làm cho mẹ tôi càng thất vọng và thúc đẩy sớm cơn bùng nổ để bỏ đi hôm ấy.

Hạ suy nghĩ. Và chột rùng mình.

- Bà anh thật quá khéo.

Viễn nhìn sang:

- Tôi cho cô biết thế, để cô hiểu rõ thêm về bà nội. Yêu và ghét ai rất rạch ròi, và khó thay đổi được định kiến ban đầu của bà.

- Vì vậy anh mới nhờ đến tôi? Có lẽ vì bạn gái của anh khó hài lòng được bà.

Viễn nhăn mặt:

- Đâu có dính dáng về chuyện bạn gái vào đây.

- Vậy tại sao? - Hạ cố cãi.

- Chỉ bởi vì tôi vừa nghe được tin chuyển này bà về, có thể sẽ dẫn tôi đi hỏi vợ.

Hạ trố mắt:

- Anh à?

- Ủ. - Viễn dăm dăng

- Đi coi mặt người ta giống như cha anh ngày trước?

Viễn nhăn mặt trong ngượng ngùng.

- Cô còn chưa nghe rõ à? Hay muốn lặp lại?

- À không? - Hạ nói - Tôi chỉ hơi ngạc nhiên.

Mà thật ngạc nhiên quá đi chứ. Đàn ông, đàn ông sức dài vai rộng thế này mà vẫn còn cổ hủ lấy vợ mai mối. Hạ rụt cổ lại.

Viễn tăng hắng nói:

- Chỉ vì ngán chuyện đó nên tôi mới phải nhờ cậy đến cô thôi.

Hạ vỡ lẽ:

- Nhưng... biết tôi có làm bà anh hài lòng mà bỏ qua cho anh.

Viễn nhún vai:

- Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ nếu cô để ý và cố gắng, có thể bà sẽ không đến nỗi ghét bỏ. Tôi thấy cô có một cá tính quá mạnh mẽ.

- Không tốt hả?

- Ồ không, ý tôi là cô chỉ cần nhu mì, mềm mỏng hơn một chút thôi.

Hạ phân vân:

- Sao anh lại nhờ đến tôi nhỉ? Tôi thì quá tầm thường, còn bà anh lại khó

tánh đến vậy.

Viễn lắc đầu :

- Đừng quá lo lắng thế. Tôi bảo cốt để cô dè chừng thôi. Vì thật ra cô có một ưu điểm mà bà sẽ dễ dàng nhận thấy như tôi.

- Ưu điểm gì? - Hạ tròn mắt.

- Tính chân thật.

Hạ nhìn anh lom lom:

- Ý anh... không phải muốn nói khờ ngốc?

Viễn phì cười:

- Không phải đâu. Tôi đã nói rõ là tính chân thật mà.

Thấy cô vẫn chưa thông, anh giải thích:

- Bà rất ghét những người giả dối, ngoài miệng thì vâng dạ nhưng trong đầu đầy toan tính hơn thua, trục lợi.

- Vậy à?

Hạ tư lự:

- Nhưng tôi thật ra là quá giả dối còn gì? Vai trò giả, lý lịch giả từ đầu đến cuối, bà anh là người tinh nhạy sẽ dễ dàng nhận ra mất. Lúc đó mới chết dở.

Viễn chau mày:

- Chưa chi đã thôi chí vậy Hạ? Tự tin một chút đi chứ. Tôi sẽ giúp cô mà.

Hạ rên rĩ:

- Anh lại còn bịa cho tôi cái mác con gái cứng một gia đình khá giả nữa chứ.

Rủi đồ bẽ ra...

Viễn nhăn mặt:

- Sao cô lại quá sợ thế nhỉ? Tôi đã quyết định thực hiện kế hoạch này. Tôi muốn cô phải làm tốt công việc này.

Hạ tần ngần, anh nói giọng chắc nịch:

- Này Hạ, hãy hứa với tôi cô sẽ tự nhiên nhé, hãy làm tốt, chỉ mười mấy ngày thôi mà... Hứa nhé?

Hạ thở dài với anh:

- Thì hứa. Đành vậy. - Cô lắc đầu. - Công việc kỳ lạ thật. Nhưng anh cũng đã quá đầu tư vào chuyện này rồi. Tôi cũng phải ráng thôi.

Viễn cười hài lòng.

Hạ nâng tách cà phê lên môi. Vị đắng và mùi cà phê làm cô nhớ đến nhà.

Nhớ những tối với bố già pha cho cô một ấm cà phê nóng và ngồi co ro trước hiên nhà nghe bố kể chuyện xưa.

Viễn hít một hơi hương hoa nguyệt quế, anh lơ đãng nhắm mắt lại.

Nhìn thấy thế, Hạ hỏi:

- Anh vẫn thích nó đấy chứ?

- Gì cơ?

- Hương nguyệt quế?

Viễn vẫn không mở mắt:

- Phải không? - Hạ hỏi lại.

Anh ậm ừ không trả lời:

- Cho dù anh có giận dỗi mẹ anh, nhưng hương hoa vẫn trinh nguyên và thơ mộng.

Anh nhếch môi:

- Hạ suy diễn gì thế?

Hạ cười không bỏ cuộc điều tra:

- Đây là hoa anh thích nhất chẳng?

- Nói thật à?

Hạ trợn mắt:

- Dĩ nhiên.

Anh trầm ngâm giây lát, rồi đáp:

- Hoa hồng.

- Anh thích nhất hoa hồng?

- Ừm.

Viễn mở mắt ra. Ánh trăng sáng làm anh hơi chói mắt. Anh nheo lại và lấy bàn tay khum khum che lấy mắt.

- Hồng gì nhỉ? - Hạ hỏi tới.

Anh nhìn qua cô ngạc nhiên một giây cho tính tò mò dai dẳng của cô, nhưng rồi cũng trả lời:

- Hồng nhung, màu đỏ rực ấy.

- Xì.

Hạ trề môi:

- Hồng nhung đỏ có gì thơ mộng mà người đời ai cũng ca ngợi. Đó chỉ là một loài hoa bóng bẩy, sắc sảo không dễ thương chút nào.

Viễn cười:

- Cô nói năng gì thế? Người ta yêu hồng nhung vì nó tuyệt đẹp và rất lãng mạn.

Hạ nhún vai nói khích:

- Ai cũng nói thế. Riêng tôi thì thấy nó rộng tuếch.

Viễn nhăn mặt:

- Tôi không thích hồng nhung vì mọi người đua nhau thích. Tôi thích vì hoa hồng cho tôi một ấn tượng đặc biệt.

- Ấn tượng gì?

- Cô thì biết gì mà hỏi.

Hạ cãi:

- Không biết thì anh nói nghe thử. Xem nó đẹp chỗ nào mà xum xoe khen ngợi.

Viễn lừ mắt khi nghe cô nói anh xum xoe.

Hạ rùn vai, cười hồi lỗi. Tạm bỏ qua cho cô, anh dựa thoải mái vào ghế và hỏi lại cô.

- Tại sao cô ghét hồng?

Hạ đáp ngay.

- Vì người ta tượng trưng cho tình yêu, để rồi đua nhau mua tặng người mình yêu, đua nhau viết thư viết nhạc cơ ngợi nó. Ái chà, cả một lũ những tầng bóc và ca tụng hồng. Riêng tôi chỉ thấy thiên hạ lố lăng và ngay cả màu đỏ của hoa cũng trở nên kệch cỡm khi một anh chàng rơm đời nào đó quỳ xuống thanh minh để ngỏ lời yêu thương.

Viễn bật cười:

- Người ta tặng cô à?

- Hả?

- Tôi hỏi cô có anh chàng tội nghiệp nào lại đi tỏ tình với cô bằng hoa hồng rồi à?

- À không. Chưa có.

- À! Phải rồi.

Viễn cười vang trong cái nhìn cảnh giác của Hạ. Anh tỉnh bơ nói trong tiếng cười sặc sụa:

- Tôi cũng đoán thế. Vậy cho nên cô mới ghét hoa hồng dữ đến vậy.

Hạ hăm he:

- Này, này, không phải vì không ai tặng hoa cho tôi mà tôi ghét nó đâu. Anh đừng có nghĩ khiếm nhã thế có được không?

Viễn nhướn mắt, cười nói:

- Ủa không phải vậy à?

- Dĩ nhiên là không phải rồi. - Hạ tức tối.

Cô liếc anh một cái rõ dài và bén ngót, cô nói gọn:

- Đơn giản! Là vì những trò nhăng nhít đề cao hoa hồng của người đời làm tôi chán ngấy nó. Vậy thôi, đối với tôi, tuy nó đẹp thật, nhưng đừng rập khuôn tôn vinh nó như vậy.

- Vậy à? - Viễn chọc quê.

Thấy cô sụ mặt, bậm môi ra chiều giận dữ. Anh làm lành:

- Thôi được rồi, hiểu ý cô rồi. Không thích chạy theo thị hiếu a dua, phải không?

Hạ gật đầu ngay:

- Đúng rồi.

Cô nhắc lại anh:

- Còn anh?

- Sao?

- Lý do anh thích hồng nhưng, có giống người ta?

Im lặng, rồi anh chậm rãi nói:

- Một phần thôi. Vì đối với tôi, mùi hương hồng nhung quá ngọt ngào, quyến rũ, màu đỏ sậm mịn màng, êm như ru khiến người ta liên tưởng đến một phác họa tuyệt vời hơn.

Giọng Viễn trở nên mơ màng:

- Một phác họa về một con người, một người đàn bà nồng nàn, sắc sảo, êm ái như lớp lông mịn của cánh hoa và cũng già dặn với màu đỏ rực của họa . Một người đàn bà đẹp lạ lùng, liêu trai và nguy hiểm.

- Một người đẹp nguy hiểm? - Hạ nhẹ giọng nói khẽ, vẻ thăm dò.

Viễn không để ý anh vẫn mơ màng say sưa với phút độc thoại chợt đến.

- Ừ một người đẹp nguy hiểm. Nguy hiểm nhưng lại đầy mê đắm vây quanh, bởi vì ở nàng là một cái bẫy tình với những mật ngọt chết người. Nhưng dù biết vậy mà ai lại từ chối nổi mật ngọt đó.

- Kể cả anh? - Hạ đánh đòn quyết định.

- Cái gì?

Tách trà trên tay Viễn chợt sánh ra ngoài, anh vội chồm dậy để không bị dây vào quần áo.

Hạ điều tra tiếp, nhẹ nhàng hơn:

- Người đàn bà của anh?

Đặt tách trà trên bàn, anh quay lại nhìn cô:

- Cô tò mò quá đấy?

- Nhưng đúng chứ, phải không? Cô ấy rất đẹp à?

- Ai?

- Người đàn bà ấy. Người đàn bà của anh.

- Không phải của tôi. - Anh cướp lời.

Rồi anh trở lại thâm trầm khó gần như lúc đầu cô gặp anh. Phũ phàng mấy giọt nước trên tay áo, anh vén đồng hồ.

- Đã gần mười giờ rồi, tôi sẽ đưa cô về.

Hạ định lên tiếng, nhưng anh đưa tay ra ngăn lại:

- Cô nên nghĩ sớm vì ngày mai còn phải đến trường. Ta còn nhiều việc phải sắp xếp đón ông bà nội ở sân bay.

Viễn đứng lên, và chờ cô hạ tần ngần với những tách trà, ánh trăng và câu chuyện dở dang. Viễn nói lạnh:

- Cứ để đấy, sẽ có người dọn.

Hạ đành xếp lại công việc điều tra đầy hào hứng của mình để theo anh xuống dưới nhà.

Ngang qua vườn, mùi hoa nguyệt quế lại thoảng bay trong không gian yên ả.

Hạ liếc nhìn qua Viễn, anh đi tới bên cô trầm lặng. Gương mặt kín bưng.

Anh còn có những hồi tưởng về người đàn bà ấy không nhỉ? Hạ đoán chắc đấy là một người có thật trong đời anh. Tại sao anh lại nói là người đàn bà,

mà không nói là một cô gái?
Cô ta chắc đẹp lắm.

Mơ Yêu

Chương 15

Thằng nhóc Toàn miệng nhóp nhép nhai kẹp "sinh - gum", tay hươ lên diễn tả với Hạ:

- Rộng lắm đó sư phụ. Ở dưới nhà tụi em kê được hai bàn bida với hai cái máy đánh bạc nữa mà, sư phụ yên chí là rộng rãi, mới lò võ vòn được nữa à. Hạ đi bên cạnh thằng học trò cũ, cố nín cười khi thấy vẻ căng căng, ta đây thành đạt của nó.

- Nhưng giá tiền nhà được chứ?

- Ôi trời ơi! Rẻ rẻ hà cô ơi. Khu này là khu lao động mà, đầy những thằng lôm côm quậy phá ai mà dám vô đây mướn, nên giá tiền bèo lắm. - Vậy Toàn làm ăn được sao?

Thằng nhóc khoát tay điệu nghệ:

- Sao lại không có. Em có nghiên cứu kỹ rồi. Khu này chả làm ăn gì được, ngoại trừ lượm tiền lẻ của mấy đứa ham chơi. Hai bàn bida với hai cái máy đánh bạc của em lúc nào cũng có đứa chờ tới phiên chơi hết.

- Em vừa nói, chắc là mấy đứa nhỏ lêu lổng?

Nhóc Toàn lấy tay vuốt tóc:

- Đúng rồi đó cô Nhưng cô đừng lo, em cũng là thứ dữ, tụi xóm này ngán và chịu phục tụi em rồi.

Hạ nhướn mắt:

- Chắc cũng có đựng độ chứ gì?

Đứa học trò mười sáu tuổi cười, khoe hàm răng ám khói thuốc lá:

- Hi hi, mấy trận rồi đó cô Phải chi cô có ở đây chúng kiến bốn đứa tụi em quật tụi nó toi bời.

- Kết quả?

- À, hồng sao cô ơi. Chảy máu sơ sơ, bầm sơ sơ thôi. Tụi lưu manh trong xóm thì co hai thằng bó bột, còn toàn bộ cũng bị bầm dập chút đỉnh.

Nên tụi em trụ được tới giờ.

Hạ lắc đầu. Le lưỡi cho thằng nhóc. Nhưng có lẽ nó chả nhóc nữa đâu khi hào hứng khoe cô thành tích đánh đấm của mình.

Toàn là học trò khó trị, nhưng lại đứa say mê võ thuật và rất có khiếu học võ. Cô có dịp dạy võ cho nó ở một trung tâm dạy võ thiếu nhi cấp phường

mấy tháng hồi năm ngoái. Đạo đó, tiền dạy tuy cũng ít ỏi, nhưng bù lại cô có dịp dạy để nhớ lại những ngón võ mà xưa kia, mới nhóc tí, cô đã được cha chỉ dạy.

Toàn rất quý cô, luôn miệng gọi là sư phụ, dù cô phản đối. Cho đến khi trung tâm có cấp trên xuống kiểm tra và hỏi đến cấp và đai của cô, thì Hạ đành nghỉ. Cô học từ cha, ngoài những buổi đầu cùng anh em, huynh đệ trong trường võ của cha, cô thi thố đai với ai đâu.

Vừa rồi cô gặp lại Toàn ngoài phố, nó mừng rỡ khi gặp lại cô giáo cũ. Nghe nói khoe muốn nhà mở chỗ chơi bida, nhưng trên gác còn trống, cô nảy ra ý định ở trọ nơi đó.

Từ khi Huy đang thay đổi chưa lần nào anh bước chân về nhà bà thím của anh, nơi cô đã trọ hơn hai năm trời. Để gặp lại cô Hạ cũng có thể tiếp tục trọ ở đó, nhà bà thím neo đơn, vắng vẻ, giá tiền trọ cũng rẻ mà bà cũng đối xử với cô tốt. Nhưng cô ngại cho mình khi trong lớp, Ngọc Trâm bắt đầu nói bóng gió về sự phiền hà của Huy và Trâm khi có cô.

- Đến rồi đó sư phụ.

Hạ giật mình khi nhóc Toàn nhắc cô Căn nhà mà thầy trò rẽ vào là một ngôi nhà gỗ cũ kỹ, có khoảng sân rộng có độc nhất một cây trướng cá già cỗi che mát cả mảnh sân.

Bước vào căn nhà trệt ồn ào đầy âm thanh của những quả banh và cơ chạm nhau. Hạ cũng bước theo Toàn. Thằng nhỏ đập hai tay vào nhau hét lớn:

- Ngừng lại hết, tụi bây ngừng lại chút coi.

Tiếng ồn chợt lắng xuống và im bật. Trong không gian sặc sụa khói thuốc lá những thằng nhóc choai từ mười đến mười sáu, mười bảy đang trơ mắt ra ngó Hạ.

Toàn trịnh trọng:

- Tao muốn giới thiệu với tụi bây, đây là sư phụ của tao. Sư phụ dạy võ đó. Mai một sư phụ về đây muốn trên lầu ở trọ, tụi bây phải cho đằng hoàng một chút nhạ Thằng nào hỗn hào với sư phụ tao, là "nâu mắt" xị xì dầu" ráng chịu, nghe chưa?

Tiếng dạ ran làm Hạ ngẩn ngơ Úi chà! Đứa học trò của cô oai ra phết.

- Sư phụ Oi, mai một dạy em học võ nữa nha.

- Ê! Chưa chi hỗn hả mậy? Sư phụ của anh Toàn mà mày cũng dám kêu sư phụ.

- Anh Toàn ơi! Sư phụ tên gì vậy anh Toàn?

- Sư phụ anh Toàn đẹp ác.

Hạ muốn điếc tai với tiếng nhao nhao của mấy cu cậu, cô giơ tay lên ra hiệu:

- Đây... này...

Cô đợi tiếng ồn dịu xuống lại, mới nói:

- Tôi tên là Hạ. Rất vui vì được các em đón tiếp thiện cảm. Tôi hiện còn

đang học hành nên chuyện tập võ có thể có nhưng phải thừa thớt và do Toàn quyết định, vì tôi chỉ muốn có một chỗ trọ thôi. Nhé Toàn, giúp cô nhé!

Toàn gật đầu cười với Hạ, quay sang đám trẻ, nó lấy giọng kẻ cả:

- Được rồi, bây giờ để tao dẫn cô đi xem trên gác. Tụi bây chơi tiếp đi.

Thằng Trọng đầu?

- Dạ em đây anh Toàn - Một thằng nhóc khác tay cầm điều thuốc, chen ra.

- Toàn hát hàm:

- Mua mấy kết nước ngọt, đậu phộng, khô mực với thuốc lá. Chiều nay, sư phụ tao dọn tới đây, tụi mình "nhậu chay" một bữa.

Thằng Trọng gãi đầu:

- Hồng bìa hả anh Toàn?

Toàn trợn mắt:

- Tao nói "nhậu chay" mà mày nghe hồng rõ hả? Sư phụ tao đâu biết uống bìa.

Thằng Trọng vâng dạ rồi rít. Toàn quay qua Hạ:

- Cầu thang bên hông nhà nè cô Cô đi theo em nha.

Cầu thang hẹp bằng gỗ đưa cô lên căn gác trống trải bề ngang khoảng gần bốn mét, bề dài có lẽ chỉ hơn năm mét một chút. Mái lợp tole nhưng không nóng bức quá, có lẽ nhờ tán cây rộng trùm toàn bộ mái nhà để che nắng của cây trướng cá trong sân. Có hai cửa sổ, một trông ra sân thoáng và bên hông nhà, nên gió ngập cả phòng, thổi cả vài lá cây trướng cây khô vào căn góc nhỏ.

Hạ gật gù về ưng ý chỗ ở mới. Thằng Toàn giơ tay phác hoạ:

- Sư phụ để bàn học chỗ cửa sổ này nè sư phụ, gió mát lắm, buồn buồn thò tay ra hái được cả trứng cá nữa. Trái một tấm nệm mỏng chỗ này là sư phụ có chỗ ngã lưng thoải mái rồi.

Hạ cười, cố tưởng tượng ra "nội thất" mới của mình dưới cặp mắt sắp xếp của đứa học trò cũ.

- Thế mà nhà tắm, toilet? - Cô hỏi.

Thằng nhỏ hơi nghếch mặt ra:

- À, cái đó thì...

Nó tần ngần gãi đầu:

- Chỉ có một cái bên hông nhà. Dưới cầu thang đó cô Nhưng mà cũng kín đáo lắm cô, nước mạnh nữa.

Thấy điệu bộ quảng cáo của thằng nhỏ, Hạ trấn an:

- Không sao, cô sống cũng hơi bụi. Được rồi, thì xài chung vậy. Vả lại, cô cũng đi suốt ngày, chỗ như thế cũng tốt rồi. Bây giờ bàn đến tiền thuê nào.

Toàn hào hứng lại:

- Dạ, em mượn chỗ này của một người bà con ca lác. Em có chỗ làm ăn ở dưới, vả lại hơi ồn ào, em chịu hai phần ba tiền nhà, cộng tiền nước, sư phụ

đâu có xài gì nhiều nên hùn một phần ba tiền nhà với tụi em là được rồi.

Tiền nhà nguyên căn chỉ có ba trăm ngàn. Được không sư phụ?

Hạ lắc đầu:

- Đâu được, em ở dưới nhà, còn phía trên gác diện tích giống nhau, chia đôi mới đúng. Điện nước chia đôi luôn.

- Nhưng em có tiền vô ra, em có làm ăn mà.

- Cô cũng có việc làm thêm ở ngoài. Đừng quá thiệt cho tụi em như vậy. Có chỗ ở trọ là cô mừng rồi. Chia đôi là hay nhất.

Toàn ngàn ngữ, nhưng Hạ quyết liệt giữ nguyên ý định là thằng nhỏ cuối cùng cũng đồng ý.

Đợi nó trở xuống. Hạ nhìn quanh căn gác khi có một mình. Vậy là cô có chỗ ở mới, không có liên hệ gì đến Huy nữa, một năm học nữa sẽ qua mau, cô sẽ tốt nghiệp và cố gắng học để có thành tích cao nhất. Lúc ấy với mảnh bằng, cô sẽ ráng để có một việc làm phù hợp, ổn định hơn.

Hạ nhắm tính trong đầu, mỗi tháng một trăm năm mươi ngàn tiền nhà, cộng với điện nước và chi tiêu vặt, có lẽ lên đến bốn, năm trăm ngàn. Nếu dè xẻn, và có những việc làm thêm, Hạ có thể sống tiếp với năm cuối Đại học.

Hạ nhớ đến phong bì dày cộm hôm trước Viễn đưa cho cô, nói là chi tiêu ban đầu. Cô đã mở ra đếm và la hoảng lên khi thấy số tiền lớn hơn nhiều so với ước đoán của cô. Viễn đã thờ ơ nói:

- Chỉ một phần ứng trước thôi, sau mười tám ngày lưu lại đây, khi ông bà nội trở về bên ấy, và công việc tốt đẹp, Hạ sẽ có số còn lại. Đừng lo về tiền bạc nhiều quá.

Lúc ấy, Hạ ngơ ngác:

- Nhưng số tiền này lớn hơn tôi nghĩ, chỉ có mười tám ngày thôi, anh không nên tốn nhiều quá như vậy. Chưa kể phần son, quần áo đã chi cho tôi.

Viễn ngắt lời cô:

- Đối với tôi, đây là chuyện phải chi. Nếu cô thấy là to tát thì cố gắng trong công việc theo đúng thỏa? thuận là được.

Thỏa? thuận. Hạ chép miệng. Chẳng biết cô có giúp anh được tốt không, chỉ biết cô có giúp anh được tốt không, chỉ biết cô đang phải giữ cẩn thận cái phong bì "nặng nề" đó, phòng khi công việc gãy ngang, thất bại thì trả lại cho anh.

Cô vừa nhận giúp vẽ bản vẽ minh họa, và đánh vi tính cho luận án tốt nghiệp của một chị lớp trên, qua lời giới thiệu của thầy khoa trưởng.

Công việc này sẽ giúp cô làm quen với những luận văn tốt nghiệp, chuẩn bị cho năm sau, và còn có thêm ít tiền.

Hạ sẽ trả tiền nhà và chi tiêu bằng số tiền đó.

Tiền của Viễn, Hạ chắc lưỡi, phải để yên đó vậy.

Trở xuống gặt đầu chào mấy chú nhóc lằng giềng dưới nhà. Hạ ra phố.

Định bụng mua một ít vậ dụng cho chỗ trọ mới, sau khi đã dọn dẹp hành trang của cô vào một túi xách và chào bà thím của Huy để từ giã, Hạ len lỏi qua những người xuống phố của chiều thứ bảy.

- Hê! Nhỏ Hạ đi đâu đấy?

Cú phát vào vai làm Hạ giật mình quay sang.

Quân Anh cười nhe răng với cô:

- Anh Quân Anh, làm Hạ giật mình.

- Đi đâu mà tay xách nách mang thế cô nhỏ?

Quân Anh hỏi.

Hạ khoe ngay:

- Dọn nhà. Hạ mới có chỗ trọ mới.

- Chỗ trọ mới?

Quân Anh ngạc nhiên, anh quên là cô nhỏ không phải là dân Sài Gòn, phải ở trọ để học.

- Chỗ trọ mới của em ở đâu thế Hạ?

- Dạ trong một cái hẻm nhỏ ở đường 3 tháng 2, gần trường, khu dân lao động nghèo, cũng được lắm anh ạ.

- Chủ nhà ra sao nhỉ?

Hạ nén cười:

- Chủ nhà Hạ không thấy mặt. Hạ chỉ mượn căn gác phải trên từ một ông chủ con thôi.

Quân Anh trợn mắt:

- Ở chung với người ta?

- Dạ, dĩ nhiên rồi. Hạ mượn phần gác thôi.

- Hẳn trẻ không?

- Ai cỡ - Hạ buồn cười.

- Tên mượn dưới nhà ấy.

- Trẻ măng.

- Cỡ... Anh hông?

Hạ cười sắc súa:

- Trẻ hơn anh nữa cơ.

- Bao nhiêu? Trẻ hơn bao nhiêu?

- Cỡ... phân nửa anh thôi.

Hạ lại cười, khi thấy vẻ ngờ ngác của anh, cô giải thích sau cơn cười:

- Đây là thằng nhỏ học trò cũ của Hạ. Lúc trước nó cũng quậy lắm, cha mẹ suýt bỏ mặc. Bây giờ tu tỉnh hơn chút xíu, nó mở mấy bàn bida thu tiền con nít dưới nhà, trên gác còn trống nên Hạ đến trọ.

Quân Anh nhăn mặt:

- Phức tạp dữ vậy?

Hạ cười tỉnh:

- Tụi nó cũng có vẻ dễ thương lắm. Mấy đứa dưới nhà ấy, Hạ vừa nói chuyện với tụi nó xong, đang thu xếp dọn đến.

- Chùng nào dọn?

- Giờ nè.

Quân anh trợn mắt nhìn cái giỏ xách và cái cặp táp dày cộm trên tay cô.

- Ý nhỏ Hạ không phải là bị nhiều...

- Thì bây nhiêu chứ còn gì nữa. Gia tài của Hạ đấy, nếu không tính đến mấy cái áo mới anh thiết kế còn nằm trong đây.

Quân Anh lắc đầu không tin nổi:

- Trời ơi là con gái. Sao mà gọn hơ vậy.

Hạ cười:

- Sinh viên xa nhà trọ học mà anh!

- Để anh cầm giùm Hạ nào.

Hạ ngần ngừ rồi cũng đưa túi xách cho Quân Anh, còn mình ôm lấy cặp táp. Theo Quân Anh đi qua vài cửa hiệu, cô quên khuấy mất những món đồ định mua.

- Hạ này! - Quân Anh lên tiếng.

- Dạ.

Anh nhìn sang cô, vẻ nghiêm túc:

- Gia đình anh đã đi nước ngoài hết cả. Chỉ mình anh sống trong một ngôi nhà rộng thênh thang với một bà vú và một người giúp việc. Anh sẽ rất vui nếu giúp được em có một chỗ ở trong những ngày em học đại học.

Hạ hơi bất ngờ, sau vài giây hiểu ra, cô lắc đầu:

- Đừng anh Quân ạ, em đã có chỗ trọ rồi.

Quân Anh nhăn mặt:

- Sao vậy Hạ? Hạ ngại cái gì? Anh thực sự muốn giúp em mà.

Hạ cười:

- Phiền cho anh lắm. Ha...

Quân Anh cướp lời:

Nói thật anh rất thích Hạ. À, như thích em gái vậy mà. Anh đâu có em gái.

Nhỏ về nhà anh nhé. Với tính của nhỏ, ngôi nhà anh sẽ vui hơn. Đừng có sợ anh quây quọ gì em, anh bảo đảm.

Hạ nhướn mắt:

- Em đâu có bao giờ nghĩ về anh kỳ cục thế!

- Vậy sao nhỏ không chịu đến ở?

Hạ nhìn anh cảm động:

- Anh rất tốt với Hạ. Tốt nhất. Hạ nói thật đấy. Nhưng nếu Hạ đến ở chỗ anh thì không được tiện lắm đâu. Và lại, Hạ đã nhận lời trọ căn gác của đứa học trò rồi, không nên thay đổi làm gì nữa anh ạ.

Quân Anh thất vọng:

- Tại nhỏ suy nghĩ quá nghiêm túc đấy thôi.

Chứ nhà anh thoải mái và bảo đảm an ninh hơn chỗ gì của em nhiều. Đó là chưa kể anh đâu có lấy tiền trợ.

Hạ cười:

Ầy! Vậy mới ngại - Rồi nh7 sợ anh lại năn nỉ, cô nói lảng - Xe đạp khi nãy em gửi ở đằng kia, Quân Anh ạ. Em phải lại lấy xe về chỗ mới.

Quân Anh đành gật đầu:

- Để anh đi với Hạ. Nhân tiện xem chỗ ở mới của nhỏ ra sao mà chê nhà anh.

Hạ nhìn sang anh, cô mỉm cười, thấy anh thật thân quen và tốt bụng, anh gần gũi còn hơn mấy ông anh ruột ở nhà.

- Thăng Viễn có biết em dọn nhà không?

- Chưa, anh chưa biết.

Quân Anh lầu bầu:

- Đồ chậm nước lụt.

- Cái gì hả anh Quân Anh?

Hạ nghe không rõ hỏi lại. Anh lắc đầu:

- Không có gì. Anh chỉ ngạc nhiên sao Hạ không báo cho nó biết.

- Em sẽ nói sau mà. Vả lại chắc chắn anh cũng không quan tâm lắm đâu.

- Chùng nào thì nội hấn qua nhĩ?

- Ngày mai anh ạ. Sáng mai.

- Hồi hộp không? - Anh nheo mắt hỏi.

- Hơi hơi. Nghe nói bà nội anh hơi khó.

Quân Anh thè lưỡi:

- Khởi nói rồi.

Hạ cười rùn vai lại. Cô có sợ không nhĩ? Chỉ là giá thôi mà. Vồn vẹn mười tám ngày trong vai người cháu dâu tương lai?

Mơ Yêu

Chương 16

Viễn và Hạ đứng trong sân đợi của sân bay Tân Sơn Nhất. Viễn ngược lên nhìn màn hình vì tính biểu thị lịch bay và đáp, kiểm tra lại. Anh an tâm khi thấy chỉ còn mười phút nữa là chuyến bay của ông bà nội sẽ đáp xuống. Anh quay nhìn sang Hạ.

Hôm nay, Hạ mặc một cái áo tơ trắng viễn và thắt nơ mảnh ở cổ áo và cổ

tay, một cái váy xoè ngắn trên đầu gối bằng vải gabardin mềm màu tím nhạt. Bộ quần áo trẻ trung như sức sống và ý chí toát ra từ con người cô Đơn giản nhưng rất dễ thương.

Qua hai tuần với Quân Anh hướng dẫn và kèm cặp, quả thật Hạ đã đổi khác rất nhiều. Về ngoại hình tự tin vẫn còn đó, nhưng dường như cô dịu dàng hơn và xinh xắn ra.

Cô đang nhìn anh cười. Tia mắt lấp lánh một niềm vui trẻ con.

- Gì thế Hạ?

Viễn hỏi. Anh thực sự muốn biết cô đang nghĩ gì trong cái đầu nghiêng xinh xinh của cô mà có vẻ vui thích như vậy.

Hạ kéo nhẹ tay áo anh, nói nhỏ:

- Đắng kia có bán kem xoắn ốc. Hạ mua được chứ anh Viễn?

Viễn phì cười, dễ dãi:

- Sao lại không. Nhưng đừng dây ra áo đấy.

Hạ trề môi:

- Hạ đâu phải là con nít.

- Tiền nè cô nhỏ.

Hạ quay người đi.

- Hạ có mà.

Rồi cô nhanh chân đến cái máy bán kem tít trong góc, nơi có một lô con nít đang chen chúc.

Viễn lắc đầu nhìn theo. Vậy mà không chịu là con nít.

Dáng Hạ thanh thanh, nhỏ nhắn làm anh chợt nhớ đến dáng dong dỏng cao của Lam Anh. Anh đã không gặp cô kể từ hôm cãi nhau trong nhà hàng.

Hôm qua, cô có điện về công ty anh, nhưng Viễn lúc đó bận một cuộc họp nội bộ quan trọng, nên không trả lời máy. Không biết "sự nghiệp điện ảnh" của cô có bắt đầu suôn sẻ không. Anh cảm thấy mình dửng dưng với điều ấy.

Miệng nhạt thếch, Viễn muốn đốt một điếu thuốc, nhưng nhìn thấy bảng cấm hút thuốc treo ở tiền sảnh sân bay, nên anh đành thôi.

Hạ trở lại bên anh. Hai tay cầm hai cây kem xoắn. Chiếc ví đầm nhỏ cô quàng chéo vào vai như con nít quàng cặp táp đi học mẫu giáo.

Anh nhìn cô lắc đầu như phê phán, cô cười nhận lỗi:

- Hạ ăn xong cây kem sẽ sửa bộ lại mà.

Cô chìa cho anh một cây kem. Viễn đã định lắc đầu từ chối, nhưng không hiểu sao anh lại đưa tay cầm lấy.

Thấy Hạ liếm láp cây kem và nháy mắt với anh một cách vô tư, lòng Viễn chợt dịu lại. Anh ăn miếng kem đầu vị ngọt và mát lạnh đến tê cả lưỡi. Cảm giác cũng khá thú vị. Đã lâu lắm Viễn không ăn kem kiểu này. Hạ đã thanh toán xong cây kem của cô, và nhoẻn miệng cười với anh. Viễn hơi nhường

mắt lên với ý nghĩ vừa thoáng qua đầu. Không biết đôi môi đang nở nụ cười xinh kia có ngọt ngào như chiếc kem không nhỉ?

Hành khách trên chuyến bay mới đến, vừa bắt đầu nhận lại hành lý và lần lượt ra ngoài. Hạ kiễng chân bên Viễn, cô nhận xem trong dòng người đi ra, ai là ông bà nội Viễn. Cách đây mấy hôm, anh có đưa cho cô em qua tập Album của gia đình.

Người ta đã ra ngoài khá nhiều rồi, nhưng vẫn chưa thấy ai giống thân nhân của Viễn. Hạ khều tay anh chỉ vào cặp vợ chồng đứng tuổi đang bước rạ dáo dác tìm người thân, cô hỏi hộp hỏi.

- Phải họ không anh Viễn?

Viễn lừ mắt nhìn cô:

- Ông bà nội mà em rành hơn tôi à? Chỉ sai bét.

Hạ quê quá, cười thử.

Bỗng anh kéo tay cô đi về phía trước. Có một tốp ba người vừa bước ra và nhận thức được cái hươ tay ra hiệu của Viễn, họ tươi cười tiến lại.

Hạ cố trấn tĩnh với giây phút quan trọng này, dù trong bụng cô đang đánh lộn tộ Cô nhủ thầm:

- Vở diễn của cô đã bắt đầu đây, cô phải ráng tự tin để hoàn thành "nhiệm vụ" mới được.

Thấy ánh mắt nhìn ngạc nhiên của Viễn đối với người thanh niên đi cạnh.

Ông Lâm - Ông nội Viễn giới thiệu:

- Thăng Viễn, cháu nội chúng tôi - và quay sang anh, ông nói - Đây là cậu Thoại, vừa đi cùng chuyến bay dài với ông bà. Cậu đã giúp đỡ ông bà rất nhiều với thủ tục đổi máy bay ở sân bay trung gian Hồng Kông.

Viễn quay sang cảm ơn anh tạ Người thanh niên ấy cười cười mở:

- Không có chi Tôi về với chiếc xách tay nhỏ. Nhìn thấy hai cụ lớn tuổi mà hành lý hơi cồng kềnh nên giúp đỡ là chuyện bình thường.

Ông Lâm hỏi Viễn đưa danh thiếp của anh cho Thoại và thân mật vỗ vai mời anh ta ghé nhà chơi khi có dịp.

Hạ quay sang người đàn bà đứng tuổi, đẹp lão, có cặp mắt sáng tinh anh, chào bà:

- Bà để cháu xách phụ valy nhé?

Bà mỉm cười, ánh mắt nhìn cô hơi có vẻ đo lường, đánh giá.

Thật lạ lùng cho Hạ, khi này cô e sợ là thế, nhưng bây giờ, trước ánh mắt chăm điểm của bà, cô lại thấy mình tự tin và bình thường. Cô đẩy chiếc valy có bánh xe của bà ra xe theo Viễn, sau bà nội của anh là người bạn trẻ đồng hành của họ.

Cô biết chắc mình đang trong tầm nhìn của bà, nhưng bước chân của cô vẫn rải đều, tự nhiên với đôi giày thấp gót. Mọi việc có vẻ bình thường, có gì phải ngại nhỉ?

Cô chợt nhớ đến lời một ông thầy dạy về triết học đã từng nói: "Nếu ta cứ trải lòng ra mà đối đãi với mọi người hết lòng, minh bạch, thì còn ngại gì đến việc người ta không đối tốt với mình".

Ừ nhỉ, ta cứ là ta, tự tin, sống thật, và quan tâm đến họ thì sợ gì họ nghĩ xấu cho ta. Hạ phần chấn với ý nghĩ ấy.

Ông bà Lân có vẻ thực sự cảm mến anh chàng mới quen. Họ cứ lưu luyến chuyện trò, hỏi han mãi. Viễn đã xếp đặt hành lý vào cốp xe, họ mới chia tay.

Viễn nổ máy cho xe rời bãi. Hạ ngồi cạnh anh.

Anh nói trong khi nhìn kính chiếu hậu:

- Ông bà nội vẫn khỏe chứ ạ? Có mệt với chuyện đi dài này không?

Bà Lân nhìn sang ông, cả hai lắc đầu cười. Bà chồm người đến trước nói:

- Con đã thấy ông bà yên lành ngồi đây đấy thôi. Nội tưởng câu đầu tiên của con là giới thiệu cho nội quen với cô bạn mới chứ.

Viễn như chợt nhớ ra:

- À, con xin lỗi nội. Khi nãy hơi lu bu vì nội có bạn nên con quên khuấy đi mất - Nhìn sang cô, anh nói - Đây là Hạ, bạn gái của con. Hạ chào ông bà nội anh đi.

Hạ quay xuống nhoẽn nụ cười:

- Con chào ông bà.

Bà Lân gật đầu.

- Ừ, chào cháu. Cháu xinh quá.

Ông Lân cũng mỉm cười chào cô, rồi ông nhìn ra cửa xe. Tội nghiệp con bé, đến phải khốn khổ với bà ấy cho xem.

Không biết Viễn có ngại điều giống ông không.

Chỉ thấy anh nhìn sang cô Hạ cười thẹn với câu khen ngọt ngào của bà Lân, vẻ trẻ thơ, gần gũi.

Anh tạm hài lòng. Và với đoạn đường về, cô đã trả lời trôi chảy những câu hỏi của ông bà nội làm anh yên tâm hơn.

Đường phố đã gần giờ tan sở nên khá đông đúc. Hai ông bà ngắm những toà cao ốc, những công trình phúc lợi công cộng mới mà trầm trồ cho những đổi thay của thành phố chỉ sau chục năm xa xứ.

Có một đôi thanh niên chạy vượt đèn vàng, va phải một ông cụ chạy xe đạp.

Ông cụ ngã lăn ra đường, nhưng đôi thanh niên đó vẫn hú ga chạy luôn.

Viễn lơ đãng tỉ tay lên tay lái. Anh chẳng thiện cảm với anh chàng Thoại mới quen lắm. Không hiểu tại sao?

Có lẽ vì thái độ đề cao, ca ngợi của ông bà nội với người lạ, hay vì vẻ thân thiện, hăng hái quá mức của anh ta, cái mà Viễn chưa hề có? Hay tại vì cách ăn mặc bụi của anh ta, từ nước ngoài về mà đánh cái áo thun trơn và quần jean bạch phếch. Hành lý chỉ có chiếc xách tay nhỏ?

Hay là vì... vì ánh mắt bạo dạn của anh ta cứ dán chặt vào Hạ, dù Viễn cố tình không giới thiệu cô ra trước.
Viễn không biết tại sao. Nhưng anh vẫn còn nguyên mối ác cảm với chàng trai lạ mặt. Anh cảm thấy bức bối một cách mơ hồ.

Mơ Yêu

Chương 17

Tay đẩy xe chất hàng, Hạ len lỏi cùng bà Lân qua những kệ hàng cao trong siêu thị. Cô nhìn những hàng, những lớp hàng hoá đủ màu sắc hai bên một cách thích thú. Sống ở thành phố đã ba năm, nhưng chưa bao giờ Hạ bước chân vào siêu thị. Mọi cái ở đây có vẻ mới mẻ và hiện đại với cô.

Bà lân đi phai trước chọn hàng, thỉnh thoảng khi quay lại bỏ đồ vào xe đẩy của Hạ, bà lại quan sát cô Ánh mắt trong sáng, ngây thơ của cô đang thể hiện một niềm vui thích rất thật, rất dễ thương.

Đã mấy hôm về đây, bà đã bảo Viễn nhờ cô khi rảnh buổi chiều, đến đưa bà đi thăm bạn bè cũ và đi bát phở.

Thoạt đầu, vì dễ dễ dò xét và đánh giá để có kịp cảnh cáo Viễn nếu cô cũng như đứa con gái trước. Nhưng chỉ vài ngày đi chung, bà mỗi ngày thấy gần bó với cô hơn và thêm lạ lùng khi đứa cháu trai đa tình, cứng đầu của bà lại có một cô gái dễ thương và có cá tính như vậy.

Bà đã bỏ ý định nhờ người mai mối, kén vợ cho Viễn. Có lẽ dễ từ từ, sau này cũng không muộn, khi bà còn đang phân vân trước công việc dò xét Hạ.
- Này cháu!

Bà gọi Hạ, làm cô giật mình:

- Dạ, bà gọi cháu?

- Ừ, bà đã chọn xong hàng cho mình rồi, bây giờ đến phiên cháu.

Hạ ngạc nhiên:

- Dạ cháu sao ạ? Cháu đâu có muốn mua gì.

Bà cười:

- Sao lại không, cháu đến đây theo bà nhé.

Hạ chưa kịp nói gì thì bà đã nhanh nhẹn đi phai trước, cô đành phải đẩy xe theo sau. Bà Lân tuy đã lớn tuổi, nhưng sức sống còn rất mãnh liệt. Da mặt hồng và tươi tắn, thoạt nhìn cứ ngỡ chỉ mới sáu mươi là cùng. Nhìn bà quay lại cười khuyến khích cô queo ở ngã rẽ, Hạ thật không nghĩ đây là người mà Viễn đã luôn cảnh cáo cô là rất độc đoán, khó tánh... Trái lại, cô lại thấy bà rất thân thiện, từ thái độ e dè, lo lắng lúc ban đầu, giờ đây cô dần dần gần

gửi hơn với bà.

- Đây này, cháu cứ lựa đi. Bà tặng cháu một cái đây.

Bà Lân đã đưa Hạ đến gian bán đồng hồ, trong mặt quầy kính, là vô số những đồng hồ đeo tay đắt tiền chung trong những cái hộp nhung tuyệt đẹp.

Hạ ngại ngùng trước bà:

- Bà ơi! Cháu không nhận đâu. Hàng này đắt tiền lắm. Vả lại, cái đồng hồ của cháu còn xài tốt mà.

Bà Lân cười:

- Bà thấy rồi, nó vẫn chạy được nhưng đã cũ lắm rồi. Dây bạc phách thế kia, bà đang tự hỏi sao cậu cháu của bà lại còn để cháu đeo nó.

Hạ hoảng hồn. Ủi chao, lộ tẩy mất. Con nhà khá giả, bạn trai giàu có mà lại đeo cái đồng hồ cũ mèm. Cô thú thật với bà:

- Chẳng phải tại anh Viễn đâu bà ạ. Chỉ vì, đây là cái đồng hồ kỷ niệm của cháu, nên cháu giữ lâu chưa thay, thế thôi ạ.

- Mẹ cháu tặng cháu à?

Hạ định nói mẹ mất từ nhỏ, nhưng cô chợt nhớ đến lý lịch Viễn vẽ ra cho cô còn đủ cả cha lẫn mẹ. Mẹ là bác sĩ đã cùng cha đi du lịch vài tháng ở nước ngoài. Cô đành stop lại.

- Dạ không phải ạ. Của Bò Già cho cháu nhân ngày cháu vào trung học.

Bà Lân ngạc nhiên:

- Cháu đã đeo từng bấy đến nay? Không có dịp nào khác để thay à?

- Dạ không ạ.

Bà suy nghĩ, rồi từ tốn hỏi:

- Cháu học đại học năm thứ mấy nhỉ?

- Dạ năm thứ ba ạ.

- Vậy là còn một năm nữa thì cháu tốt nghiệp.

Bà gật đầu:

- Vậy thì cháu vẫn cứ lựa đi nhé. Bà mua trước để tặng cháu nhân ngày tốt nghiệp Đại học.

Nhân ngày tốt nghiệp, Hạ ngạc nhiên. Còn đến cả năm trời.

- Hay là cháu sợ hỏng tốt nghiệp?

Mắt hạ sáng rực tin tưởng:

- Đâu có ạ, cháu nhất định đậu ạ!

Bà cười:

- Vậy thì lựa đi, bà cũng biết chắc là vậy.

Cháu sẽ đậu mà. Có lẽ loại ưu là khác.

Hạ cười, hơi mắc cỡ với lời khen của bà và tự tin quá sức của mình. Cô thấy mình cũng không nên từ chối món quà thiện cảm của bà, cô nói nhỏ:

- Cháu cảm ơn bà.

Bà Lân gật gù hài lòng khi thấy cô nhìn vào quầy kính để lựa chọn.

Sau vài phút xăm xoi với sự cô vấn của bà Lân, cuối cùng Hạ cũng chọn được chiếc đồng hồ đeo tay nhỏ hình tròn đơn giản, xinh xắn với dây da mềm màu xanh đen.

Cô vui mừng với món quà mới trong ánh mắt dịu dàng của bà Lân. Họ cùng ra quầy tính tiền. Bà Lân dùng thẻ tín dụng nên thủ tục có chậm hơn người khác một chút. Bên ngoài trời giăng mây u ám, năm nay mùa mưa đến sớm. Khi họ ra đến đường thì gió đã thổi mạnh, trời chuyển dữ dội với những đám hoa dầu bay xoay xoay theo gió.

Trên đường lúc này lại không có bóng một chiếc taxi nào, dù họ đợi đến hơn năm phút.

Đột nhiên, bà Lân bảo Hạ khoan gọi xe, mà cùng bà đi xuôi xuống hết con đường, và quẹo qua khúc quanh ở ngã tư kế tiếp.

Mưa bắt đầu rắc hạt và đổ lớn khi họ kịp đẩy cửa vào một quán nhỏ cách ngã tư một quãng ngắn. Bà Lân như quen thuộc nơi này lắm. Bà đứng ngay ở cửa, nhìn một lượt khắp quán với vẻ một người đi xa về thăm nhà, không để ý đến người phục vụ chạy đến tiếp đón.

Bà chọn bàn nhỏ sát phía ngoài, nhìn ra đường phố bằng lớp kính trong.

Quay qua người phục vụ, bà gọi rành rẽ cafe và bánh ngọt.

- Cháu uống gì Hạ? Mưa có lẽ lâu đây.

Hạ vâng lời bà, cô bắt chước cũng gọi cafe, bà mỉm cười:

- Cháu hãy gọi thêm kem dâu. Ở đây làm kem dâu ngon lắm.

Rồi không đợi Hạ đồng ý, bà gọi luôn với người phục vụ.

- Cháu tôi thêm một kem dâu và bánh quế.

Người phục vụ lui ra.

Hạ hỏi, khi thấy bà đưa mắt nhìn từng cách bày trí của quán đến những bộ bàn ghế:

- Nơi đây có lẽ quen thuộc với bà lắm?

Bà Lân giật mình, bà gật đầu nhẹ:

- À, đúng vậy cháu ạ. Đây là nơi bà thường đến xưa kia, để lòng thanh tịnh.

- Chắc bà đã có những kỷ niệm đẹp ở đây?

- Ồ! - Bà mơ màng trả lời - Những kỷ niệm đẹp, chỉ thoáng qua, nhưng rất sâu sắc nên ta nhớ mãi.

Rồi như cần tâm sự, trong tiếng nhạc văng vẳng buồn buồn pha lẫn tiếng mưa rơi bên ngoài, bà bảo Hạ:

- Cháu có hứng thú nghe chuyện xưa cũ không?

Hạ mở to mắt ngạc nhiên, cô ngoan ngoãn gật đầu. Bà Lân im lặng trong vài phút hồi tưởng rồi bà nói:

- Cháu có nhìn thấy bức tranh treo ở góc tường kia không?

- Dạ có - Hạ đáp.

Theo hướng tay bà chỉ, Hạ thấy một bức tranh vẽ khuôn mặt một người đàn

ông. Thật khó đoán được tuổi tác của ông, có lẽ đã hơn ba mươi khá nhiều, hay là bốn mươi nhỉ?

Gương mặt ông ta chìm trong bóng tối. Ánh sáng le lói rất mảnh, hắt lên khuôn mặt. Ô! Không chỉ hắt lên một phần của gương mặt, chỉ có vầng trán và một bàn tay đang che đôi mắt.

Chỉ có vậy, còn tất cả phần còn lại đều mờ tối. Đơn giản chỉ có vậy, nhưng bức tranh toát lên một điều gì đó rất gây ấn tượng. Hạ nhìn chăm chăm vào bức tranh như bị cuốn vào ấn tượng đó, và cuối cùng, cô chợt nhận ra ý nghĩa mà bức tranh muốn chuyển tải. Đó là sự đau khổ.

Đúng rồi. Hạ đã chắc chắn, cô thậm chí:

- Sự đau khổ. Cháu như thấy rõ, ông ta đang đau khổ. Dường như...

Hạ ngúc ngoắc trong sự cố gắng để diễn tả cảm nhận của cô.

Người đàn ông trong bức tranh, thái dương và dưới đuôi mắt còn nhẵn lại. Đôi mắt đã bị che khuất chắc hẳn đang đau khổ đến ứa lệ, nên đuôi mắt hơi hằn sâu đến thế. Trán rộng đầy nam tính đang thấp thoáng vẻ muộn phiền tột cùng. Dưới thái dương, lơ mờ một góc tích của bộ râu quai nón đã mọc lam nham như đã mấy ngày quá đau buồn biếng cạo.

Hạ cố tập trung cảm nhận:

- Dường như... Ông ta đã mất mát một cái gì đó trong đời. Hoặc... hoặc ông ta đang đau đớn, day dứt vì không thể làm gì để cứu vãn tình huống mất mát đi. Có lẽ cái mà ông ta đành để mất đi rất quý giá, rất quan trọng với ông ta. Ông ta đau khổ và bất lực trước số phận.

Hạ nói một hơi cho hết ý đang có trong đầu. Khi nói xong, quay lại, cô mới nhìn thấy nét mặt bà Lân. Vẻ sững sờ như hoá đá của đôi mắt bà đang chiếu vào cô, làm Hạ hốt hoảng như phạm tội.

- Thừa... ! Cháu xin lỗi, cháu vô tình xúc phạm đến điều gì, đã làm bà buồn.

- Không! Cháu ạ.

Bà Lân sực tỉnh khoát tay. Hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, bà run run với cô:

- Chỉ vì cháu đã cảm nhận đúng tâm trạng người ta đã vẽ ra nó, bức tranh buồn bã.

Người phục vụ đã mang đến cà phê, kem và bánh. Bà im lặng nhìn xuống ly cà phê bốc khói trước mặt. Hạ cũng có ly kem thật tươi với màu dâu và những trái sori đỏ ngon mắt, nhưng cô không chú ý vào nó, cô đang nôn nao trước những kỳ diệu, bí ẩn của bức tranh.

Chậm rãi, u buồn, bà Lân nâng tách cà phê, hớp một ngụm nhỏ, bà nói tiếp, giọng đều đều:

- Ông ta là một người tài hoa. Là một người mà ai gặp một lần trong đời, cũng khó mà quên được. Ai cũng biết bà là một người độc đoán, chuyên quyền, không chịu nhún mình trước một ai. Nhưng nếu trên đời này. Có ai đó làm bà cảm phục, thì chính ông ấy.

Hạ đưa mắt nhìn lại bức tranh:

- Sao ông lại đau khổ thế hả bà?

Bà Lân cười héo hắt:

- Chính bà đấy. Chính bà là nguyên nhân làm ông ấy đau khổ.

Bà lại im lặng trong hồi tưởng, hay là đang hối tiếc lỗi lầm xưa.

Hạ tò mò hỏi nhỏ:

- Ông ấy vẫn còn chứ ạ?

- Không, cháu ạ. Ông ấy đã mất rồi. Cách đây nhiều năm. Đây là người ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống thăng trầm lẫn tính tình của bà.

Thấy Hạ chìm trong tư lự sau câu nói của mình, bà Lân cười nhẹ:

- Hãy nói cho bà nghe, Viễn nó đã nói với cháu về bà như thế nào?

- Da...

Hạ ngập ngừng khó trả lời được bà.

- Có phải nó đã răn đe con trước, bà là một bà giá khó chịu, khắt khe với mọi người, cay độc với mọi niềm vui, hạnh phúc của người khác, có phải vậy không?

Hạ lúng túng trước một tràng lời nói của bà Lân, nhưng ánh mắt bà hiền hoà hơn làm cô trấn tĩnh trả lời:

- Sao bà lại tự nói về mình như thế? Cháu thấy bà đâu có giống.

Ừ, đó là bây giờ cháu ạ! Ngày trước bà đáng sợ và quái quỷ y như mọi người nói đấy.

Mấy năm nay sống ở nước ngoài, xung quanh đầy đầy những lối sống vô tình và thực dụng, lòng bà đã lắng xuống nhiều. Con cái đều tách ở riêng, chỉ thỉnh thoảng mới ghé lại thăm. Bà và ông ấy thui thủi với nhau mà thôi.

- Nhưng bà có đến mấy cô con gái cơ mà, chưa kể cha anh Viễn? - Hạ ngạc nhiên hỏi.

- Ba đưa cháu ạ, ba đưa con gái. Sang bên ấy, chúng đi làm suốt ngày, được vài năm rồi cũng ở riêng. Nhưng cũng nhờ vậy, bà có nhiều thì giờ suy gẫm lại đời mình và nhận ra nhiều thứ.

Bà nhìn qua lớp cửa kính, mưa vẫn giăng mờ ngoài phố. Trời tối sầm u ám.

- Trước đây, bà có một niềm thích thú cay nghiệt là sử dụng quyền lực và ý chí của mình khống chế và làm thay đổi cuộc đời người khác. Mục đích của bà chỉ muốn duy trì sự phồn thịnh của gia tộc họ Huỳnh, ngăn trời mọi mưu toan nhằm lợi dụng những đứa con ngọc ngà của bà, bà quên rằng cũng chính bởi thế, chúng nó sẽ sợ hãi bà. Bà đạt được điều bà mong muốn, nhưng cũng mất mát nhiều điều khác, có chi còn lớn hơn gấp bội.

Bà ngồi lặng lẽ sau phút suy tư, như nghiền ngẫm về cái được và mất trong cuộc đời. Hạ nhìn bà, đột nhiên cô thấy bà gần gũi và thân thuộc với cô vô cùng. Và có vẻ cô độc quá. Có lẽ ít người hiểu được tâm trạng của bà. Hạ muốn tỏ một cử chỉ gì đó quan tâm đến bà, nhưng cô không biết làm gì.

Sau vài phút ngần ngại trước bà Lân, Hạ đưa tay ra chậm chậm nắm lấy tay bà lẻ loi trên bàn, cô khẽ gọi dịu dàng.

- Bà ơi!

Bà Lân ngược lên nhìn Hạ. Ánh mắt cô tràn đầy sự thông hiểu và đồng cảm làm bà xúc động.

Chưa từng có ai hiểu được tâm trạng bà đến vậy, dù là các cô gái. Họ xa cách và e sợ bà, còn cô bé ở trước mặt bà thì không. Về ngây thơ, tin tưởng của cô rất trong sáng và thẳng thắn.

Bà mỉm cười với cô như với một người bạn nhỏ hơn là với cô bạn gái của cháu mình.

Này Hạ! Con sẽ là đứa cháu dâu tốt nhất của ta đây - Bà nói.

Hạ đỏ mặt, cô sực nhớ lại vai kịch giả tạo đầy gượng ép của mình. Cô xấu hổ vì vị trí mờ ám của mình trước tình cảm chân thật của bà cụ.

- Cháu này, cháu có thể kể cho bà nghe đôi chút về chuyện của hai đứa không?

- Dạ chuyện gì ạ?

- À, như giây phút đầu gặp nhau, làm quen với nhau ra sao?

Hạ lúng túng trước câu hỏi của bà Lân, biết nói sao bây giờ nhỉ? Cô nhớ đến những chi tiết trong vai trò của cô mà Viễn đã bắt cô nghiên cứu cả tuần trước. Cô hăng giọng:

- Cháu...

- À, thôi có lẽ bà tò mò quá. Vậy...

- Không! Không có gì đâu ạ - Hạ ấp úng.

- Chỉ có điều cháu và anh Viễn quen nhau ở một nơi rất bình thường. À, chúng cháu... quen nhau ở một buổi lễ trong nhà thờ, cách đây hơn một năm rồi ạ!

Nhìn Hạ bằng cặp mắt tinh anh, bà Lân hỏi cô tự nhiên:

- Dự lễ trong nhà thờ sao lại quen được nhau hở cháu?

Chúa ơi! Hạ toát mồ hôi. Viễn quên rằng bà cụ rất tinh ý. Anh không bà sâu với cô về tình huống quen nhau, cứ ngỡ bà cụ ngoan đạo. Đi nhà thờ thường, gặp nhau, quen nhau, rồi yêu nhau là chuyện thường tình và sẽ có thiện cảm của bà.

Bây giờ, bà lại chất vấn về chi tiết mới chết hay không chứ.

Hạ nghĩ nhanh trong đầu, bịa đại một tình huống tưởng tượng.

- Dạ thưa... hôm đó cháu khó chịu trong người suýt ngất đi lúc tan lễ. Anh Viễn nhìn thấy, đã giúp cháu. Anh ấy đã đỡ cháu lên, đưa cháu về nhà, sau đó đến thăm và chăm sóc. Từ đó, chúng cháu quen nhau.

Bà Lân gật gù trước "kỷ niệm đẹp" của Hạ, bà hỏi tiếp:

- Bà có nghe Viễn nói loáng thoáng, hình như ba mẹ cháu đang đi du lịch và cháu hiện ở nhà có một mình phải không?

- Hơ... dạ phải ạ.

Hạ ngưng ngưng trước sự dối trá này. Hôm trước cô đã cãi nhau với anh là không nên tô vẽ về gia cảnh của cô thái quá như vậy, vì giả dối ghê quá, nhưng anh vẫn giữ nguyên ý định vì cho rằng bà nội mình vẫn còn đặt nặng chuyện gia thế và "môn đăng hộ đối" cô đành phải nghe theo.

- Thế Viễn nó đã bàn với cháu chừng nào đám cưới chưa?

Chà! Đây là câu hỏi đã được Viễn dự phòng nên cô đáp án. Hạ nhẹ nhõm trả lời:

- Dạ, chúng cháu còn chờ ý kiến ông bà và đợi khi cháu ra trường đã ạ.

Bà Lâm cười lắc đầu:

- Ông bà bây giờ không quá khó khăn với con cháu nữa đâu. Bà sẽ bàn với Viễn chuyện này. Quyết định sớm sẽ tốt hơn cháu ạ.

Hạ đỏ mặt:

- Dạ.

- À, mà bà nói thật cháu nhé. Cháu có thật chắc chắn rằng cháu yêu thương Viễn của bà, muốn làm vợ nó, cho dù nó có mỗi một mình ở đây?

Lạy trời, lại một câu hỏi không có trong chương trình. Hạ biết trả lời sao đây? Không trả lời không được. Mà nếu nói rằng yêu anh, và muốn làm vợ anh ngay trước mặt bà thì eo ời, thật ngưng miệng bà khó nói quá.

Giữa lúc Hạ đang loay hoay giữa các câu trả lời, cô tìm cách né tránh một câu trả lời trực tiếp, thì một giọng cứu tinh đã vang lên, giúp cô thoát khỏi lúng túng.

- Thưa bà, bà còn nhận ra con không ạ?

Hạ lẫn bà Lâm đều ngẩng lên nhìn.

Thoại đứng cạnh bàn ánh mặt trời tươi vui, rạng rỡ. Bà Lâm cười chào:

- Ôi chà, cậu Thoại! Mời cậu ngồi chung với bà cháu tôi ít phút.

Liếc nhìn phản ứng của Hạ, Thoại không khách sáo, anh kéo ghế ngồi xuống và nói tự nhiên.

- Nãy giờ cháu ở bên trong nên không biết bà và cô ở đây. Tưởng mưa đã ngớt, cháu định ra về, ngang qua đây cháu thật không tin vào mắt mình nữa.

- Sài Gòn cũng nhỏ thôi há cậu? - Bà tiếp lời.

- Dạ, cháu đã định ghé thăm ông bà, nhưng chưa có dịp, hôm nay thật may mắn gặp lại bà ở đây.

"Thật may mắn gặp lại bà?" Bà Lâm thấy ánh mắt chàng thanh niên cứ nhìn trộm Hà. Bà buồn cười nghĩ bụng. Đáng lẽ câu nói đó phải là "thật may mắn gặp lại cô cháu ở đây".

Anh chàng cũng dễ thương, ga lăng đấy chứ, nhưng Viễn lại là cháu nội của bà, bà Lâm không muốn mất đứa cháu dâu xinh một cách oan uổng bà niềm nở nói:

- Gặp nhau ở sân bay, tôi cũng chưa có dịp giới thiệu với cậu Thoại, con bé

cháu tôi - Quay sang Hạ, bà ngọt ngào - Hạ này, chắc cháu còn nhớ cậu Thoại, đồng hành với ông bà nội trên chuyến đi chứ. Và còn đây - Bà nói với Thoại - Hạ là đứa cháu dâu tương lai của tôi.

Ánh mắt hệt hăng của Thoại làm bà thấy cũng tội nghiệp. Anh chàng máy móc gật đầu chào Hạ mà cứ thần người ra, nụ cười trên môi bỏ quên đâu mất.

Bà Lân hắng giọng chuyển đề tài, thoát ra khỏi không khí lặng lờ đó.

- À, cậu Thoại về Sài Gòn lại cũng thích đến những quán như thế này à? Tôi tưởng quán cũ kỹ, lâu đời sẽ không được giới trẻ như cậu ưa chuộng nữa.

Thoại tỉnh cơn thất thần, anh cứng nhắc trả lời bà Lân:

- Cháu về Sài Gòn đã mấy lần. Lần nào cũng phải ghé đây.

Bà Lân gật gù:

- Tôi cũng rất thích ở đây. Có lẽ bà cháu tôi sẽ đến đây. Có lẽ bà cháu tôi sẽ đến đây thường. Sẽ có dịp chúng ta còn gặp lại nhau vài lần nữa.

Thoại bỗng lấy lái lạc quan, tự tin nói:

- Mai một bà và cô Hạ ghé đây sẽ không cần trả tiền đâu.

- Sao thế? - Hạ ngạc nhiên hỏi.

Thoại cười, tia mắt lấp lánh:

- Cháu vừa mua lại quán này. Mấy ngày qua cháu đến đây thoa? thuận vài điểm chốt với ông chủ.

Bà Lân hỏi:

- Mua lại quán? Vậy ông Vinh...

- Ông Vinh đã mất hơn năm rồi ạ, con của ông ta sẽ làm giấy tờ sang lại cho cháu.

Hạ chen vào:

- Hạ có điều thắc mắc, hỏi anh Thoại được chứ?

Thoại sốt sắng đặc biệt:

- Vâng, cô Hạ cứ hỏi:

- Anh là một Việt kiều, công việc của anh có lẽ đã ổn định bên ấy, về đây sang lại chỗ này làm sao quản lý được?

- Tôi đã nhờ một người bà con tin cậy đứng tên, và tôi sẽ mướn người quản lý kinh doanh khi tôi trở về bên ấy!

Bà Lân nhìn lại quán - Quán đẹp kiểu cổ xưa, không khí êm đềm nhưng vắng khách. Bà hỏi gặng:

- Cậu Thoại thực sự thích nơi này chứ?

Thoại gãi ót cười:

- Nếu cháu nói thật ra thì chắc hai người cho rằng cháu điên. Đúng ra, cháu muốn mua cái quán này chỉ một phần. Cái mà cháu thật sự muốn mua, chỉ là một món đồ trong quán này mà thôi.

- Một món đồ?

- Vâng, nhưng vì ông Vinh, ông chủ trước đây không bán nó. Cháu đã có mấy năm về đây thương thuyết, nhưng cuối cùng phải đi đến giải pháp tốt nhất là mua luôn quán.

Hạ và bà Lân trợn mắt nhìn Thoại. Cả hai đều ngạc nhiên. Nhất là Hạ, cô lăm bằm với mình:

- Thích một món đồ mà mua luôn cái quán, trời ơi! Chắc không ai sang như anh ta.

Thoại nghe rõ câu nói lăm bằm của Hạ, anh nhìn cô mỉm cười. Cả hai không chú ý đến ánh mắt bà Lân. Bà lia mắt nhìn món đồ trong quán, ngoại trừ "bức tranh của bà"!

Cuối cùng, nhìn lại anh bà run giọng hỏi:

- Cậu có thể cho chúng tôi biết món đồ mà cậu muốn có là cái gì không?

Câu trả lời của Thoại thực sự là bất ngờ cho Hạ, nhưng với bà Lân, nó chỉ làm tái nhợt thêm đôi má nhợt nhạt của bà.

- Dạ, đó chỉ là một bức tranh.

- Bức tranh đằng kia phải không?

Bà hướng mắt về bức tranh buồn bã ấy. Hạ và Thoại nhìn theo, anh ngạc nhiên:

- Dạ, đúng. Sao bà đoán được? Trong khi ở gần đây có gần chục bức tranh.

Bà Lân cô trăn trối. Bà nhìn chằm chằm vào gương mặt Thoại.

- Vâng... Ông Hoàng là gì của cậu?

Thoại sững sờ, anh lắp bắp:

- Bà... bà biết ông cháu, có phải, bà chính là người mà từ đó ông đã vẽ bức tranh này?

Bà Lân ghen ngào nói trong nước mắt:

- Phải, chính tôi.

Không khí lặng đi, u buồn và ảm đạm. Giọng bà Lân nhẹ như gió thoảng:

- Ngày đó, tôi chỉ mới mười sáu tuổi, cuộc sống khổ với người mẹ tật nguyên bằng thân phận ở mướn cho nhà người ta, còn ông ấy... Ông ấy là một hoa. sĩ nghèo bất đắc chí.

Bà Lân nhìn ra cửa kính. Trời vẫn dai dẳng mưa, sấm chớp cũng như hôm nay Ông ấy và tôi có hẹn với nhau để nghĩ cách thoát ra khỏi lờn cầu hôn đột ngột của cậu chủ, người con trai của dòng họ Huỳnh.

- Nhưng bà đã không đến? - Thoại nhìn bà Lân đăm đăm với câu nói.

Bà cúi đầu nhìn vào đôi bàn tay dường như hơi run rẩy:

- Vâng, tôi đã không đến.

Thoại ngậm ngùi:

Ông đã hiểu ra sự chọn lựa của bà, hiểu ra quyết định của bà. Ông đã cố đợi, thức suốt đêm để chờ đợi, cố bám víu vào một tia hy vọng mỏng manh, ngày càng tan lụi dần khi trời về sáng.

Bà Lân nhắm mắt lại, mặt hẳn lên sự đau khổ vô biên:

- Số phận là một trò đùa oái ăm, cay nghiệt để tôi trở thành con dâu nhà họ Huỳnh.

Thoại nói trong hoài niệm:

- Bức tranh này là nỗi thống khổ của ông, khi bất lực để mất bà trong dòng đời bấp bênh ấy.

Bà nhìn anh:

- Cậu có hận tôi không?

- Không. Thoại lắc đầu:

- Tại sao lại không? Trong khi tôi chính là người đã phụ bạc ông của cậu với tình yêu tuổi trẻ, tôi đã gây ra cho ông biết bao đau khổ, đắng cay.

Thoại im lặng, rồi anh chậm rãi trả lời:

- Cháu không thể hận bà, vì ông cũng thế. Ông cũng không hề oán giận chi bà.

- Sao cậu biết rõ điều đó?

- Điều đó được ông ghi trong quyển nhật ký của mình.

- Nhật ký? - Bà Lân thăm thì.

- Vâng, ngày ông nằm trên giường bệnh, những ngày cuối cháu còn nhỏ lắm, chỉ hơn mười tuổi một chút. Cháu rất yêu ông, nên thường lên ba mẹ, nửa đêm vào phòng ông và nằm cạnh, cháu sợ Ông bỏ cháu mà ra đi. Những khi mê sảng, ông đều gọi tên một người đàn bà. Điều đó cứ thôi thúc cháu mãi mãi, sau này ông mất, khi lớn lên cháu luôn tìm kiếm từ những bức tranh còn sót lại, những kỷ niệm riêng để mong hiểu được niềm u uẩn của ông. Cháu đã tìm thấy những cuốn nhật ký của ông, và từ đó, qua chuyến đi về Việt Nam, cháu đã tìm thấy bức tranh này.

Họ nhìn về bức tranh. Thoại hơi thở nhẹ.

- Cháu chỉ có một thắc mắc. Tại sao hôm ấy bà bỏ ra đi không đến.

- Điều đó có ý nghĩa gì cho tất cả sự việc đã xảy ra đâu - Bà lắc đầu.

- Không, ông cháu không giận bà, điều đó có nghĩa là ông hiểu rõ lý do, hiểu rõ tâm sự của bà. Và cháu cũng rất quý bà, bà đã luôn ngự trị trong lòng ông, chỉ có điều, cháu chỉ muốn hiểu, tại sao hai con người yêu nhau và hiểu nhau đến thế lại không thể kết hợp, cháu không tin rằng bà chọn ưng thuận làm dâu họ Huỳnh vì danh lợi, vậy vì cái gì?

Bà Lân cười khan sau vài phút:

- Vì cái gì à? Nếu cậu muốn biết thì cũng không sao. Đó là vì căn bệnh hiểm nghèo của mẹ tôi đã ở thời kỳ nguy kịch. Cậu có hiểu không?

Giọng bà lạnh lạnh cảm xúc:

- Mẹ là người thân duy nhất của tôi. Cách tốt nhất để cứu vãng được cuộc sống cho mẹ là nhận lời lấy ông Lân. Nhà họ Huỳnh giàu có, danh giá, chắc chắn không thể nào để người sui gia phải chết trước ngày cưới của con trai.

Tiền họ Huỳnh đổ vào bệnh viện đã kéo dài thêm cuộc sống mẹ tôi được mấy tháng. Khi bà mất đi, tôi đã là người họ Huỳnh, ông của cậu đã bỏ ra đi. Tôi lại trở thành tất cả. Thoại và Hạ nhìn bà trong niềm cảm thông, họ không thể nói gì để an ủi bà.

- Nhưng dù sự việc có quay trở lại, thời gian có quay trở lại, tôi vẫn phải quyết định như vậy, và tôi không hối tiếc.

Thoại im lặng, Hạ cũng im lặng. Từ nãy đến giờ cô nín lặng khi hai người nói chuyện. Những mảng đời cay đắng, đau buồn của bà Lân làm cô xúc động. Cuộc đời có những ngã rẽ thật gay gắt và chông gai, không thể định đoạt được số phận riêng cho mình.

Ngoài trời, mưa đã dứt hạt, nhưng nước vẫn còn đọng ngập mặt đường. Con mưa dài và dữ dội thật. Dài và dữ dội như những hồi tưởng về những số phận con người, về những năm tháng xưa cũ.

Có một tốp thanh niên choai choai nghênh ngang, ồn ào, đẩy cửa vào quán. Họ nhìn quanh, cái quán vắng tanh, chỉ có bàn của Hạ lẻ loi, buồn tẻ. Họ cười đùa và chê bai lớn tiếng, cái không khí mốc meo trong quán, họ gọi nhau bỏ ra ngoài tìm một quán bar sôi động hơn. Trước khi đi khỏi, có vài tiếng huýt sáo nghe vang.

Mơ Yêu

Chương 18

Sao lại ở thêm vài tháng nữa? Anh nói gì vậy? Anh có lộn không?

Hạ sững sốt la lên. Viễn nhún vai:

- Tôi không có nói lộn đâu. Rất rõ ràng là đằng khác. Ông và bà đã quyết định xin ở lại mấy tháng nữa.

- Tại sao?

- Lý do rất đơn giản. Họ lưu luyến Sài Gòn, chưa muốn về bên ấy vội.

Hạ nhăn nhó khổ sở:

- Sao kỳ vậy. Trước đây anh và tôi đã nghĩ chỉ có mười tám ngày.

Viễn phác một cử chỉ bất lực:

- Thì tôi cũng nghĩ thế, nhưng bây giờ, đành vậy chứ biết sao.

Hạ ngẩng lên:

- Anh có thể thuyết phục được họ không?

Viễn nhướng mắt:

- Bằng cách nào? Tôi sẽ nói sao với ông và bà tôi? Nói rằng, ông bà xin hãy về, đừng ở lâu quá ạ?

- Nhưng... kéo dài quá tôi e...

Viễn cắt lời cô:

- Tôi hiểu. Nhưng tôi cũng như Hạ thôi. Bất ngờ, rồi cũng phải nghe theo. Hạ lắc đầu khi thấy mình như đang lún sâu vào ngã hẹp. Viễn chau mày răn đe cô:

- Này này. Hạ đã giúp tôi thì giúp cho trót nhé. Dù gì chúng ta đã vào vai và tạm yên đã hơn mười ngày nay rồi, phải ráng tiếp tục thôi.

Hạ thở dài:

- Từ vở kịch ngắn mười tám ngày thành kéo dài mấy tháng. Không biết tôi có kham nổi không.

Viễn trừng mắt:

- Phải nổi. Cô không thể bỏ cuộc nửa chừng.

Hãy nhớ là cô đã hứa với tôi hoàn thành tốt công việc này.

Hạ rên rỉ:

- Nhưng sắp tới tôi còn phải thi cử nữa.

Viễn nhìn Hạ thông cảm, anh vỗ nhẹ vào vai cô.

- Đối với ông bà, cô vẫn là sinh viên toán. Cô cứ lo chuyện thi cử. Tôi sẽ cố gắng đỡ đạn cho cô những lúc cô vắng mặt.

Hạ dịu mắt, giọng mệt mỏi:

- Tôi không ngờ công việc lại trở nên phức tạp như thế. Lúc nào tôi cũng ở trong tình trạng báo động. Mùa thi năm nay chắc tôi không được hạng điểm như ý quá.

Viễn nhìn cô đắm đắm, ánh mắt hơi lạ, vẻ mặt tư lự như thông cảm cho gánh nặng tinh thần của cô.

Đột nhiên, anh đánh trống lảng:

- Hạ có mệt lắm không?

- Cũng... chút ít.

- Vậy cô có muốn đi dạo một vòng cho thoải mái không?

Đi dạo vào lúc hai giờ rưỡi trưa?

Hạ sờ tay lên trán, không biết cô và anh ai vì quá căng thẳng mà "mát" đây.

- Sao? - Viễn vẫn chăm chú nhìn cô.

Hạ bỗng mất tự nhiên trước ánh mắt khác lạ đó. Tính cẩn thận bảo cô đừng đi, nhưng đôi mắt anh như có vẻ áp chế và triệt hạ cái tính cẩn thận cổ hủ đó.

- Đi nhé?

Nhìn lảng đi, cô lấy lại vẻ ngông nghênh cũ, cô hất mặt lên.

- Sao không?

Ừ! Sao lại không nhỉ? Vốn dĩ cô đã hơi "diên điên" ngày thường rồi. Có đang nắng một bữa cũng đâu thể diên hơn.

Quán nằm ở ngoại ô, trong một vườn cây rợp bóng mát của những cây ăn trái cành lá xum xuê. Những chiếc ghế bồng như mời đón, hứa hẹn giây phút

thư giãn, thoải mái nhất, dân dã nhất.

Lần đầu Hạ vào quán nước kiêu vườn này. Cô thích thú nhìn những lồng chim quý người ta treo trên các tàn cây. Mé trái cô là một chú kết, bộ lông màu sắc sặc sỡ của chú làm cô nhìn mãi không biết chán.

- Thích không?

Viễn thăm thì bên tai làm Hạ giật nảy mình, anh đứng sát cô quá. Bất giác, Hạ lúng túng.

Thấy rõ điều này, Viễn thích chí cười cười:

- Ngồi xuống đi Hạ Oi. Thích làm bạn với con kết đó hơn tôi à?

Hạ ngồi xuống chiếc ghế bô bên kia bàn:

- Uống gì nhỉ? Dừa nhé! - Viễn ân cần hỏi.

Hạ gật đầu, anh ra hiệu cho chủ vườn. Lát sau, hai trái dừa ướp lạnh đã được mang ra.

Viễn đẩy một trái đến gần cô.

Đang khát khô cả cổ vì trời nóng và cũng vì thái độ hơi là lạ của Viễn hôm nay, Hạ tiếp ngay trái dừa, cô ngậm ống hút uống ngon lành.

Ngẩng lên gặp lại ánh mắt anh đang nheo lại như ngắm cô Hạ cười bối rối:

- Anh nhìn gì vậy?

- Ngắm Hạ uống.

Hạ hơi ngượng:

- Có lẽ tôi uống trông dị lắm à?

- Đâu có.

- Sao anh không dùng đi - Hạ chỉ trái dừa phần anh.

Viễn cười bằng mắt:

- Nhìn Hạ uống cũng thấy đã khát rồi.

Hạ cụp mắt xuống, người gai gai, cô đang nhận biết một điều. Dù phong cảnh ở đây có yên tĩnh, mộc mạc đến mấy, cô cũng khó có giây phút thư giãn thoải mái, khi Viễn vẫn cứ kỳ lạ như thế này.

- Hạ này! Viễn lại nói.

- Gì ạ?

- Kể gì về Hạ cho tôi nghe nữa đi.

- Kể về Hạ, Hạ đâu có gì mà kể nhỉ?

- Thì kể về cuộc sống trước đến nay của cô đó.

Hạ cười:

- Có gì đâu mà kể? Cuộc sống của Hạ tẻ nhạt lắm. Anh Viễn cũng thấy đó, Hạ vẫn còn ngỡ ngàng rất nhiều đối với lối sống ở Sài Gòn! Mấy năm học ở đây, Hạ chỉ lo chống đỡ với sự mưu sinh ở đời, bằng ý chí khô khan lì lợm của mình. Cuộc sống của Hạ, đâu có phong phú và đầy màu sắc như anh vậy.

Cô lắc đầu:

- Anh kể chuyện của mình thì hơn - Rồi cô như chợt nhớ ra - À, anh Viễn này.

- Nếu sắp tới chuyện này kéo dài, làm sao anh giải thích được với bạn gái của mình?

- Bạn gái nào? - Viễn vờ vĩnh hỏi.

Thì những cô gái xinh đẹp, có tiếng tăm mà có lần anh đề cập đến đó.

Viễn tỉnh bơ nói:

- Tôi chả nhớ có cô nào cả. Hiện tại tôi chỉ có một cô gái thôi. Cô ta đang ngồi cạnh tôi nè. Với cô này thì tôi đâu cần giải thích gì nữa.

Hạ hứ một cái.

Anh cười:

- Sao? Không đúng? Nói có chú kết màu mè đó làm chứng, tôi không còn cô nào khác đâu.

- Xì!

Hạ bĩu môi, ngoảnh mặt đi, thầm trách mình sao hôm nay dễ run quá, dễ bị anh lấn lướt trên người mãi.

Ngoảnh lại, ánh mắt anh vẫn như cười, đăm đăm nhìn cô không rời, Chúa ơi! Hạ thấy rờn rợn làm sao. Mấy câu nói đốp chát thường ngày biến đâu rồi nhỉ, để cô phải ngượng ngập khổ sở thế này.

Hạ đứng dậy, cô giữ cho thân khỏi đảo vì run. Viễn ngạc nhiên.

- Hạ đi đâu đấy?

- Ha... muốn đi một vòng ngắm vườn, anh cứ nghỉ đi. Hạ biết đường quay về mà.

Không chờ phản ứng của anh. Hạ đi men theo những bóng râm về những hàng dừa cao cuối vườn, bỏ mặc anh ngồi lại với bao câu hỏi.

Thoát khỏi ánh mắt có lửa của anh, cô thở phào nhẹ nhõm, trạng thái run rẩy nóng bừng khi nãy đã dần biến mất, cô vẫn thong thả đi về phía có tiếng động đều đặn.

Có một chú bé khoảng mười hai, mười ba tuổi, đầu trần, đang bám vào thân cây dừa để hái trái.

Chú làm công việc này một cách thành thạo, nhưng cũng chưa điệu nghệ bằng người phụ nữ ngồi chặt và gọt dừa. Tiếng động mà cô nghe thấy là từ đây mà ra. Lưỡi dao chị cầm bén ngọt, chị tước bỏ bớt xơ dừa và gọt cho tròn trịa, đẹp mắt rồi chuyển vào thùng đá ướp lạnh bên hông nhà.

Hạ đứng xem họ làm việc một lúc. Lát sau, xem chừng đã mỏi chân, cô quay trở lại chỗ Viễn.

- Hạ chắc mệt anh đã ngủ. Với không gian thanh tịnh trong lành này, chỉ vài luồng gió mát, là đủ thiêu thiêu ngủ ngay. Có thể mình mới thoải mái được, cô nghĩ bụng.

Ngủ rồi thì tốt cho cô, đỡ phải đối phó với ánh mắt như cay và những câu

nói kỳ lạ của anh.

Gần đây, Hạ bỗng thấy mình như đang phải ở thế thủ, cô ngại những câu cợt đùa bất chợt của Viễn, ngại đôi mắt đầy ẩn ý của anh. Với cái tính cứng cỏi xưa kia, cô có thể giễu cợt bảo anh thôi cái trò ấy đi, có thể cười khẩy trước những trò vờ vịt của anh, cô có thể làm nhiều cách để tốp anh ta lại lẩn chứ, vậy mà sao cô lại không làm thế?

Thay vì phải đi vòng vòng để lảng tránh. Thật cũng chả hiểu nổi mình dạo này làm sao nữa. Hạ thở ra, tiếp tục đếm bước.

- Cô Hạ?Ồ! Đúng là cô rồi.

Giọng nói nghe quen làm cô quay nhanh lại.

Thoại đang bước lại bên cô, vẻ mặt hân hoan.

Hạ cười, chào anh:

- Anh Thoại cũng đến đây uống cafe à?

- Vâng, tôi đi với mấy người bạn mới quen, còn Hạ? - Anh hỏi về quan tâm.

- À, tôi... cũng có bạn - Hạ trả lời lấp lửng, linh cảm sơ đẳng của con gái cho cô biết trả lời như thế nào tốt nhất.

Thoại tươi cười:

- Hạ có muốn đến bàn tôi đang kia không?

Tôi sẽ giới thiệu nhóm bạn mới cho Hạ làm quen. Họ rất vui vẻ, và dễ thương.

- A, thôi anh à - Hạ từ chối - Chút Hạ về chỗ rồi, công việc ở quán của anh thế nào rồi nhỉ?

- Tôi đang sửa sang lại, Hạ có rồi, ghé qua cho ý kiến với.

Hạ tròn mắt nói đùa:

- Hạ thì đâu có biết gì mà ý kiến, sao anh không bảo tôi ghé đái tôi ăn bánh ngọt?

Thoại mừng rỡ:

- Vâng, điều đó tất nhiên rồi. Tôi luôn hoan nghênh Hạ ghé quán.

Hạ phì cười khi thấy anh quá hồ hởi, cô thấy anh rất dễ gần, dễ kết thân, có lẽ một phần vì cô "lỡ" biết chút ít về tâm sự gia cảnh của anh.

- Hôm trước thật vô ý, không kịp hỏi số điện thoại của Hạ, bây giờ gặp lại ở đây. Hạ có thể cho tôi xin được không?

Hạ ngạc nhiên:

- Để làm gì cơ?

- À! Thì... Tôi về nước vài lần thật, nhưng rất ít bạn, tôi rất muốn có thêm một người bạn như Hạ.

- Thì tôi đã là bạn của anh rồi đó. Hạ cười.

- Thật không?

- Rất thật, cô chìa tay ra - Anh có thể bắt tay tôi để biết rằng tình bạn này thật cỡ nào.

Thoại không chần chừ, nắm ngay lấy tay Hạ, anh nhìn cô cười, cả hai đều cảm thấy vui vẻ.

- Có một người bạn như tôi anh có thể hao bánh ngọt dài dài - Hạ trêu.

Thoại nhìn cô trêu mếu, nói nhỏ nhưng rõ ràng:

- Tôi vẫn muốn đãi Hạ cả đời.

Ngỡ là câu đùa, cô nhìn anh cười. Nụ cười bỗng chốc bay mất khi cô ngỡ ngàng trước ánh mắt đăm đăm như dò hỏi của anh. Chuyện gì thế nhỉ? Khi anh và cô vừa kết giao làm bè bạn mà.

- Trốn đi lang thang này giờ chưa mỗi chân sao Hạ?

Hạ giật mình quay lại. Viễn đã ở sát sau lưng.

Anh nói với cô, nhưng mắt nhắm lại nhìn Thoại:

- Xin lỗi anh, tôi mới vừa gặp lại Hạ, nên nói chuyện có hơi lâu - Thoại nói, vẻ dè chừng.

- Vậy à! - Viễn nhướn mắt, chuyển cái nhìn từ Thoại sang Hạ. Không khí có vẻ nặng nề.

Thoại lên tiếng đánh tan bầu ưu ám:

- Nói chuyện đã lâu, xin phép tôi trở lại bàn, chào anh.

Anh nhìn Hạ trêu mếu:

- Tạm biệt Hạ, nhớ giữ lời hứa nhé!

Hạ chào, và nhìn theo dáng tự tin của anh.

- Đủ rồi Hạ, ta về thôi - Viễn đánh giọng nói:

Hạ liếc sang anh. Lạ nhỉ, tự dưng lại câu hỏi vậy sao? Đàn ông khó hiểu quá!

Mơ Yêu

Chương 19

Nhà hàng đã đông thực khách, khi ông bà Lân và bàn đã đặt sẵn ở một góc kín đáo và lịch sự. Họ không phải đợi lâu. Thoại đến liền sau đó.

Họ nói chuyện vui vẻ. Cả hai đều thích Thoại, bà Lân vì nguyên nhân riêng, còn ông Lân vì thích cái tính thẳng thắn, tốt bụng của anh.

Bộ ba Hạ, Viễn và Quân Anh đến sau họ vài mươi phút.

Phòng ăn của khách sạn New World quả là quá lớn từ sảnh đường rộng thênh thang, trần cao tít, với sự hướng dẫn của người phục vụ, họ đi qua gian nhà hàng.

Hạ đi giữa hai người đàn ông, cả hai đều cao ráo và bô trai, cô mặc một cái áo chèn màu hồng, váy suông đen dài chấm gót, có hàng nút hồng từ lưng

đến tận gấu váy.

Khi nãy ở nhà thử trước gương, cô đã bàng hoàng vì bộ quần áo đơn giản nhưng quá đẹp, và làm nổi bật dáng thanh thanh, cân đối của cô. Không cần ánh mắt tán thưởng của Quân Anh, cô cũng thấy mình thật xinh hôm nay. Trong gương, là cô gái trẻ với mái tóc tém ôm sát ót, khuôn mặt đầy ấn tượng bởi đôi lông mày rậm hơi hoang dã và đôi môi rõ nét, gợi cảm.

Hạ cảm thấy rờn rợn, phần vì những ánh mắt chiêm ngưỡng của thực khách khi họ đi dọc lối đi dài, phần vì phần da thịt nóng bỏng ở thắt lưng, nơi có bàn tay Viễn đang áp nhẹ vào.

Hạ muốn nói anh bỏ tay ra đi thôi, cái bàn tay "có điện" của anh, nhưng cô lại sợ mất chỗ tựa.

Quân Anh đi bên phải cô, anh thì thầm:

- Bình tĩnh nhỏ ơi! Có anh bên cạnh nè. Hồng ai dám cả gan ăn thịt em đâu. Câu nói trấn an hơi khôi hài của Quân Anh làm Viễn chú ý, anh nhướn mắt nhìn sang. Tội nghiệp cho Hạ, nếu không có chút phấn son, mặt cô có lẽ trắng như tờ giấy.

Cuối cùng, họ cũng đến bàn. Hạ chào ông bà Lân và mỉm cười với Thoại.

Anh đã không rời mắt khỏi cô từ khi cô bước vào sảnh đường. Anh đang thù người tiệc nuôi công việc kéo ghế cho cô ngồi, trong khi bên cạnh Viễn lơ đãng quên mất cử chỉ ga lăng tối thiểu này.

Nhìn nét mặt của anh, bà Lân cũng hiểu thấu.

Óc xét đoán của bà quả không sai. Thoại mét cô bé thấy rõ. Bà biết mình nên làm gì.

Lời giới thiệu của ông Lân với Quân Anh và Thoại làm anh tạm thời rời mắt khỏi cô. Anh hỏi Quân Anh một cách xã giao:

Quân Anh chắc là người rất mê nghệ thuật.

Chà! Nói đến mê nghệ thuật là Quân Anh khoái chí ngay. Anh hỏi tới:

- Sao anh Thoại biết?

- À! Vì anh ăn mặc rất thời trang, rất "riêng".

Câu nịnh hót đúng bộ làm Quân Anh cười tít mắt.

Nhìn hấn, Viễn thâm lắng đầu. Thằng bạn trời đánh, nịnh trúng hệ là nó có mòi phản bạn, kết thân với cứu địch ngay, chán thật!

Mà Quân Anh vẽ kiêu quần áo, chụp hình nghệ thuật cho đàn bà, con gái đẹp chứ hấn có biết tự thiết kế cho mình đâu. Xem hấn kia, mớ tóc để dài quá vai, cột lại bằng sợi dây thun của mấy bà bán lẻ cột đồ. Ba mươi mấy tuổi rồi mà còn vào một nhà hàng lớn, sang trọng thế này với cái áo thun có dấu chấm hỏi màu đen tổ bố trước ngực, quần jean xanh, mà lại mặc vest khoác ngoài. Nửa lịch sự, nửa bụi đời như vậy, mà tên kia lại đưa hấn lên cung trắng với nào là "thời trang rất riêng"... Thật hết nói!

Quân Anh sau giây phút kết thân, làm quen vui vẻ, quay sang Viễn, thấy anh

vẫn ngồi thờ ơ hút thuốc, liền ngoắt ngay anh bồi gần đó, anh gọi thức uống cho mình và ân cần hỏi Hạ.

- Hạ Oi! Uống gì em, cam vắt nhé?

Hạ cười gật đầu. Bà Lân liếc nhanh Viễn, bà cười nhẹ nói với Quân Anh.

Quân Anh cười toe:

- Nội thấy đó, cái thằng Viễn lúc nào cũng chậm, chờ nó nhớ, có mà chết khát - Rồi thừa thắng xông lên, anh nói hào hứng - Chà, đói rồi.

Hạ à, đi dọn món ăn lên với anh nè, thằng Viễn này giờ cứ ngồi trầm ngâm cái gì ghê gớm lắm, đừng thèm chờ nó nữa em ạ - Và quay qua mấy người còn lại, anh huyền thuyên.

- Ủa, nội và Thoại sao chưa chọn món à? Tôm ướp lạnh ở đây ngon số một đấy, chậm là hết ngay - Năm lấy tay Hạ, anh hỏi - Đi nhỏ!

Viễn nhăn mặt nhìn Quân Anh diễn trò như tấu hài, anh dụi mắt thuốc vào gạt tàn:

- Tao có quên nhiệm vụ với Hạ đâu mà mày đã lo giành.

Và quay sang Hạ, anh kéo ghế giúp cô đứng lên. Quân Anh nháy mắt với Hạ, anh là một đồng minh của cô trong việc nhắc Viễn phải săn sóc đến bạn gái mình.

Họ đi đến góc kê thức ăn. Sau lưng họ, ông Lân nhìn bà vợ.

- Chúng nó làm sao vậy nhỉ?

Bà cười:

- Hai đứa đã ba mươi mà cứ như trẻ nít ấy.

Thoại nhìn theo ba người đang tíu tít đằng kia mà thấy buồn, nhưng hy vọng cứ chùng mờ mịt lắm.

Hạ đi cạnh Viễn, trước đây cô chỉ biết đến một bữa ăn buffet qua sách vở, hôm nay mới dự lần đầu.

Cuối nhà hàng, sát góc tường là hai ngăn kệ để đầy những khay thức ăn.

Món nào cũng trông thật hấp dẫn, ngon mắt, cô chưa biết chọn ra sao và món ăn nào trước thì Viễn đã giúp cô Anh ân cần hỏi:

- Ta dùng súp trước nghe Hạ, em thích súp nào? Súp đậu nhé? Hay súp kem gà?

Hạ ngần ngừ:

- Súp đậu đi anh Viễn, kem gà có lẽ ngán hơn.

Viễn cười múc súp ra chén cho cô Hạ trông thấy Quân Anh đang lấy bánh mì và thịt, cô cùng bắt chước lại chọn giống như vậy. Trở lại bên Viễn, cô đưa tay định đỡ lấy chén súp của mình, thì anh dịu dàng nói:

- Để anh cầm hộ em. Đôi giày cao gót không tiện cho em lắm đâu.

Ngạc nhiên nhìn Viễn, nhưng chợt thấy bóng bà Lân gần đó, cô sực nhớ ra vai của mình. Cô nhoèn miệng cười với Viễn. Lâu lâu anh anh, em em cũng ngọt ngào ghê, cô thấy hình như mình thích giọng anh lúc này.

Nhà hàng quả thật trứ danh. Món ăn tuyệt vời đến nỗi Hạ nhìn ly kem Quân Anh đưa cô tráng miệng mà chịu thua, dù kem là món tủ của cô.

Sau bữa ăn, họ uống cafe. Đột nhiên bà Lân cắt ngang câu chuyện về tình hình thời sự thế giới của Thoại và ông Lân, cắt ngang sự thưởng thức âm nhạc của bộ ba Viễn, Hạ và Quân Anh. Bà nói giọng tự nhiên.

- Bà nội và ông về nước đã hơn tháng nay mà vẫn chưa đi Đà Lạt, Nha Trang thăm lại cảnh vật. Viễn cứ lo công việc hoài, sao con không thu xếp để đưa Hạ và ông bà chơi, một hai tuần vậy con?

Chao ôi! Y như trái bom nổ. Hạ và Quân Anh liếc mắt nhìn nhau, rồi nhìn lại Viễn. Hạ hy vọng anh có cách né được cái bệnh "hóc" búa này. Đang chậm rãi, lơ đãng uống cafe và suy nghĩ điều gì đó, nghe được lời này, mắt Viễn loé lên tia sáng, anh cười và nhìn sang Hạ một cách nâng niu, đặc ý:

- Dạ, con cũng định thế. mấy lần Hạ đòi con đưa đi chơi nhưng con vì công việc ngập đầu. Còn nửa tháng Hạ thi xong và nghỉ hè. Con nhất định sẽ đưa Hạ và ông bà đi du lịch một chuyến - Bẹo má cô, anh nháy mắt hỏi - Sao nhỏ, hài lòng rồi chứ?

- Hài lòng? Hạ ngỡ ngàng. Quý thật cái "ông" Viễn này phen này đúng là cô bị bán đứng mất rồi. Nhìn quanh bàn, cô thật không thể biết tính sao.

Thoại nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, buồn bã, Quân Anh thì cặp mắt tròn tròn to oí là to.

Có cái hích nhẹ của Viễn dưới bàn, Hạ đành nở nụ cười vui, như thích thú vì "được đi chơi"!

Cô cười và nói nhỏ với Viễn qua hàm răng muốn nghiền lại:

- Cám ơn anh, Hạ thích lắm.

Viễn gật gù tươi cười với cô, và hãnh diện với mọi người vì cô bạn gái xinh đẹp, ngoan ngoãn này, trong khi anh rất muốn la lên đau khổ.

Bởi vì chân của anh đang bị cái gót giày nhọn hoắt, nhỏ xíu màu hồng của Hạ nghiền lên, và còn đi đi trên đó nữa chứ, trời ạ!

Mơ Yêu

Chương 20

Công việc thế nào rồi? - Quân Anh hỏi. Viễn đang lúc lái xe, lơ đãng trả lời:

- Cũng được, thường thôi. Những phần mềm công ty tao soạn thảo trước đây chỉ thiên về những ứng dụng trong văn phòng. Còn bây giờ tao đang muốn nghiên cứu để quay qua lĩnh vực khác, mà này sẽ là một trong những khách hàng.

- Lãnh vực gì?

- Viễn cười:

- Nghệ thuật.

- Vậy thì có gì dính dáng đến tao? - Quân Anh thắc mắc - Tao thì đâu biết gì về vi tính nhiều đâu mà mày kể vào.

- Nhưng mày rồi sẽ biết và còn yêu thích nó nữa, không riêng gì mày một số nhà design quảng cáo cũng sẽ chú ý đến chương trình của tụi tao.

- Xi! - Quân Anh trề môi - Có gì hay ho trong cái chương trình khi gió của mày mà "bốc" thế.

Viễn gật gù nói:

- Thế mày có thích design lại những bức ảnh đặc ý không? Với chương trình này mày có thể ghép ảnh, phần này tao sẽ cố gắng làm hoàn thiện nhất.

Quân Anh tròn mắt:

- Hê! Có thật không? Chương trình này làm được những điều đó à?

- Ủ! Viễn cười khi thấy vẻ háo hức trở lại trên khuôn mặt bạn.

- Còn làm được gì nữa?

- Nhiều lắm, không gian ba chiều, bóng phản chiếu và có thể sửa sắc đẹp một chút trên tấm ảnh chân dung nữa đây.

Quân Anh hồ hởi:

- Vậy chừng nào mày ra lò cái chương trình ngon lành đó?

Viễn nhướn mắt:

- Mới nghe mày nói là chương trình khi gió bây giờ chuyển thành ngon lành rồi sao?

Quân Anh gãi ót cười:

- Thì bây giờ mới bắt đầu thích nè. Nhưng tao hỏi mày chừng nào thì có?

Vậy thì tao đăng ký ngay đây.

- Nhưng việc trước tiên phải dợt lại vi tính một chút nghe ông. - Viễn nhắc nhở.

Quân Anh gật đầu lia lịa:

- Đồng ý, đồng ý ngay.

Rồi anh chàng chuyển đề tài:

- Bây giờ đến lượt tao hỏi mày.

- Sao? Lại gì nữa đây? - Viễn ngạc nhiên.

- Về chuyện nhỏ Hạ.

- Mày muốn nói chuyện gì?

- Thì chuyện của nhỏ Hạ chứ chuyện gì. Hôm trước mày bảo với nhỏ vờ làm bạn gái của mày chỉ mười tám ngày...

- Biết mày muốn nói gì rồi, tại vì tao đòi ở lại nên công tác của Hạ phải kéo dài thêm chứ sao.

Quân Anh nhăn mặt:

- Con bé buổi sáng phải đi học, chiều còn phải tạt qua nhà mày theo lời nhắn của bà nội để đưa đi thăm thứ chi đó, ăn tối rồi về nhà cũng hết cả buổi, chưa kể nhỏ còn dạy kèm hay đồ hoa. mướn gì đó.

- Mày nói Hạ làm cái gì?

- Đồ hoa. thằng nỡm ă! Mày không nghe rõ sao? Nó nhận vẽ bản thiết kế, bản vẽ minh hoa. cho mấy thằng sinh viên nhà giàu làm luận án tốt nghiệp.

Viễn phân vân:

- Sao Hạ chẳng nói gì cho tao biết?

- Nói sao? Nói mày chiêm thì giờ nó vừa vừa thôi?

Viễn nhìn Quân Anh chăm chú:

- Nhưng tại sao mày biết về Hạ nhiều thế, cô bé cho biết à?

- Không. Tại tao hay ghé lên chỗ nhỏ trọ chơi thấy nhỏ làm việc, rồi học hành dữ quá.

Viễn ngạc nhiên:

- Mày lên trên cái căn gác của Hạ?

- Ừ, thì sao? Đừng nói là mày chưa có bước chân lên.

- Tao chưa lên thật.

- Vậy sao mỗi chiều mày đón nhỏ?

- Tao chỉ đứng dưới sân gọi. Tao ghét mấy thằng nhóc lom còm dưới nhà.

Quân Anh lắc đầu:

- Vậy mà tao còn tưởng...

Viễn nhướn mày:

- Mày tưởng gì?

- Tưởng mày với nhỏ Hạ thật sự đã thân thiện hơn xưa chứ? Sao mày buộc Hạ đi chơi Đà Lạt? Đùa phải không?

Viễn lắc đầu:

- Không đùa đâu. Tuần sau Hạ đã thi xong tao sẽ đưa cô bé đi chơi cùng với nội.

- Tại sao nhất định phải kéo con bé theo? Rồi con bé cũng chịu?

Viễn cười khẽ:

- Lúc đầu cũng cự dữ lắm, làm sao hư mất một đôi giày, nhưng tao đã năn nỉ phân tích xong bây giờ phải chịu thôi.

Quân Anh tò mò:

- Nhưng mày còn có thể viện cớ này nọ để đừng quá làm phiền con bé. Viễn ngắt lời:

- Tao không muốn có thằng nhãi khác nào làm trò xốn mắt.

- Thằng nhãi nào? Mày muốn nói tới Thoại?

Quân Anh lấy làm lạ.

- Còn gì nữa. Mày cũng trông thấy cái nhìn chòng chọc của nó chứ, không coi tao ra gì.

- Thế mà thực sự ra là cái gì của Hạ?
- Tao là bạn trai của cô ấy dưới mắt mọi người, ai cũng biết điều đó.
- Nhưng đây chỉ là qua mặt ông bà nội mày thôi. Thoại cũng dễ thương, nếu sau khi ông bà nội mày về nước, con bé trở lại cuộc sống cũ, có thêm người bạn hay đúng hơn là người đeo đuổi thật sự, thì cũng tốt thôi.

Viễn nhăn mặt:

- Tao không muốn vậy.
- Lý do?

Viễn ngần ngừ rồi đáp tỉnh:

- Không có lý do gì. Tao không thích hắn nên không muốn hắn có cơ hội quấy rầy và làm phiền Hạ thôi.

Quân Anh gật gù:

- Để yên cho mày làm phiền chứ gì?
- Mày nói cái gì? Mày là bạn bè tao mà lại...

Quân Anh xua tay:

- Để tao nói cho mày nghe. Một là mày là một thằng ích kỷ, hợm mình, mày nghĩ mày có công phát hiện nét duyên ngầm của cô bé, để rồi qua kinh nghiệm chỉ bảo của tao, cô bé đã đổi khác một tí bề ngoài, mày không muốn ai tiếp cận con nhỏ, mày muốn giữ con nhỏ làm con búp bê trang sức bên cạnh mày, trong khi mày vẫn vi vút yêu đương bất chợt với mấy cô nàng khác.

Viễn nóng mặt, tỉnh lên tiếng thì Quân Anh ngăn lại và nói tiếp:

- Hai là mày đã thật sự yêu cô bé. Nhưng mày là thằng cà chớn, dám đi của rồi bỏ những cô gái đẹp nhất, kiêu kỳ nhất, đám ong bướm qua đường một cách tàn nhẫn không biết chán, nhưng đứng trước một tình yêu chân thật của mình thì mày lại không can đảm nhận lấy và trang trọng với nó. Chỉ ở trong hai trường hợp này thôi, mày nói đi, tâm trạng của mày đang đúng với trường hợp nào?

Viễn im lặng, anh tấp xe vào lề. Đã đứng trước cửa nhà Quân Anh, nhưng Quân Anh không vào ngay, anh đợi câu trả lời của Viễn.

Viễn thò tay vào túi áo lấy ra gói thuốc, ngồi cạnh, Quân Anh cũng không quên nhăn mặt phản đối khói thuốc như mọi lần. Anh nhìn chằm chằm Viễn, vì anh biết thằng bạn nổi tiếng hời hợt và sở Khanh đang đối diện với chính nó, với chính con tim của nó. Im lìm nhả khói, rồi Viễn cũng lên tiếng.

- Nếu mày nhất định đòi phải có câu trả lời thí thú thật tao cũng chưa có câu trả lời chính xác.

- Tại sao lại không chính xác, mày không hiểu được chính con tim mày sao?

Viễn có vẻ khó khăn khi giải thích:

- Nhưng... Có thể là tao cũng có thích cô bé một chút. Tao cũng không chắc đó là gì.

- Mà mày không biết đó có phải là tình yêu hay không à? Trời ơi, nếu những cô nàng trước đây mày từng gặp, họ mà nghe được câu này từ mày, thật là quái đản.

Viễn thở dài:

- Bởi vì có lẽ tao không bao giờ yêu ai được nữa. Tao không tin đàn bà.

- Mày nói vậy là ý gì?

Quân Anh nhăn nhó hỏi tiếp:

- Có phải mày muốn nhắc đến Kim Chi?

Sau phút ngẩn ngừ, Viễn gật đầu, Quân Anh nổi nóng:

- Mày là thằng điên, quên đi chuyện ấy có được không?

Viễn đành giọng:

- Tao không quên mà cũng không muốn quên, đó là sai lầm lớn nhất đời tao.

Quân Anh cãi:

- Nhưng lúc đó mày chỉ mới mười chín tuổi, một thằng con trai mười chín tuổi có thể còn ngốc nghếch lắm trước cạm bẫy của cuộc đời, nhất là cạm bẫy được đặt ra bởi chính người thân của mình, người mà mình tin tưởng.

Viễn chua chát:

- Thì mày cũng thấy đó. Đàn bà ! Thật khó lường hết về họ.

Quân Anh tức giận nạt ngang:

- Mày đâu được vì một hai người đàn bà mất nét mà nguyên rửa đàn bà, đâu thể vì một lần bị cay đắng mà hành hạ các cô gái bằng những cuộc tình hờ. Và nhất là mày không được nghĩ Hạ cũng như vậy, không được so sánh những người từng làm mày đau khổ.

Viễn im lặng, Quân Anh dịu giọng xuống nói như khuyên nhủ:

- Mày cũng thấy rõ một điều là Hạ rất chân tình, rất thật. Cô bé có thể vụng về một đôi chút, nhưng còn hơn cái khéo léo yêu kiều của những người lừa lọc mày từng gặp. Mày không hiểu được điều đó sao? Dẹp bỏ những thành kiến hẹp hòi, gán ghép về đàn bà đi Viễn ạ. Một lần ngã không thể cả đời vì sợ mà không bước tiếp đi. Đừng để vuột con bé dễ thương đó.

Viễn nhìn Quân Anh một giây, ánh mắt sắc như muốn xuyên thấu suy nghĩ của bạn mình:

- Còn mày?

Quân Anh vờ ngạc nhiên:

- Tao thì sao nào?

- Mày cũng thích cô bé, phải không?

Quân Anh cười khanh khách, giọng cười nghe chẳng êm tai, vui vẻ chút nào:

- Mày sao vậy, nếu tao nói thích Hạ, mày nghĩ chơi với tao chắc?

Viễn nhìn về trước, gật đầu như đã xác định rõ nghi ngờ của mình:

- Vậy là mày có thích, tao đã ngờ ngờ điều này.

Quân Anh:

- Vậy thì sao? Cũng đâu đi đến đâu, vì cô bé chỉ xem tao như một người bạn tốt thông thường mà thôi, như một người anh trai.

Rồi anh trầm giọng:

- Mà biết nghề nghiệp của tao mà Viễn, tiếp xúc với bao nhiêu đàn bà, con gái, phần lớn đều xinh đẹp nhưng tao vẫn không chú ý đến một ai. Hạ khác họ, cô bé phải vật lộn với cuộc sống đời thường nhưng vẫn giữ được nét thơ ngây, chân thật. Có lúc cô bé đánh đá, chua ngoa đấy, nhưng đâu có làm hại ai.

"Đang làm mình quay quắt khổ sở đây mà bảo không hại ai" Viễn thâm nghĩ bụng. Anh hỏi Quân Anh như bắt chột:

- Mà thấy Hạ với tên nhóc Thoại kia ra sao?

Quân Anh gật gù:

- Cũng khá... Đẹp đôi đấy.

Viễn nhăn mặt:

- Tao không nói chuyện đẹp đôi hay không. Tao muốn hỏi mà, mà thấy Hạ có thích tên đó không thôi.

Quân Anh trợn mắt:

- Làm sao tao biết được cô bé nghĩ gì?

Viễn thất vọng:

- Vậy mà mà nói mà thân thiết với Hạ nhất, tâm sự gì thì kể cho mà.

Quân Anh cười:

- Cái này thì có, nhưng con gái, ai lại nói rõ ràng ra thế.

- Nhưng mà có thể nghiệm ra?

- Ủ, tao có thể đoán được.

- Vậy... - Viễn ngần ngừ.

Quân Anh lắc đầu, tội nghiệp cho thằng bạn từng quá dạn dĩ trong tình yêu mà lại ngại ngùng khó khăn như vậy với lần này. Anh mở lời dùm bạn.

- Mà muốn hỏi Hạ có yêu mà không, nhỏ nghiêng về mà hay Thoại chứ gì?

Viễn hơi cười, anh không phản đối. Quân Anh nói tiếp:

- Tao không thể nói chắc với mà, nhưng tao biết một điều, nếu mà để vượt mặt nhỏ, Thoại sẽ chắc chắn nắm lấy cơ hội và sẽ cố gắng để có cô bé. Tao thấy rõ ánh mắt quả quyết và si mê của anh chàng.

Viễn tư lự. Anh đâu có nhắm mắt đâu mà không thấy rõ điều này.

Quân Anh vỗ vai bạn:

- Vậy là mọi việc tùy mà đó nhé! Hạnh phúc của mà đang ở rất gần, đồ ngu ẹ. Hãy hỏi lại con tim mà, nếu đã yêu hãy chứng minh tình yêu đó đi. Rồi Quân Anh mở cửa xe bước xuống với lời chào, bỏ lại Viễn vẫn còn đắm chiêu suy nghĩ.

Yêu Hạ ư? Anh cũng không trả lời được chính mình, chỉ biết rằng ở bên cô,

anh thấy lòng mình trẻ trung, như một bản đàn ở cung bát mới mẻ. Chỉ biết rằng với cô, các cô gái khác chỉ là mờ nhạt. Chỉ biết rằng càng ngày, anh càng nhận thấy mình quan tâm đến cô hơn, từng cái liếc mắt, từng cái cười xinh, từng câu trả lời ngây thơ.

Và còn một điều thật rõ ràng là anh cảm thấy rất khó chịu, rất giận dữ nếu Thoại chiếm được trái tim nhỏ bé, nhạy cảm của cô.

Đó có phải là yêu không?

Khi anh cảm thấy mình bắt đầu già ở tuổi ba mươi với những tán tỉnh ong bướm.

Có phải là anh đã yêu không nhỉ?

Mơ Yêu

Chương 21

Trời Đà Lạt về đêm.

Hạ ngồi lặng yên bên Viễn. Tách cà phê sữa của cô đã cạn. Quán ẩm áp hơn bên ngoài nhiều. Hạ lơ đãng ngắm trong ánh đèn hồng mờ mờ bàn tay của cô. Nếu không có những vết chai mà giờ đang dần mờ nhạt, bàn tay của cô quả là yếu đuối và mảnh dẻ, nó không giống chút nào bản tánh ương bướng bà nằng động của cô.

Đà Lạt làm Hạ nhớ đến Muôn Mê Thuật. Nếu cha không quá cố chấp, thì những ngày hè, Hạ đã có thể háo hức trở về nhà, sống lại không khí gia đình rồi, đâu phải lang thang ở Đà Lạt với con người thâm trầm khó hiểu bên cạnh, trong cái công việc hơi ời này.

Hạ thở dài. Không biết chừng nào cô mới trở lại tự do và không còn mặc cảm mình đang đóng tuồng, đang dối trá nữa.

Cô nhớ lại cuộc đối thoại hôm trước giữa cô với Viễn diễn ra khá gay gắt.

Cô đã phân giải thế này với anh:

- Hạ nghĩ vai của Hạ đã thừa rồi.

Viễn nhìn cô hoài nghi:

- Hạ nói vậy là sao?

- Mục đích của anh khi đề nghị Hạ làm công việc lạ lùng này là vì bà nội anh, phải không? Anh đã lo lắng vì tính độc đoán, và sợ bị gán ghép với người nào đó. Nhưng anh xem, bà anh hiện giờ đã thay đổi rất nhiều, anh đâu cần phải mượn Hạ làm chi nữa.

Anh vẫn thản nhiên nhìn cô.

- Ý Hạ là... ?

- Thì anh cứ việc trở lại với chính mình, thậm chí với cô bạn gái thật sự của anh vì bà anh đâu đến nỗi khe khắt nữa.

- Hạ thật sự muốn vậy sao?

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào cô, khiến cô hay lúng túng. Cô khoa tay như xua đi giây phút hơi chao đảo của mình.

- Dĩ nhiên rồi, chứ anh không muốn giới thiệu với mọi người cô bạn gái xinh đẹp của mình sao? Chắc chắn cô ấy sẽ làm anh hãnh diện lắm.

- Vậy à?

Anh nói giọng dửng dưng nhưng vẫn không tỏ vẻ gì đồng tình với ý kiến cô. Đột nhiên anh hỏi cô một câu ngoài lề:

- Hạ nghĩ sao về Thoại?

Hạ mở to mắt, cô ngạc nhiên:

- Là sao? Tại sao anh lại hỏi tôi như vậy?

- Tôi muốn biết Hạ nghĩ sao về Thoại? Khó trả lời à?

Giọng anh có cái gì đó làm Hạ bực:

- Có gì đâu mà khó trả lời. Thì anh cũng dễ thương, dễ mến đấy chứ! Anh Thoại sẽ là một người bạn rất tốt.

Viễn đổi giọng:

- Trở lại ý kiến của cô ban nãy, tôi xin trả lời rằng "không". Công việc của cô, cô vẫn phải làm cho trọn, tôi không hề muốn thay đổi kế hoạch của mình.

Lúc này thì Hạ giận thật sự.

- Nhưng anh đã lấn lướt tôi, càng ngày càng ép tôi.

- Khi nào? - Viễn lạnh lùng.

- Như anh đã gán ghép cho tôi đi Đà Lạt đấy thôi. Chuyện này đâu có trong hợp đồng, ở đây nghỉ hè tôi còn có thể làm việc thêm, anh bảo tôi đi Đà Lạt làm quái gì?

Mắt anh nheo lại phê phán hay thú vị thấy cô lên cơn giận dữ, cô không hiểu. Anh vẫn thản nhiên như điếu đặc, mặc cô cự cãi để rồi buông gọn một câu:

- Ngày mai chúng ta lên đường đấy!

Câu nói tỉnh bơ của anh làm cô nổi điên, cô la ó, cô phân trần, cô độc thoại, mặc kệ, anh vẫn lặng thĩnh ngồi hút thuốc, thậm chí đôi lúc còn tủm tỉm cười một cách như ý nhị lắm. Thái độ của anh thật khó hiểu.

Và đó là chuyện hôm qua, hạ nhớ hôm qua cô khàn cả tiếng nói để phản đối. Vậy mà không hiểu sao cuối cùng và hôm nay, cô cũng đã ở đây, ngồi cạnh anh nhâm nhi tách cà phê mau nguội lạnh.

Có vài người khách vừa đẩy cửa bước vào quán, mang theo luồng gió lạnh buốt. Hạ soi vai rừng mình. Thời tiết Đà Lạt không lạnh bằng ở quê nhà cô

Nhưng mấy năm ở Sài Gòn với không khí nóng bức, giờ đây chỉ vài luồng gió đêm Đà Lạt cũng đủ làm cô se sắt da thịt.

Hạ thấy lạnh. Lạnh và buồn. Như bài hát đang rả rích từ cái máy trong quán.

Nhạc đã cũ của Trịnh Công Sơn:

Ngày mai, em đi

Biển nhớ tên gọi về

Gọi hồn liễu rủ lê thê

Gọi bờ cát trắng đêm khuya...

Bài hát buồn quá. Một bài hát của sự chia tay, của tình cảm tàn phai, gãy đổ.

Hạ vốn sợ những bài hát buồn. Nó làm cô thấy cô độc, lẻ loi, và bi quan trong cuộc sống. Cuộc sống trước mắt cô còn quá khó khăn, tương lai ngoài tầm với, cô không dám nghe những bài hát buồn là như vậy. Như thấu hiểu nỗi lòng của cô, bài hát kế đó là một giai điệu vui nhộn, trẻ trung làm không khí trong quán cũng nở hoa, cũng tươi tỉnh theo:

"Rước em lên đồi cỏ hoang ngập lối

Rước em lên đồi hẹn với bình minh

Đôi chân xinh xinh, như tình thôi khép nép

Hãy vút chiếc dép bước đi ôm cỏ mềm

Đôi êm êm ! Cỏ im im

Ngủ yên yên, mộng ước giấc hiền

Giọt sương đêm còn trinh nguyên

Nằm mê man chờ nắng sớm lên

Hỡi ơi! Con đòi ngoan!

Hỡi ơi! Con đòi tiên... "

Bài hát dễ thương ghê Hạ gõ nhịp trên tay vịn ghế theo nhạc điệu.

Nãy giờ Viễn nhìn cô hàng mấy chục phút. Cô bé quá vô tư hay đang mơ tưởng điều gì nên chẳng hay biết trong cái đầu óc tém nghênh nghênh của cô đang nghĩ gì, có anh ở trong ấy không thôi.

Rồi chùng như đang ngồi quá vô tình và ngón tay nhịp như khiêu khích của cô làm anh không dừng lại, Viễn nghiêng người giữ lấy tay cô.

Hạ giật mình, ngẩng lên, cô chưa kịp hỏi thì anh đã ghé tai cô nói nhỏ:

- Tội nghiệp anh, đừng gõ nữa Hạ.

Hạ ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Vì hình như đang bị đau tim.

Hạ tròn mắt nhìn anh kỹ hơn. Đau tim? To con, mạnh khỏe như anh mà đau tim nổi gì.

Hạ nghi ngờ:

- Dóc. Nhìn anh đâu có vẻ bệnh hoạn gì.

Viễn tỉnh bơ, nhìn cô chăm chú:

- Ấy ! Chỉ có con tim bị đau thôi.

Hạ vẫn chưa hiểu. Tự dưng đâu lại có bệnh đau tim. À ! Mà sao kỳ vậy nhỉ? Con đau tim của anh thì ăn nhằm gì đến tiếng gõ của mấy ngón tay cô, trong khi loa trong quán còn rộn ràng hơn.

Cô cãi:

- Nhưng... Tôi có gõ vào tim anh đâu mà...

- Có đấy ! - Viễn ngắt lời Hạ.

Nụ cười lửng lơ, ánh mắt là lạ của anh làm cô chột rùng mình. Trời ơi, hình như dấu hiệu nguy hiểm. Hạ đã ngờ ngợ điều này dạo gần đây. Nhưng cô đâu dám chắc. Bây giờ làm sao? Phải tìm cách né tránh thôi, cô không dám đùa với lửa.

Hạ tăng hăng nói lảng đi:

- Bài hát hay ghê anh Viễn. Hạ thích bài hát này lắm. Anh có thích không?

- Anh chỉ thích em.

Viễn thâm thì, mắt không rời cô Chao ôi! Đèn trong quán có lẽ quá yếu, nên anh không thấy rõ, mặt cô đỏ lựng như gấc chín. Ngồi cứng người trên ghế, câu trả lời của anh làm cô nóng bừng cả người, tim đập loạn cả lên, sau mấy giây tê dại.

- Hạ nghe anh nói gì không? Anh muốn em ngưng gõ và trả lời anh.

Hạ nhắm mắt lại như trốn tránh, thầm mong sao giây phút này, câu nói khi nãy của anh là không có.

Lên Đà Lạt từ đó đến nay, nhưng sẵn đón ân cần của Viễn đã làm cô hơi e sợ và thầm nhắc mình phải cảnh giác rồi kia mà. Khi nãy dùng cơm tối xong, ông bà Lân than mệt về phòng trước. Viễn không nói tiếng nào kéo cô đi với anh vào quán cà phê này. Rồi giờ đây, anh lại... Bàn tay mạnh khỏe, ấm áp của Viễn còn giữ lấy tay cô, anh bóp nhẹ nhẹ. Có một luồng điện chạy dọc cột sống lưng Hạ. Cô còn đang run rẩy, bối rối thì anh lại rủ rê.

- Nhìn anh này Hạ!

Giọng anh dịu dàng, trầm lắng quá. Hạ như bị quyến dụ ngẩng lên.

Đèn trong quán chỉ đủ cho cô thấy rõ ánh mắt anh. Ánh mắt ấy rất gần cô, đầy ma lực khiến cô như muốn rũ rượi mọi cảnh giác, mọi ý chí kháng cự mà dựa vào anh tin cậy.

Cô không biết mình bị hợp hồn bao lâu. Chỉ vài giây mà như cả thế kỷ. Chỉ đến khi gương mặt anh kề sát gần bên, hơi thở anh ấm nóng lên trên má làm cô choàng tỉnh. Cô hốt hoảng né đôi môi anh. Nụ hôn của Viễn rơi vào khoảng không.

Viễn ngồi ngay lại, im lặng.

Hạ lén nhìn anh cúi có, cảm thấy dường như bút rút với chính mình. Anh không có vẻ phật lòng hay giận dữ. Chỉ thở nhẹ ra rồi thâm trầm đốt thuốc bằng một tay.

Khoảng thời gian còn lại thật cơ cực cho Hạ. Tay cô vẫn nằm trong tay Viễn. Anh im lìm nhả khói một cách lặng lẽ, lơ đãng, bỏ quên cô ngồi cạnh trong bối rối, ngại ngùng.

Nhưng anh đã quên hẳn cô, bàn tay anh vẫn giữ tay cô, và chậm rãi ve vuốt nhẹ nhàng, mà ánh mắt anh, tâm trí anh hình như đang đi hoang ở đâu đâu.

Tình cảnh lạc lõng khó chịu làm Hạ phải rục rịch trên ghế. Viễn quay lại:

- Em sao thế? Mệt à?

Hạ gật đầu, ánh mắt sụp xuống, cô rút vội tay lại. Lần này thì Viễn thả tay cô ra, anh gọi tính tiền.

Gió bên ngoài lạnh buốt, có lẽ đã gần nửa đêm. Hạ co ro đi bên anh thả con dốc dài. Gió làm cô lạnh run. Cô đâm giận lấy Viễn, sao anh lại đổi thành thờ ơ lạnh lùng như thế. Rồi cô lại giận luôn chính mình. Sao cô lại ngoan ngoãn theo anh vào quán cà phê, lại thụ động với những lời tán tỉnh đầy mật ngọt của anh. Cô chỉ là đóng một vai tuồng thôi mà. Chỉ là giả vờ thôi, mới thất bại trong tình đầu còn chưa ngán sao? Vậy mà cô lại bị quyến dụ, bị lạc lòng trước kỹ thuật tán tỉnh điêu luyện của anh ta. Viễn chỉ đùa giỡn với mi thôi Hạ ạ! Anh đã chẳng từng nói rằng cô quê mùa khô cứng quá đấy sao, rằng người đàn bà của anh rất đẹp, như một đoá hồng nhưng khoe sắc. Mi có ra gì đâu, vụng về, thô thiển.

Chỉ là trò đùa của anh ta thôi. Tỉnh dậy và tránh xa anh đi ! Lý trí của Hạ khuyên nhủ cô như vậy.

- Hạ cũng muốn làm được vậy lắm. Nhưng hỡi ơi! Cảm giác anh đem lại cho cô mê đắm và ngọt ngào quá. Giọng nói của anh nồng nàn, si mê, những cái va chạm nhỏ thôi cũng đủ làm huyết quản cô như đông đặc lại. Cảm giác kỳ lạ này cô chưa từng hưởng trước đây, dù là với Huy.

Hạ rùng mình lạnh lẽo. Có cánh tay mạnh mẽ, ấm áp của Viễn choàng lấy tay cô như che chắn với gió lạnh:

- Nép vào anh nè Hạ. Xin lỗi đã kéo em ra trong trời lạnh thế này.

Giọng anh lại êm đềm vỗ về. Hạ ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh. Đây là giọng nói làm cô ngây ngất hồi nãy, vậy mà sao thoát đó anh đã đổi thành thái độ thờ ơ, lạt lẽo.

Có thật không có chất giọng ngọt ngào yêu thương này? Có phải anh đã dành riêng cho cô những lời du dương ấy?

Cô nhìn anh trân trân, có một giọt nước mắt uất ức lăn trên má cô. Viễn rưng rưng buông ngay cái vỏ bọc thờ ơ của mình, anh cuống quýt đỡ cô tựa vào một thân cây gần đó. Và bối rối, anh sờ tay lên má cô:

- Hạ! Sao vậy em? Sao lại khóc?

Hạ lắc đầu, đâu biết trả lời anh tại sao cô khóc? Tủi thân? Giận anh? Hay giận chính mình? Cô không biết. Cô đâu muốn làm anh nhăn mặt lo lắng như vậy.

Hạ giữ lấy bàn tay anh đang nhẹ run chùi nước mắt trên mặt mình, nhưng lại không ngăn được hành động kế tiếp của anh, Viễn hôn nhẹ lên đôi gò má đầm ướt của cô, anh thì thầm:

- Đừng khóc nhé Hạ, đừng khóc nữa, cho anh xin lỗi.

Anh ôm xiết lấy cô, để đầu cô tựa lên ngực mình, thủ thủ với cô những lời ngọt ngào dịu êm.

Men tình yêu lan toa? khắp da thịt cô Hạ khép mắt với hạnh phúc và bình yên. Cô không nói gì với anh, nhưng thân hình mềm mại dựa hẳn vào người anh là câu trả lời chân thật nhất.

Viễn hỏi nhỏ:

- Sao em khóc vậy?

Hạ mắc cỡ giấu mặt vào áo anh:

- Em... Không biết.

Anh cười khê:

- Vậy thì anh biết.

-... ?

Anh chậm rãi vuốt mái tóc ngắn của cô và nói:

- Lời tỏ tình của anh đột ngột quá làm em sợ phải không? Anh xin lỗi, chỉ vì anh sợ phải mất em thôi.

Anh ôm xiết cô vào lòng làm Hạ vừa hân hoan vừa muốn ngạt thở.

- Sao lại mất? - Cô đẩy nhẹ anh ra vừa thở nhẹ vừa hỏi.

Anh nhăn nhó:

- Anh ghét em với tên Thoại đó.

Hạ ngỡ ngàng, thì ra anh guờm Thoại:

- Em với anh đâu có gì.

- Còn dám nói, nếu anh không tự thú tình cảm với em. Em không cho cơ hội là hẳn nhảy vào liền.

Hạ cười ngất:

- Anh làm như em tuyệt với lắm.

Viễn lắc đầu:

- Vậy là em không biết mình đây thôi. Đối với anh, em còn hơn cả tuyệt vời.

- Xạo quá! Tuyệt vời là hết ý rồi. Hơn cả tuyệt vời là sao? Anh dóc.

Viễn cười khi thấy ánh mắt cô rạng rỡ với riêng mình, như hai vì sao sáng trong màn đêm. Anh đỡ cô tách ra một chút, nhìn vào mắt cô một cách triu mến.

- Hạ Oi!

Giọng anh êm đềm, làm Hạ như lắng đọng con tim.

- Dạ! - Cô nhỏ nhẹ.

- Khi này anh thật bận đã làm em khóc. Hứa với em, anh không để em khóc nữa đâu.

- Bằng cách nào? - Hạ lơ lơ hỏi.

Anh lắc đầu:

- Bí mật. Khi nào em mới hơi sụt sịt, anh sử dụng cách này là em nín khe ngay, để rồi xem nhé!

Hạ tò mò, cô nài nỉ:

- Anh nói đi mà, nói Hạ nghe thử, bằng cách nào?

- Cách này anh mới nghiệm ra, nhưng không được giận dỗi đấy bé con! -

Được rồi. - Hạ nôn nóng.

Viễn cười tinh quái.

- Dễ ợt ! Hễ lúc nào lỡ chọc em giận, em rục rịch tuôn nước mắt là anh phải nhào đến hôn liền. Khi này anh thử rồi, em im ru, nín khóc ngay.

Nói xong anh cười ha hả trước ánh mắt to tròn đang đổi màu mắc cỡ, ầm ức. Anh phải vịn vẹo né tránh mấy cú nhéo chết người của hạ. Thành linh, anh suýt nhỏ làm cô phải ngưng tay chú ý.

Nâng nhẹ gương mặt cô, anh nói:

- Trời ơi! Hạ Oi, em đâu biết em đỏ mặt xinh biết chừng nào.

Chắc là xinh thật, xinh đến nỗi anh cảm lòng không được cúi xuống để đôi môi mình chạm vào đôi môi cô.

Trí nhớ của Hạ lập tức biến mất tiêu. Chỉ có Viễn mà thôi. Duy nhất tên anh còn vang trong đầu cô.

Đôi môi cô ngày thường cũng chót chét, cũng dữ dằn lắm, mà bây giờ bị anh chinh phục mất rồi. Nụ hôn nồng nàn kéo dài trong vòng tay khao khát của Viễn làm Hạ như ngập trong hạnh phúc, trong dòng suối ngọt ngào của yêu thương.

Khi anh rời môi cô, cô thở như hụt hơi, nhưng lại cảm thấy như chưa đủ.

Viễn buột miệng nói:

- Môi em thơm quá!

Hạ mắc cỡ cụp mắt xuống giấu đi nụ cười, còn cô thì thấy môi anh như nam châm, sức hút từ môi anh làm cô rã rời cả ý chí.

Anh cười, mắt nheo lại khao khát như ngằm một câu hỏi:

- Nữa nhé!

Hình như tình yêu đã thăng hoa trong lòng cả hai người nên họ đã quên cả lạnh, đứng trong gió mà xin thêm những nụ hôn.

Hạ định hỏi anh, anh yêu cô từ bao giờ, nhưng chưa kịp hỏi thì anh đã cúi xuống nữa rồi.

Gió đêm Đà Lạt vẫn lạnh đấy chứ. Nhưng hai người đứng ôm xiết nhau, tựa vào thân cây cao trên con đồi đã hết thấy lạnh. Họ mê mãi hôn nhau và thăm thì trong nụ hôn, giữa những nụ hôn.

- Yêu anh không?

- Hồng!

- Em dám.

Có những tiếng gầm gừ giả hiệu, những tiếng cười khúc khích. Họ âm áp trong vòng tay nhau và trong hạnh phúc đã tìm được nhau.

Bài hát dễ thương khi này trong quán như ngân lên trong không gian bao quanh họ:

*"Trời trông em rồi choáng váng
Rồi vang lên cùng gió bốn miền
Cỏ không tên nằm thênh thang
Rồi run lên vì ta yêu nàng*

...

*Em ngoan như tình hồng
Em bao la mịt mùng
Em thơ như cỏ hồng.
Em ơi... "*

Mơ Yêu

Chương 22

Về đến khách sạn, Viễn lấy chìa khoá cho cô và đưa cô về phòng. Đi ngang qua phòng ông bà Lân, Viễn nhìn cô nháy mắt cười. Chắc có lẽ ông bà đã ngủ say, đã quá nửa đêm rồi còn gì.

Phòng Hạ nằm giữa phòng ông bà Lân và phòng Viễn. Hạ chìa tay ra định lấy chìa khoá, nhưng anh gạt ngang.

- Để anh mở khoá cho em.

Vừa tra chìa vào ổ, có tiếng lách cách mở khoá vang lên từ căn phòng cuối hành lang.

Theo quán tính họ ngẩng lên nhìn, Lam Anh cũng đứng sững sờ nơi cửa phòng, chiếc áo ngủ cô vừa khoác vội trễ tròng tuột quá bờ vai, đầu tóc rối bù.

Ánh mắt nheo lại khinh miệt của Viễn làm cô chết trân, cô lảng tránh ánh mắt anh tron run sợ.

Tay đạo diễn mới nổi với nụ cười thoa? thuê, điểm dàng vừa lên ra từ phòng Lam Anh, nhìn mọi người. Và như đoán ra sự việc, anh ta nhún vai, đi dọc hành lang, ngang qua Hạ, anh ta không quên liếc nhìn đánh giá.

Viễn nghiêng răng, dãn cơn giận, anh quay lại mở khoá, rồi né người cho Hạ vào.

Giọng Lam Anh hốt hoảng vụn vỡ sau lưng anh.

- Anh Viễn!

Viễn ngừng lại. Hạ mở to mắt đứng ngay cửa phòng, anh nhìn cô một thoáng:

- Đợi anh ở đây nhé Hạ.

Viễn chậm rãi tiến về phía Lam Anh, cô run rẩy chờ đợi. Anh nhẹ khép lại đôi tà áo hở hênh cho cô, rồi nhỏ nhẹ mà lạnh lùng, anh nói:

- Chúc mừng em. Đã làm tất cả vì sự nghiệp của mình.

Quay lại, dìu Hạ vào phòng, anh bỏ mặc tiếng nước nở sau lưng và sau cánh cửa.

Viễn ngồi phịch xuống chiếc ghế rộng trong phòng Hạ, lặng lẽ đốt thuốc, cô đem tới cho anh một ly nước lọc. Nhìn anh uống ực một hơi như người khát lâu ngày, cô đau nhói cả lòng.

Hạ sẽ sàng hỏi anh:

- Cô ấy là bạn gái của anh đấy à?

Viễn không trả lời. Anh đặt ly nước xuống bàn, dịu luôn điều thuốc vừa rít vài hơi. Vỗ vỗ mặt nệm bên cạnh, anh nói với cô:

- Lại đây em!

Hạ lắc đầu.

Viễn nhăn mặt hỏi:

- Sao vậy?

Anh kéo tay cô ngã ập lên mình.

Hạ ráng kèm cơn giận, cô gỡ tay anh ra một cách cương quyết:

- Tôi nhớ anh đâu có say, sao lại hành động vô ý thức như vậy.

Viễn lỏng tay ôm, cau mặt:

- Em hỏi gì?

Hạ vùng dậy được, cô nghiến răng, nói rõ ràng:

- Anh đừng nên lấy tôi làm người thế mạng cho cô ấy. xin lỗi, ở đây chỉ có tôi và anh, bỏ bộ mặt thật của anh ra đi. Đừng chạy trốn thực tại nữa.

Viễn gằn giọng:

- Em nói như vậy là ý nghĩa gì?

- Sao anh không thừa nhận đó là người yêu của anh, rằng anh vừa bị phụ tình, vừa bị phản bội. Thật đáng đời cho anh, vừa mới dụ ngọt, tỏ tình với một đứa ngu ngốc, quê kệch là tôi, thì gặp ngay cảnh người yêu mình cũng có người khác. Sao không khóc lóc hay rên rỉ, đập phá cái gì đó cho hả đi, như bọn con gái khờ dại chúng tôi vẫn làm. Giả tình tảo làm chị Vờ âu yếm với tôi làm chị Tôi chỉ là vai kịch bắt buộc của anh thôi mà.

Cô nuốt vội cơn ghen ở ngực, cười nhạt:

- Tôi biết những lời tỏ tình ru ngủ khi nãy của anh làm chỉ là giả dối. Những người hoang đàng như anh làm gì có trái tim để yêu. Nhưng cũng thật tình mà nói, khi nãy tôi cũng vì quá nhập vai, và vì không nỡ để anh mất hứng,

nên tạm đóng luôn với anh lớp kịch vừa rồi. Vậy thôi! Viễn tái mặt trước những lời giễu cợt, miệt thị của Hạ. Anh đứng phắt dậy, giương tay lên, như muốn giáng xuống Hạ một cái tát tai thích đáng với lời độc địa của cô Hạ sợ hãi nhắm chặt mắt lại:

Im lặng. Chỉ nghe tiếng thở nặng của anh.

Hạ mở choàng mắt ra, cánh tay của anh đã buông thông dọc thân người. Anh khàn giọng nói một cách khó nhọc:

- Cô nói đúng, đây là Lam Anh. Xin lỗi đã làm cô sợ. Nhưng em đối với tôi...

Hạ nhìn thẳng vào anh, người cô căng lên chờ đợi câu nói tiếp. Nhưng anh vụt ngưng ngang câu nói, thở dài một mối.

- Mà thôi, tôi chỉ có thể nói rằng em đã lầm. Thời gian sẽ chứng minh cho em hiểu.

Viễn đã ra khỏi phòng rồi mà Hạ còn ngây người hoang mang. Anh đã nói gì vậy nhỉ? Cô ngồi thừ người trên ghế, chỗ ngồi khi nãy cô đã từ chối, bên cạnh anh, đầu óc cô mông lung rối rắm.

Thật quá đủ cho buổi tối nay, quá đủ cho trái tim mỏng manh, đa cảm của cô, cô thì thầm với mình.

- Còn tin hấn nữa hết? Vậy mà mi sung sướng phát điên vì thứ hạnh phúc tạm bợ, giả vờ đó, đã dẫn lòng tránh xa hấn ra rồi kia mà.

Cô ghen ngào với lẽ loi. Lời tỏ tình của anh còn vương trên má, trên môi. Thế mà...

Hạ úp mặt vào lòng bàn tay, khóc trong hờn tủi. Tình vừa đến, tưởng chừng nồng nàn êm ả lắm, chưa kịp hân hoan thì tình vội bay mất rồi.

Những câu thăm thì ngọt ngào khi nãy là giả sao? Còn cô, cũng chỉ là một vai phụ, một thứ thế mạng tạm thời thôi sao? Sao anh lại có quyền đùa cợt với tình cảm của cô, với con tim khờ khạo luôn dao động bên anh.

Thôi đành vậy thôi Hạ Oi, anh ta không phải dành cho mi đâu, con người giả dối đó. Người ta đâu thật bụng yêu mi, trong khi cô gái khi nãy quá đẹp như vậy. Tỉnh ra đi Hạ Oi!

Cô nhủ lòng, rồi lại khóc. Cuối cùng cô thiếp đi một mối trong tiếng thút thít của mình.

Đêm đó, cô mơ.

Trong giấc mơ của cô, anh đã xin lỗi cô, xin cô tha thứ cho anh, và anh đã ôm hôn cô Nụ hôn này kéo dài... đến bất tận.

o0o

Viễn trở về phòng trong sự bực tức, chán nản tột cùng. Tại sao Hạ mới vừa e ấp dễ thương đó mà thoắt cái đã trở thành cô gái bướng bỉnh, ngoan cố đến vậy.

"Chỉ vì nhập vai", cô đùa cợt với anh chẳng? Viễn nổi cáu đá mạnh vào

thành giường. Lời nói khiêu khích, ngạo mạn, vẻ như tội nghiệp, như ban ơn của cô cũng còn đang văng bên tai, còn vương trước mặt mà chân anh thì lại đau điếng.

Thầm nguyên rửa cơn nóng giận của mình, anh lê lại khung cửa, nhìn ra ban công, mong làm dịu đi cơn tức tối của mình.

Đêm Đà Lạt thật đẹp, với ánh trăng mờ ảo chiếu, ánh trăng sáng huyền hoặc vào những thân cây thẳng đứng, xuyên qua màn sương. Viễn nhớ đến những giây phút vừa rồi bên cạnh Hạ. Cô thật gần gũi, thật ngây thơ pha trộn tinh tế, cô đã làm anh phải ngẩn ngơ và không làm chủ được mình. Anh đã hôn cô.

Dù đã biết Hạ từng có một bạn trai, nhưng anh vẫn có cảm giác đôi môi cô quá tinh khôi, còn nguyên hương thơm của nụ hôn mới hé. Mới đầu chỉ là một nụ hôn cho cảm xúc bất chợt không thể dẫn lòng, và rồi lại tiếp theo nụ thứ hai, thứ ba... và cứ kéo dài mãi mãi những nụ hôn trên con dốc vắng ấy. Anh đã hôn cô say sưa, đầy tham lam, đầy ước vọng, như cậu học trò lần đầu được dạy hôn. Anh đã ghì cô sát vào mình, để lắng nghe nhịp đập tim cô, và thâm ngạc nhiên vì tim mình cũng run lên một nhịp điệu cuồng dại, si mê khác thường.

Khi rời cô, đáy mắt cô ngập đầy hình ảnh anh, anh đã thâm hoan hỷ, đắc thắng vì điều này, anh đã tin chắc với lòng mình là đã vừa khơi một ngọn lửa tình nồng nàn mới mẻ tận sâu kín tâm hồn Hạ.

Vậy mà, ngọn lửa yêu thương ấy chỉ vừa bùng lên đã tàn lụi. Chính Hạ đã dập tắt nó đi. Tại sao cô có thể quay ngoắt đi 180 độ, và thay đổi như thế? Lời nói của cô đánh vào tự ái đàn ông của anh. Xưa nay chỉ có anh là người thốt lên lời ghê lạnh, giễu cợt với đàn bà mà thôi. Tại sao cô, một cô bé nhỏ hơn anh gần chục tuổi lại có thể đối xử với anh như vậy? Vì sao?

Viễn càng nghĩ càng bức bối. Rồi nhớ lại hình ảnh Lam Anh lúc nãy, thêm chán ngán cho cô.

Viễn không yêu Lam Anh, anh biết rõ điều này, và càng rõ ràng hơn với cảm xúc của mình khi nãy. Trước sự tính toán và cơn phiêu lưu tình ái có mục đích của Lam Anh, anh chỉ khinh miệt và ghê sợ thêm cô, như đã từng chán ghét và ghê sợ những người đàn bà ranh ma, thủ đoạn trước đây trong đời mình.

Đột nhiên Viễn chợt thoáng một ý nghĩ trong đầu, anh hồi hộp vì điều này vừa ước đoán:

- "Hành động và lời nói của Hạ vừa rồi phải chăng là sự ghen tuông?"

Một dấu hỏi lớn làm Viễn vừa thắc mắc, vừa hân hoan. Anh nghiệm lại sự việc vừa xảy ra, chỉ sau khi nhìn thấy Lam Anh, Hạ mới đổi thái độ kỳ lạ như vậy, phải rồi cô ghen, cô lầm tưởng sự tức giận và ghê tởm của anh là sự tức giận vì bị phụ tình.

Viễn nhào trở lại giường, nắm dài trên mặt nệm trống, mà cười trong ngớ ngàng.

Chao ôi! Cô bé ghen. Con ghen thật ghê gớm và khó hiểu.

Nếu Hạ ghen với Lam Anh, cũng tức là cô thừa nhận vị trí của anh trong tim cô, cũng tức là cô "Nhập vai" thật rồi, và sống luôn với vai diễn cạnh anh. Như thế cũng tức là ngọn lửa ấm, anh mới nhen trong lòng cô không hề tắt đi, nó chỉ vừa chuyển thành một miệng núi lửa dữ dội, đầy ghen hờn mà giờ này, có lẽ vẫn còn hành hạ cô bé.

- "Những người hoang đàng như anh làm gì có trái tim để yêu".

Lời Hạ vừa rồi thật chua cay. Viễn đập tay xuống giường, ngửa mặt lên trần phòng cười một mình. Phen này anh bắt thóp được anh rồi, nhỏ Hạ. Anh sẽ tìm cách dàn hoà, với em ngày mai thôi.

Viễn vui với dự định mới của mình, anh trở dậy cởi giày vớ và bắt đầu thay áo để đi ngủ. Anh cần phải ngủ ngay, để ngày mai đủ tỉnh thần thuyết phục Hạ.

Anh sẽ cố nói cho Hạ hiểu sự thật giữa Lam Anh và anh, mong sao cô hiểu ra rồi họ sẽ trở lại vui vẻ bên nhau, anh quyết chiếm trọn trái tim bướng bỉnh của cô khi về đến Sài Gòn.

Bỗng nhiên, anh nhớ đến câu căn dặn của Quân Anh buổi tối hôm kia. Hấn lải nhải bên tai anh rằng:

- Hạ là một cô bé tốt và ngây thơ. Nếu mày thực sự yêu con bé, tao chúc mừng cho mày. Nhưng nếu chỉ vì nét dễ thương vừa được khám phá của nhỏ và khung cảnh Đà Lạt làm cái thằng Don Juan trong mày mềm lòng thì mày hãy coi chừng. Mày sẽ tự phá vỡ đi những yêu cầu, trẻ trung của con bé và có thể sẽ chỉ làm khổ nó thôi. Tao đây nè, sẽ không bao giờ tha thứ cho mày về điều đó. Nhớ kỹ nhé Viễn.

Viễn sững sờ khi nhớ lại, và nghiệm lại mình. Anh có thật sự yêu cô không? Khi chỉ biết rằng mình khao khát có được cô vô cùng. Anh sẽ làm khổ cô sao? Anh không bao giờ muốn làm điều ngu xuẩn, tệ hại này. Anh phải làm sao đây để khẳng định lại trái tim mình.

Viễn miết tay lên thái dương, đầu óc anh nhức buốt. Khoan nghĩ đến đã. Hãy để thời gian chứng minh, anh sẽ có được câu trả lời. Anh hắt hơi một cái, chợt nhớ đến khung cửa sổ mở, anh bước ra đóng kín nó lại và bật lò sưởi điện.

Trở lại giường, anh lại hắt hơi. Viễn biết chắc đêm nay anh sẽ khó ngủ, vì đêm đã quá sâu và vì câu chuyện của Hạ vẫn còn làm nhức nhối con tim và lý trí anh.

Có một luồng gió đi hoang vừa chạm lên môi Viễn. Có phải luồng gió không nhỉ? Hay là anh chỉ tưởng tượng ra... ? Không khí trong phòng đang âm dần lên.

Đêm đã quá khuya, Viễn thở dài tiếc nuối. Chao ôi! Sao mà thềm môi Hạ trong lúc này đến thế?

Mơ Yêu

Chương 23

Buổi sáng.

Người ta nói người già ít ngủ. Hình như điều đó đúng. Ông bà Lân đã dậy từ sớm. Gió rít ngoài cửa kính nghe buốt cả người. Hai người rủ nhau xuống nhà hàng của khách sạn uống cà phê sớm và đợi điểm tâm. Ngang quầy tiếp tân, ông Lân trả chia và nhờ cậu trực quầy đang ngái ngủ nhắc lại với Viễn, khi anh xuống tới là Hạ chờ anh ở nhà hàng, còn bà Lân đẩy cửa vào nhà hàng trước.

Chỉ mới hơn sáu giờ một tí, bà là người đến sớm nhất. À, mà có lẽ chưa phải là sớm nhất. Bàn sát ngay cánh cửa, mé phải, có một người khách đã ngồi đó, trong bóng tối nhờ nhờ của buổi sáng và với đóm lửa đỏ thỉnh thoảng lại rục sáng theo hơi rít.

Bà Lân chọn chiếc bàn dễ nhìn thấy trong quán, bà muốn khi Hạ và Viễn xuống đến, họ không cần tìm lâu.

- Thưa, bác dùng gì ạ? - Cậu thanh niên phục vụ niềm nở bước lại hỏi bà.
- Hai cà phê, một đen không đường, một cà phê sữa nhưng ít sữa thôi cháu ạ - Bà trả lời.
- Thưa, bác có dùng điểm tâm không ạ?
- Chút nữa bác sẽ gọi. À... mà... - Bà thắc mắc - Sao cháu không bật đèn trong góc kia. Để quên khách trong bóng tối như thế này dễ bị họ mắng vốn lắm đấy.

Nhìn theo tay bà chỉ, người phục vụ khẽ cười:

- Cô gái ấy xuống sớm lắm, chưa đến năm giờ, cô ấy đánh thức nhà hàng dậy đấy, gọi hai, ba tách cà phê rồi và nhất định không cho cháu bật đèn khu đó - Anh ta lắc đầu - Nghệ sĩ thì cũng có những cái tật kỳ quái như thế đấy bác ạ.

Nghệ sĩ? Bà Lân chưa biết rõ câu nói của anh chàng phục vụ, thì ông Lân cũng vừa đến bàn, anh ta chào hai người và đi mất.

Ông Lân nhìn nét mặt đăm chiêu của bà, ông cười hiền hậu:

- Mình đã gọi gì cho tôi chưa?
- Rồi - Bà mỉm cười - Vẫn cà phê không đường chứ gì? Mấy mươi năm nay,

ông chỉ có vậy thôi mà.

- Ủ, tôi quen rồi - Ông nói, rồi bất chợt ôm ngực ho sù sụ.

Bà Lân đưa tay vuốt ngực cho ông, bà cắn nhả:

- Khi này đã nhắc ông mặc thêm áo rồi mà.

Dứt cơn ho, ông mỉm cười khi thấy bà xốc lại cổ áo ông cho kín bằng cử chỉ nhẹ nhàng, quen thuộc.

- Mới đó đã bốn mươi mấy năm rồi mình nhỉ?

- Hả - Bà ngạc nhiên.

- Tôi nói mới đó đã hơn bốn mươi rồi. Ngày đầu tôi gặp mình đó.

Bà Lân cười lắc đầu:

- Ông lại lầm lẫn mất rồi. Hơn năm mươi năm chứ. Chính xác hơn là đã năm mươi hai, năm mươi ba năm rồi. Ông chắc đã quên thằng Viễn, cháu nội mình năm nay đã ba mươi rồi đấy.

- Ủ, phải.

Ông gật gù, giọng mơ màng hồi tưởng:

- Tôi còn nhớ lúc đó mình cũng chăm sóc tôi ân cần như bây giờ, cũng cắn nhả, than phiền tôi mặc ít áo.

Gương mặt bà buồn hẫng, không mơ màng, hạnh phúc như ông, bà lầm bầm:

- Tôi đâu có quên được. Ngày ấy... ngày ấy tôi chỉ là một con ở.

Phải! Ngày ấy bà chỉ là một con ở. Công việc của bà chỉ là chăm sóc, tưới nước, bắt sâu cho mấy bồn hoa, luống hoa, cắt hoa chưng phòng mỗi sáng và phụ mỗi chiều.

Cậu con trai duy nhất của nhà chủ từ khi có cô gái nghèo mười sáu tuổi vào làm việc, thường thức sớm ra vườn ngắm hoa. Thỉnh thoảng, cậu vương con ho dài, lại phải dựa vào bờ rào ho sặc sụa từng tràng.

Thoạt đầu, chỉ vì tội nghiệp hình vóc ốm yếu, quanh năm bệnh hoạn của cậu chủ nhỏ mà bà quan tâm, săn sóc ông, như với một người bạn nhưng không hề biết rằng những lần mỉm cười thân thiện, những quan tâm nho nhỏ của mình đối với cậu ta, đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống mình, đã đảo lộn tất cả những ước vọng trong sáng, chân thật của mình đối với tình yêu.

- Ngày ấy, chỉ vì tôi, ông đã đương đầu với bao nhiêu là khó khăn trước người thân của mình - Bà nhớ lại.

Với gia đình đầy quyền thế, giàu có, ông là đứa con trai duy nhất. Làm sao họ chấp nhận có một con bé ở mướn lại đèo bồng và làm khổ cậu con trai mới lớn của họ.

Họ khuyên ngăn ông, đe nẹt và dọa. dẫm bà. Nhưng vẫn cương quyết với ý định của mình, ông tìm đủ mọi cách để gặp lại bà và để gia đình phải đồng ý. Cuối cùng, rồi họ cũng lấy được nhau. Không, ông có được bà chứ, cậu con trai nhà giàu hai mươi tuổi và cô gái nghèo chỉ mười sáu.

Ông lả bà vì tình yêu duy nhất của mình. Còn bà, lúc ấy chỉ vì hoàn cảnh, và

một phần vì sự rẻ khinh, hiếp đáp của gia đình ông. Họ đã nói bà là con quý nhỏ hớp hồn ông, họ nói vậy. Họ càng dọa, dẫm, nhieéc móc, bà càng giận và muốn làm đúng như họ lo sợ. Lấy con trai họ và dần nắm cả công việc làm ăn của họ Huỳnh.

Ông Lâm mỉm cười, như thấu hiểu hồi ức của bà, ông tư lự:

- Mình thấy đó, mấy bà chị và cả cha mẹ đều bảo tôi đã sai lầm. Thật ra, quyết định lấy cho được mình làm vợ là quyết định đúng đắn và tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Tôi đã có mình hơn năm mươi năm rồi và luôn hạnh phúc vì điều này.

Im lặng giây lát, rồi ông nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tôi biết lấy tôi, mình đã khổ sở như thế nào, và thậm chí còn mất đi tình yêu sâu đậm ban đầu.

Bà giật mình nhìn ông, ông vẫn đôi mắt tinh tảo, hiền hoà, chín chắn.

- Đừng ngại, thật ra tôi hiểu từ đầu mình không hề yêu tôi, mình có một tình yêu với người hoa. sĩ mà bức tranh lẻ loi của ông ấy còn để trong phòng khách. Vì tình yêu ích kỷ của mình, tôi đã không dám lộ ra, tôi đã e sợ mình thoát đi. Xin lỗi đã làm mất của mình cả một đời.

Bà nhìn ông cảm động.

- Đừng nhắc nữa ông ạ!

Ông thở dài hồi lỗi, rồi đổi giọng nói chuyện khác:

- Cái bệnh của tôi, ai cũng nói sống không quá bốn mươi tuổi, phải không mình? Vậy mà có mình bên cạnh, chúng ta đã quá thất tuần rồi.

- Đúng rồi.

Bà thắc mắc:

- Có lẽ ông muốn nhắn nhe gì với tôi đây chứ gì? Sao không nói thẳng ra đi.

Ông Lâm chợt cười vì sự tinh ý của bà. Nhưng chưa kịp cười lâu, tròng cười đã đổi thành tròng họ Bà Lâm nhăn mặt vuốt ngực áo cho ông.

- Đó, đã bảo...

- Mặc thêm áo chứ gì?

Ông nói trong tiếng ho khan.

Đột nhiên, ông giữ lấy tay bà:

- Mình đã già, dù không muốn nhận cũng không được, phải không mình.

Chúng ta đều đã già rồi.

Bà nhúm mày:

- Ông nói gì?

Ông từ tốn nói:

- Mình đã già rồi. Hãy để lũ trẻ tự quyết định lấy đời chúng nó. Như tôi vừa nói, lúc tôi có quyết định đúng nhất là năm tôi chỉ mười chín, hai mươi.

Thằng Viễn năm nay đã ba mươi tuổi rồi. Đừng can thiệp mãi vào chuyện bọn trẻ nữa nhé Hạnh.

Bà Lân rùng mình. Ông gọi tên bà vẫn trù mến, tin cậy như xưa. Nhưng còn chuyện ông nói thì...

Bà cười:

- Cái tôi lo là ở chỗ ông lấy vợ năm hai mươi tuổi. Thằng Ân con mình khờ đến thế mà cũng đòi vợ năm hai mươi tuổi. Còn thằng Viễn bây giờ đã ba mươi tuổi, nhưng chưa hề có ý định lấy vợ, nếu tôi không làm.

- Ủa, vậy chứ con bé bạn gái của nó, nó bảo là sẽ tiến tới mà.

Bà Lân tủm tỉm:

- Ấy, thấy vậy mà hình như không phải vậy đâu ông ời.

- Thế bà định làm gì? Giới thiệu làm mai cho thằng nhỏ đưa con gái khác sao?

Bà xoa tay.

- Ồ không. Tôi đâu đến nỗi độc tài thế, tôi bỏ ý định đó rồi.

Ông Lân dăm chiêu:

- Vậy... bà có thích con bé Hạ không?

- Ông đừng lo tôi cản trở nó như chuyện thằng Ân lúc xưa, trái lại tôi sẽ tìm cách cho mọi việc suôn sẻ, tốt đẹp hơn. Con bé này thật tình tôi cũng hơi thích nó. Nó sẽ là một đứa cháu dâu dễ thương tuy hơi bộp chộp và trẻ con, nhưng tốt hơn mẹ thằng Viễn nhiều, nhiều lắm.

Ông ngạc nhiên:

- Nhưng không có mình, chúng nó cũng sẽ lấy nhau thôi. Vì vậy nó mới xin mình ở lại đây.

Bà cười, lắc đầu bí hiểm:

- Đợi nó quyết định thì chắc còn lâu ạ.

Ông Lân định hỏi rõ ý bà, thì thấy Viễn và Hạ đã vào đến cửa.

Bà Lân trong lúc nói chuyện với chồng thỉnh thoảng vẫn liếc mắt để ý đến đứa con gái xinh đẹp nhưng đen thui ngồi ở cạnh cửa, hút thuốc liên tay từ khi khoảng không gian đó còn chìm trong bóng tối. Khi Viễn đưa Hạ bước vào, đứa con gái đó vụt đứng dậy. "Có chuyện gì rắc rối quá đây". Bà Lân nghĩ bụng, bà không bắt ngờ. Viễn cũng vậy.

Anh đánh giọng với Lam Anh:

- Xin lỗi, tôi không có gì để nói.

Lam Anh run lên cố giữ anh lại:

- Em chỉ muốn anh hiểu là...

- Tôi hiểu - Viễn cắt ngang lời cô - Tôi hiểu chứ. Không cần em giải thích hay phân trần gì đâu. Hôm qua tôi đã chúc em thay câu chào từ biệt đấy thôi. Em sẽ thành công trong sự nghiệp của mình mà. Thôi, chào nhé!

Cánh tay Hạ vẫn bị kèm bên cạnh cô, đứng thừ ra trước tình cảnh trước mắt, và đành bước theo Viễn lại bàn, sau khi nhìn lại, ngậm ngùi cho tâm trạng của Lam Anh.

Bà Lân nâng tách cà phê, không máy môi, bà nói với chồng:

- Rất nhiều rắc rối đây ông ạ. Ông nghĩ sao?

Vì tình huống mới, ông thờ dài:

- Thôi được, tùy mình vậy.

Rồi ông nháy mắt tiếp theo:

- Thật ra tôi cũng muốn sớm có chốt trước khi lìa đời.

- Dĩ nhiên là vậy rồi.

Bà Lân nói với ông, nhưng quay ngay qua tươi cười đón Viễn và Hạ:

- Chà, hai đứa đây rồi. Ông nội tụi con còn định ra quây tiếp tân gọi điện lên đánh thức thằng Viễn nữa chứ.

Viễn cười nhẹ:

- Bây giờ thì khỏi cần rồi hả nội? Tụi con dậy cũng sớm chán.

- Ủ, sớm lắm. Lúc hai ông bà già này xuống đây, nhà hàng còn vắng tanh, bây giờ đã sắp đầy người rồi, không chừng hết cả điểm tâm luôn đấy, cậu hả?

Viễn mỉm cười trước lời ông nội, anh nghe bà quay sang quan tâm đến Hạ:

- Hạ ngủ ngon không cháu?

Biết trước cặp mắt hơi sưng và mệt mỏi của mình khó qua mặt được bà, cô bèn viện cớ:

- Dạ, cháu hơi lạ nhà chút xíu ạ!

- Ủ, đã vậy cái thằng Viễn chắc là đã dắt cháu đi đến khuỷa phải không? Cái thằng thật là...

Hạ vội vã phân trần:

- Dạ không phải tại ảnh đâu bà ạ. Chỉ tại con... con...

Cặp mắt tin tưởng, khuyến khích của bà Lân làm cô xấu hổ, cô nói đại: -

Chắc tại tách cà phê tối qua thôi ạ.

Nói xong, Hạ thở phào. Chà! Lý do hình như đã tạm ổn. Nhưng cha và mấy ông anh mà nghe Hạ nói câu này chắc cười ngất. Sinh đẻ ở Buôn Mê Thuật mà bị cà phê làm mất ngủ thì đúng là chuyện khôi hài.

Nhưng ông bà Lân thì lại đang gật gù tội nghiệp cho cơn mất ngủ của Hạ đêm qua. Cô đã tưởng mình bình an rồi, nhưng chợt ngó sang thì Viễn đang ngả người trên ghế dựa. Mắt nhìn cô đăm đăm như muốn khám phá ra sự thật trong đầu cô. Miệng anh nhếch một nụ cười ngạo mạn dò xét làm Hạ phát cáu. Cô bĩu môi liếc anh một cái, làm miệng anh nở rộng thêm ra thành một nụ cười tươi hết cỡ của người biết mình nắm phần thắng.

Hai người đấu với nhau bằng ánh mắt và môi, không để ý đến người phục vụ vẫn đứng chờ cạnh ông Lân.

Hai người lớn tuổi nhìn nhau với nhiều ngụ ý.

Mơ Yêu

Chương 24

Bà Lân ngồi trong phòng khách, nhấp trà sen. Bà ngắm bức tranh đã cũ theo năm tháng, nhưng nó vẫn đúng là bà thuở mới vào đời. Non trẻ, cô độc, nhưng gan góc trước bão tố.

Nhà họ Huỳnh từng dè bĩu rằng chỉ vài năm sau khi nhận làm dâu nhà họ, bà sẽ không chịu đựng nổi họ mà bỏ đi. Hoặc họ đã có lần dọa nạt rằng nếu vài năm nữa, ông Lân phát bệnh mất đi, bà phải ra đường với hai bàn tay trắng. Bà đã chứng minh điều ngược lại.

Sinh một đứa con trai nối dõi cho nhà họ Huỳnh khi tuổi đời chỉ mới mười tám. Bà đã từng bước, từng giai đoạn nắm lấy quyền hành và phần lớn tài sản nhà chồng. Bà đã khẳng định khả năng phán quyết, quản lý thiên phú của mình. Các bà chị chồng chở nên cầu cạnh bà mỗi khi nhờ vả. Không biết tự lúc nào, bà lại trở thành một người đàn bà khắc nghiệt, ghê gớm.

Cậu con trai sớm bị rù quên, không cản ngăn được, bà dùng cách khác. Cô con dâu thích ăn diện và học đòi chứ gì, bà dần cách ly nó khỏi cuộc sống trước giả như nó ao ước, ngọt ngào đóng khung nó trong bốn bức tường gia đình với nhiệm vụ thiêng liêng là chăm sóc con.

Và rồi chỉ vài năm, cái ngày bà chờ đợi đã đến. Cô con dâu mưu mô, tham lam đã lộ ra cái đuôi cáo vì không chịu đựng nổi cuộc đấu trí này. Ả phải bỏ ra đi trong thất bại. Bà được trở lại đứa con trai nhát nhúa, không cá tính và còn được thêm đứa cháu nội dễ thương.

Bà đã làm mọi việc để duy trì sự sống, duy trì sức khỏe của chồng. Thoạt đầu, chỉ một phần vì tội nghiệp, một phần vì ông là tấm bình phong chắc chắn nhất cho cuộc chiến của bà với nhà họ Huỳnh, khi bà vẫn là con dâu của họ. Nhưng sau khi ba mẹ Ông Lân đã lần lượt qua đời, khôn hiểu vì đã quá quen với công việc lo lắng và săn sóc ông, hay tình nghĩa vợ chồng thêm thời gian, thêm đậm đà hay không, mà bà vẫn luôn bên cạnh ông cho đến bây giờ.

Những tưởng chồng không để ý đến tính độc tài của mình, không ngờ ông cũng hiểu hết. Hiểu hết, nhưng vẫn tôn trọng và vẫn yêu thương gắn bó với bà.

Bà Lân thở dài, cảm thấy thật sự quý ông, ông chồng của mình. Mấy năm nay bà chuyển ra sống ở nước ngoài cũng vì sợ căn bệnh của ông.

Ở lại đây chỉ còn thằng cháu nội, thằng cháu độc nhất.

Nó muốn ở lại ư? Ừ thì bà để nó ở lại. Nhưng còn chuyện hôn nhân của nó?

Nó cứ dối bà hện lần hện lửa. Sau cú sốc thuở mới lớn, có lẽ nó sợ hãi tình yêu thật sự mất rồi chẳng? Trong khi hai vợ chồng bà đã ngót nghét ngoài bảy mươi. Thì giờ đâu mà chờ mãi được? Có lẽ bà đành phải...

Có tiếng rít xe ngoài cổng. Người giúp việc vội vàng mở rộng cửa.

Thấy cách đánh xe vào garage hùng hổ, bà đoán ngay thái độ sắp tới của Viễn, bà ngồi thản nhiên chờ đợi.

Đóng cửa xe cái rầm, Viễn đi nhanh lên mấy bậc thềm, vụt qua phòng khách và đến chân cầu thang.

- Viễn!

Anh khựng lại một giây. Bà nội gọi anh, giọng đầy quyền uy Anh đành phải bước trở lại.

- Bà nội gọi con.

- Có chuyện gì thế?

Viễn hơi nhăn mặt:

- Dạ, không có gì. Chuyện nhỏ thôi mà.

- Về Hạ à?

Viễn phản ứng ngay với câu nói của bà, anh quay ngoắt lại:

Xin nội đừng nhắc đến Hạ nữa.

Bà Lân cao giọng khi thấy anh định bỏ đi về phòng.

- Lại chuyện gì? Viễn! Con lại đây và ngồi xuống kể cho nội nghe đi.

Anh cháu nội ba mươi tuổi ngần ngừ, rồi cũng khuất phục trước giọng nói của bà.

Chỉ có điều Viễn không biết bắt đầu từ đâu, anh ngắc ngứ với những câu nói không thốt ra.

Bà Lân từ tốn nói:

- Con gây gỗ với con bé à?

- Vâng! - Viễn thú nhận.

- Về chuyện gì? Con bé đã dối trá, hư hỏng, hay phản bội?

- À không, không phải đâu nội, không phải vậy - Viễn vội vã lắc đầu.

Bà Lân cười khi thấy anh bình vực Hạ.

- Chắc là cũng không phải tại Hạ, mà chỉ vì...

Viễn nhớ lại khi nãy anh đâu có thông cảm và bênh vực cho cô như bây giờ.

Khi nãy anh nóng như lửa.

Mà không nóng sao được khi tình cờ đi ngang quán Giọt buồn, một cái quán cổ lỗ mà anh chưa từng bước vào, trong khung cửa kính là Hạ và Thoại đang ngồi bên chiếc bàn nhỏ. Trông Hạ cười đùa vui vẻ với Thoại như tâm đắc lắm.

Trong khi mấy ngày anh tìm Hạ mà không gặp. Anh đã đến cái nhà trọ kỳ khôi của Hạ, phải chịu khó hỏi cái thằng nhóc chủ mấy bàn bida dưới nhà, thậm chí còn chờ chực trước sân cả tiếng đồng hồ như một cây si chính hiệu

khờ khạo và ngốc nghếch.

Anh đã cố gắng dần tự ái của mình đến mong gặp lại cô Từ hôm ở Đà Lạt về đến nay, chỉ khi có ông bà nội, cô còn tươi một chút, tách riêng ra với anh là cô có vẻ lạt lẽ, dè chừng ngay.

Đã quá bức bối với sự chịu đựng này, mấy hôm nay anh đã dẹp qua một bên công việc đang lu bu, chồng chất ở công ty để đến cô nói rõ mọi chuyện, nhưng đều vượt cô mất. Thì ra cô đến cái quán đó với Thoại.

- Con không thích Thoại?

Bà Lân hỏi khi nghe xong câu kể vắn tắt của anh. Anh gật đầu ngay.

- Không ưa chút nào, nội ạ.

- Tại sao?

- Con cũng không biết. Có cái mác Việt Kiều mà thôi, có là gì đâu, ăn mặc cứ như thằng sinh viên rách việc, thất chí. Mất lúc nào cũng chĩa vào Hạ mà nháp nháy. Thật tức điên lên được với nó.

Bà Lân cố nín cười:

- Thế con đã làm gì?

Viễn hơi lúng túng:

- Con nói hơi nóng nên... đã kéo Hạ về và... vậy thôi.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Dạ, chỉ vào đưa Hạ về thôi.

Bà Lân nhướn mắt:

- Rồi nó để con dẫn Hạ đi?

- Dạ.

- Không xô xát cự cãi gì hết?

- Không có xô xát, nội ạ - Viễn nói chắc chắn.

Bà Lân nhẹ nhẹ lắc đầu, mắt không rời Viễn, bà nói:

- Bà nội không tin rằng Thoại nó để con vào quán của nó nói vài câu mà lòi được người nó để ý đi đâu.

Quán của hấn? Viễn sức nhớ những ánh mắt gằm gừ, lom lom của mấy tay bảo vệ và phục vụ trong quán. Hèn chi! Có lẽ chỉ đợi lệnh Thoại là họ xúm lại đưa anh trở ra ngay.

Viễn nhìn bà nội, đành nói thật:

- Con... có nói Hạ là vợ sắp cưới của con.

- Còn gì nữa?

- Rồi con nói thẳng với hấn là đừng hòng tán tỉnh vợ con nếu không muốn vỡ mặt.

Bà Lân phì cười. Vậy đây, ông cháu của bà khi giận lên cũng bạo lực dữ.

- Rồi hạ nó có phản ứng gì?

Viễn cúi mặt, kéo tay áo che lại vết xước khi anh cố giữ Hạ trên xe:

- Da... lúc đó chắc vì bất ngờ gặp con, nên Hạ không kịp phản ứng gì.

Nhưng khi ra xe, Hạ giận ghê quá. Y như con mèo hoang vậy, la lối om sòm. Hạ dữ thật. Viễn không hiểu sao anh lại có thể im lìm chịu đựng được cơn giận của cô. Cô hét y như còi xe lửa. Và la toáng lên rằng anh xúc phạm cô, rằng cô không thêm cái vai trò bạn gái chết tiệt trong cái vở kịch dở hơi của anh nữa, rằng mặc kệ anh với những buổi đi coi mắt làm quen, mai mối gì đó.

May mà lúc đó kiếng xe anh đã kéo lên, không thôi thiên hạ điếc cả tai và xúm lại cười nhạo anh mất.

Cô đã bắt anh dừng lại giữa bùng binh đông xe cộ, nhất định không chịu ngồi trên xe anh thêm lâu hơn. Anh đành phải tấp xe vào lề, chiều theo ý cô. Anh chưa bao giờ thấy cô hoang dã như vậy bao giờ. Đôi lông mày rậm cau lại, môi mím chặt. Hạ thật chả hiền đâu. Viễn thở dài nghĩ bưng: "Chắc mình đến yêu lầm con gái tướng cướp quá".

Bà Lâm lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Viễn:

- Có một điều nội muốn cho con biết. Đó là về chuyện Hạ và Thoại gặp nhau. Chính nội nhờ Hạ nó đến gặp cậu Thoại để cùng tra cứu về những tác phẩm hội họa. mà người thân cậu ấy để lại.

Viễn ngẩn người:

- Nhưng chuyện này đâu có liên can đến Hạ. Hạ đâu có biết gì về hội họa. đâu?

Bà Lâm cười khẽ:

- Nói vậy là con lắm và chưa hiểu hết về "vợ chưa cưới" của mình đấy thôi. Hạ rất có khiếu thẩm mỹ và óc nhận xét, thường thức những bức tranh này.

- Nhưng... sao nội lại làm vậy?

- Ông của Thoại là bạn cũ của nội, ông ta còn một số di vật ở Việt Nam. Và đó là mục đích về quê hương của cậu Thoại.

Viễn lẩm bẩm:

- Về tìm di vật hội họa. gì đó thì ráng công tìm đi, lại còn...

- Con nói gì đấy? - Bà Lâm cao giọng hỏi.

- Con chỉ bức một chút thôi.

- Tại sao?

- Nội có biết hẳn luôn có ý định đeo đuổi được Hạ không?

- Dĩ nhiên nội biết.

Viễn ngạc nhiên:

- Vậy tại sao nội lại còn cho hẳn có cơ hội phá con?

Bà Lâm nói, giọng rõ ràng:

- Nội làm vậy chỉ muốn biết con có thật sự thương yêu con bé không mà thôi. Tụi bây cứ giận qua hờn lại mãi, biết đến bao giờ chính thức đề nghị hôn nhân.

Viễn nhướn mắt:

- Con yêu hạ mà nội, không biết thì sao con lại đem cô ấy giới thiệu với nội như một bạn gái được.

- Vậy sao?

Giọng bà Lân có âm sắc chế giễu làm Viễn chột dạ. Không hiểu vở kịch của anh có sơ sót điều gì làm bà nghi ngờ không. Nếu có, vở kịch sẽ phải hạ màn và anh mất cơ hội gần Hạ, chưa kể là cô sẽ nhận chịu ác cảm từ nội.

Anh cười gượng:

- Con thương Hạ mà nội. Nội thử con làm chi nữa không biết.

- Ủ thì giờ thấy con chạy đôn chạy đáo, xông cả vào quán người ta doa nạt, bỏ quên phong thái điềm đạm, lịch lãm của mình đi mất thì nội đã biết rồi.

Viễn thở phào:

- Vậy là nội chỉ thử con thôi.

- Nhưng nếu như con không thương con bé lắm, không đặt con bé cao hơn người khác, thì đây cũng là cơ hội cho cậu Thoại. Nội cũng thích tánh cậu ấy, con bé hạ có thể gặp Thoại sẽ tốt hơn con nhiều.

Viễn nhăn mặt hốt hoảng:

- Sao nội lại nói vậy? Con là cháu ruột của nội mà.

Bà Lân lắc đầu tra gạn:

- Vậy sao? Vậy thì cháu nội thử nói nội nghe cái cô gái ấy là ai?

Viễn bất ngờ:

- Nội... nói ai vậy?

Bà lắc đầu:

- Đừng giả vờ. Cái cô ăn mặc bó sát ở Đà Lạt, da đen thui, hút thuốc liên tục cứ như tay chơi chính hiệu ấy. Con nhỏ còn dám níu kéo con, không kể gì con bé Hạ cạnh bên sao? Đúng chưa? Nó là ai?

Viễn ngần ngừ:

- À, tên cô ấy là Lam Anh.

- Con có quan hệ gì với cô ta?

- Con... có bồ bịch đôi chút với Lam Anh trước khi gặp Hạ.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của bà nội, anh vội phân trần:

- Nhưng chỉ là thời gian ngắn thôi. Con đã chia tay với cô ấy rồi nội ơi.

- Còn bây giờ? Có ai khác nữa không?

- Không ạ, chỉ có Hạ thôi.

- Vậy là như con vừa nói khi nãy, con yêu Hạ phải không?

- Dạ - Viễn gật đầu ngay, lần này.

- Vậy làm lễ đính hôn đi. Trước khi ông bà nội về nước.

- Đính hôn? - Viễn nghe qua mà sửng sờ, không tin vào tai mình.

- Sao vậy? Con đã nói con muốn ở lại đây lấy vợ và làm ăn, nên ông bà muốn thấy được sự chắc chắn của quyết định ấy.

Viễn áp ứng:

- Nhưng mà con...

Bà Lân im lặng, nghiêm khắc nhìn thẳng vào anh, làm Viễn khó mở lời. Anh bối rối trước cái nhìn dò xét của bà.

Bà Lân đứng dậy, lắc đầu, có vẻ giận trước thái độ lừng khừng không quyết đoán của Viễn. Bà bỏ lên lầu, trước khi đi bà còn ngoái lại một câu:

- Nội để con suy nghĩ. Tương lai của con phụ thuộc vào quyết định của con. Nếu đã nói yêu thương con bé, mà con để mất nó thì con là đứa ngu ngốc nhất trên đời. Hãy quyết định đi rồi bào cho nội biết.

Viễn ngồi lại đó. Trong căn phòng khách cổ kính rộng mênh mang. Anh cố ép mình suy nghĩ nhưng không thể được. Có suy nghĩ cách gì cũng khó thoát ra khỏi tình cảnh này.

Biết lấy ai cố vấn cho mình lúc này nhỉ? Phải có một người nào đó có kinh nghiệm trong cái việc gỡ những rối rắm trong đầu mình. Người có kinh nghiệm, anh chợt nhớ đến ông nội, có lẽ phải kể thật cho ông nghe thôi, tình cảm của anh bây giờ.

Dì Tám nấu bếp đi lên dọn tách trà của bà Lân, dì hỏi Viễn:

- Cậu Viễn có uống nước không? Dì mang cho cậu ly cam nhé?

Anh lắc đầu:

- Không, dì khỏi làm. Nội con đâu rồi dì?

Dì ngơ ngác trả lời:

- Bà... mới đi lên lầu.

Viễn phát cáu lên:

- Không phải bà, ông nội kia.

- À, ông đi đánh cờ với mấy ông cụ xóm trong ấy mà.

Viễn thở dài. Không được rồi, ông nội từ ngày về nước, rất ghiền đánh cờ tướng. Bây giờ không dễ tách ông ra khỏi mấy ông tướng pháo mã đâu.

Anh đành lên phòng nằm vật ra giường. Đầu anh cứ ong ong, nhức buốt.

Anh nhăn mặt vỗ vỗ tay lên trán. Chẳng biết hình ảnh Hạ tíu tí bên Thoại làm anh khó chịu hay tối hậu thư của bà nội làm anh nhức đầu.

Khi nãy anh đã khẳng định với bà rằng mình có yêu Hạ, nhưng còn cô đối với anh thế nào? Sao cô không trở lại ngoan ngoãn, dễ thương như buổi tối ở Đà Lạt mà lại tron tuột đến độ khó nắm bắt thế này?

Với bầy đàn bà như hoa đẹp khoe sắc bao quanh, Viễn quá dễ dàng trong việc chinh phục, nên có mấy khi anh tốn công, tốn sức tán tỉnh lắm đâu. Chỉ có cái cô bé cứng đầu này thực sự đã làm anh khổ sở như không là chính mình nữa.

Chuông điện thoại reo vang làm Viễn giật mình. Anh nhắc ống nghe lên: - Em đây Viễn - Giọng của Lam Anh.

- Chào! Có chuyện gì không?

"Có chuyện gì không?" Viễn cũng nghe sao giọng mình lạnh lùng, tàn nhẫn quá. Người con gái hơn năm dài cân kè với mình, mà bây giờ lại chào nhau xa lạ, vô tình quá đỗi.

- Em chỉ... em muốn gặp anh.

Lam Anh bắt đầu sụt sùi:

- Em cần gặp anh, anh Viễn.

- Không được đâu, Lam Anh - Viễn nói thẳng thừng - Mặc dù chúng ta vẫn có thể là bạn, nhưng tôi nghĩ ít gặp nhau sẽ tốt hơn.

- Tại sao vậy? - Lam Anh nài nỉ.

Viễn nhăn mặt. Anh không thích bị người khác tọc mạch nguyên nhân nào đưa đến quyết định của anh.

- Đừng hỏi câu này tốt hơn Lam Anh ạ.

Lam Anh nức nở:

- Anh nói vậy là vẫn còn giận em?

Viễn khẳng định một cách lãnh đạm:

- Không. Đã qua rồi, chuyện đã qua không bao giờ tôi muốn nghĩ đến nữa.

"Đã qua rồi!" sự sai lầm của Lam Anh hay chính vai trò của cô tả Người đàn bà trước sau gì cũng trở thành quá khứ của cuộc đời anh?

Viễn cúp máy, thấy chân dung mình thêm nét tàn nhẫn, băng giá. Đã bao cô gái phải đau đớn, khốn khổ vì thái độ ghẻ lạnh, thờ ơ của anh?

Như thằng bạn thân Quân Anh có lần rửa xả anh rằng:

- Mày là con ngựa chứng đều cẳng, kênh kiệu. Mày cần phải có tay nài giỏi để trị các chứng bệnh bất kham này, nếu không đừng mong gì sống thọ.

Tay nài giỏi. Anh cần phải có người trị mình ư? Hạ có phải là một tay nài giỏi không nhỉ? Cũng có thể lắm chứ, vì mọi người xung quanh anh nhận xét rằng dạo này anh yêu đời, vui vẻ hơn lúc trước. Cô làm anh đổi tánh chăng?

Càng ngày anh càng thấy vị trí cô bên cạnh mình là rất cần thiết, là mùa xuân của năm, là hương hoa cho trái tim đã chai sạn của anh.

Viễn sáng mắt lên vì viễn ảnh cô sẽ bị trôi buột bên anh. Lễ đính hôn! Phải rồi, một lễ đính hôn với đủ mọi người, bạn bè, thân thuộc sẽ là một cơ hội để anh có lại cô. Rồi sau đó, anh sẽ cố chinh phục cô mặc cho tánh tình cô đôi khi còn "chứng" hơn anh. Anh sẽ làm cho cô trở nên thuần tính, dễ yêu như ngày nào ở Đà Lạt.

Lễ đính hôn! Anh sẽ có lại cô bé khờ khạo, ngây thơ cũ, đá văng thẳng nhóc Thoại ra rìa với cái quán ế ẩm của hắn.

Cám ơn nội đã nghĩ cho con cái giải pháp tuyệt vời này.

Nhưng!

Đang cao hứng, đột nhiên Viễn khựng lại. Làm sao thuyết phục được Hạ đến dự lễ đính hôn của chính "cô" Trong khi cô và anh vẫn chỉ là công việc đóng đờ vai với một hợp đồng miệng. Rủi cô la toáng lên trước mọi người rằng

anh gạt gẫm cô, lúc đó, chao ôi biết nói sao với ông bà nội? Với mọi người? Viễn căng óc lên suy nghĩ, suy nghĩ... Tiếng tíc tắc của đồng hồ và thời gian trôi càng làm anh nóng nảy thêm.

Mặc kệ! Anh sẽ đem tình yêu của mình ra để đánh cá với danh dự vậy. Nếu cô "yêu" anh một chút nào, Hạ sẽ không bao giờ phá vỡ buổi lễ "long trọng" đó.

Bây giờ chỉ còn phải làm sao thuyết phục Hạ đến nhà dự tiệc, trong khi cô đang chiến tranh lạnh với anh.

À! Phải rồi, còn một quân sư nữa chứ. Viễn nhớ ra. Anh cười thầm vì mình sắp phải nghe một tràng dạy dỗ của thằng bạn có tài ăn nói.

Anh nhắc máy lên và bấm số:

- Alô! Quân Anh đó hả? Tao đây!

Mơ Yêu

Chương 25

Quân Anh đợi Hạ bằng cái máy đánh bạc kéo tay dưới nhà. Khi nhóc Toàn la lên gọi Hạ có khách, lúc cô vừa về tới, là anh đã thua hơn hai trăm ngàn cho cái máy quý đó rồi.

Đồng keng cuối cùng anh vừa bỏ vào và kéo đã biến mất bạn bè của nó, Hạ nhìn anh cười rữ:

- Bị dụ rồi anh Bờm ơi!

Quân Anh ngẩn tò te:

- Nó đớp sạch hết rồi.

Hạ cười hỏi:

- Quân Anh tìm em hả? Tính rủ em ăn vặt chứ gì?

- Còn ăn gì nữa? Cái máy của cu Toàn ngốn hết sạch tiền dân túi của anh rồi, chắc em đãi lại anh quá.

Toàn chọc quē:

- Anh kẻo quá, đi chơi với chị Hạ mà đem theo có hai trăm mấy chục ngàn.

Quân Anh trợn mắt:

- Đem chi cho nhiều. Rủ bị móc túi mất công rước tức tối vào người. Hai trăm mấy cũng đủ rồi, tô bún riêu cỡ năm, sáu ngàn chứ mấy, ly chè thạch cho thơm miệng nữa có hai ngàn một ly.

Cả đám con nít trong nhà đang đánh bida phá lên cười sặc sụa, tụi nó nói nhao nhao:

- Trời ơi trùm sò!

- Chú đó thua tao rồi.
 - Dẫn bò đi chơi mà bao ăn bún riêu.
 Quân Anh vặc lại:
 - Ăn bún riêu cũng ngon vậy, có sao đâu?
 Một thằng nhóc ra giọng kinh nghiệm đầy mình về hện bò nói:
 - Ăn xong làm sao hôn?
 Cả nhà rú lên muốn bề để tán thưởng "kinh nghiệm" này.
 Quân Anh ra vẻ muốn học hỏi thêm:
 - Ủ há. Nhưng anh sẽ dẫn đi ăn chè thạch sau mà. Ê, còn món nào khó hôn nữa không, chỉ anh để anh nhớ với.
 - Thí dụ đu đủ nè, sầu riêng nè, khô mực nè, khô cá đuối nè, bò kho nè...
 Quân Anh phản đối:
 - Bò kho thì ăn nhằm chi đâu.
 - Mấy con nhỏ ăn bò kho xong cái miệng bị đánh màu lèm hem như miệng hề, ai dám hôn nữa.
 Quân Anh cười quá trời. Tụi con nít có vẻ chịu anh hơn Viễn, chúng đua nhau đưa góp một câu râm ran cả lên.
 Đến khi Hạ kéo anh ra sân, anh mới ngót được cơn cười.
 - Quân Anh chở em nhé - Hạ đề nghị.
 - Đi đâu?
 Quân Anh ngớ ra, quên phắt mục đích hệ trọng mà mình đến đây, trong khi Viễn đã rõ ràng căn dặn anh rất kỹ, năn nỉ anh suốt mười lăm phút.
 Hạ vỗ vỗ vào túi xách.
 - Em vừa giao mấy bản đồ hoạ, có chút đỉnh tiền còm, tính rủ anh ăn hàng, lần này Hạ bao.
 Quân Anh gật gù:
 - Ăn món gì?
 - Hồi nãy anh nhắc bún riêu làm em nhớ một chỗ bán canh bún ngon, tuyệt cú mèo. Anh Quân biết ăn canh bún không?
 Quân Anh cười:
 - Hạ quên anh là gốc Bắc sao? Dù mất gốc có hơi lâu và bị lai Sài Gòn hoá nhiều, nhưng mắt tôm cà pháo với canh bún thì đâu bỏ quên được.
 Hạ háo hức:
 - Vậy mình đi hén.
 - OK!
 Anh nỏ máy chiếc Csystal của mình. Hạ ngồi sau lưng trong tiếng xuýt xoa tán thưởng cái xe "âm ỉ" của đám trẻ dưới nhà. Anh vọt ra cửa làm Hạ phải vịn chắc lưng anh.
 Gió ngoài đường mát ghê với tốc độ chạy nhanh của anh. Hạ hét lên bên tai:
 - Anh Quân Anh ơi!

- Gì?
- Hồi nãy để ý thấy anh nói OK, bộ anh hay nói OK lắm hả?
- Ủ.
- Vậy mà anh Viễn cảm Hạ nói.

Quân Anh cười:

- Thì cũng tại nó cảm đó. Mới đầu anh đâu có "Tây" dữ vậy, nhưng một lần buột miệng nói OK nó nhăn nhó quá trời làm anh phát ghét, xài luôn.
- Rồi anh làm sao?
- Chịu thôi chứ làm sao. Anh là thằng bạn thân nhất của nó mà, nghỉ chơi anh ra có ma chơi.

Anh nghinh mặt ra chiều tự đắc lắm. Đúng giây phút đó, anh mới nhớ tới sự nhớ vả của Viễn qua điện thoại. Ái chà! Sứ giả hoà giải tình yêu bây giờ mới nhớ ra nhiệm vụ. May mà hôm nay nhờ Hạ vui vẻ.

Sau một hồi chỉ trở đường đi, anh phải quẹo từ Võ Văn Tần vào một con hẻm nhỏ bán đủ thứ hai bên hẻm, để đến trước một gian nhà rộng, nhưng lại được ăn canh bún ở lề đường hẻm. Khách đông ỏi là đông, ngồi chen chúc san sát nhau. Làm sao nói gì được với nhỏ? Đành chờ đớp xong tô bún vậy. Quả thật chỗ nhỏ Hạ nghiên cứu thiệt là hết ý. Canh bún quả tuyệt vời, mà giá thì mềm quá trời, có hai ngàn một tô thôi.

Hạ cảm ơn anh khi anh gọi tính tiền.

- Em nói em bao mà.
- Thôi đi nhỏ ơi, đợi lúc nào em ra trường có việc làm, lãnh tháng lương đầu tiên anh sẽ bắt nhỏ đãi ngay, chứ còn chưa tốt nghiệp hả, đi ăn chung với anh thì cứ ngồi yên đấy. Nhiệm vụ cao cả của đàn ông con trai là móc bóp ra.

Hạ chịu phép ngồi yên nhìn anh rút tờ năm mươi ngàn mới toanh đưa cho chủ hàng:

- Vậy chứ nhiệm vụ của đàn bà con gái khi đi ăn hàng là gì? - Cô hỏi các cố.
- Là ngồi yên lặng mà ăn, cho đàn ông tạm xả hơi vài phút cái lỗ... tai để thưởng thức món ăn với.

Hạ cười bĩu môi:

- Anh làm như phụ nữ lắm điều lắm vậy?

Quân Anh giơ một ngón tay:

- Ấy - Anh đâu có nói thế. Sách vở đã chứng minh đầy tràn cả kia.

Rồi anh hỏi cô:

- Dợt ha nhỏ? Ở đây phái yếu ngồi xì xụp nhiều quá, rủi lỡ miệng câu gì chắc anh lãnh mắm tôm lên người.

Trạm tiếp theo là quán thạch chè. Quán đang vắng khách. Quân Anh cố tình kéo Hạ lên lầu, để chỉ có anh và cô giữa những cái bàn trống người.

- Ăn ly chè thôi mà leo tuốt lên đây chi cực vậy anh Quân Anh - Hạ thắc

mắc.

- Ồ, anh muốn nói chuyện với nhỏ mà.

Hạ hồi hộp.

- Chuyện gì vậy?

Anh ngưng nói né người để cô phục vụ đặt trước mặt họ năm cái bánh flan, hai đĩa bánh ngọt và hai ly chè thạch sen thơm ngát.

- Trời đất ! - Hạ la lên - Anh kêu dữ vậy.

- Ừ, để ăn từ từ. Chuyện dài mà.

Hạ tò mò ghé nơi, chắc là chuyện của Viễn quá. Mấy ngày giận lẫy anh, Hạ cũng thấy mình ra vào buồn như thiếu cái gì đó, một cái gì mà cô không dám gọi đúng tên là "nhớ".

Nạp hết ly chè, Quân Anh mới lên tiếng bắt đầu câu chuyện:

- Chuyện của thằng Viễn thôi Hạ Oi. Hôm qua nó điện thoại đến khóc kể với anh quá trời, nước mắt nhỏ vào ống nó kêu tồn tồn.

Đang tính làm nghiêm mà hạ cũng phì cười trước đầu óc tưởng tượng phong phú của anh.

- Xạo quá, chắc em phải đổi tên cho anh là chú Cuội thôi.

Quân Anh trợn mắt:

- Anh nói thiệt mà. Nó kể lể dữ lắm, nào là em giận nó, không thèm nhìn mặt nó nữa, làm nó mất ăn mất ngủ, ốm o...

- Lại xạo nữa, mất ăn mất ngủ sao ảnh còn có sức hung hăng đến thế. - Hung hăng cái gì?

Hạ ngạc nhiên:

- Vậy chứ ảnh không kể với anh, ảnh xông vô quán anh Thoại kéo em về hăm dọa. người ta, làm như em là sở hữu của ảnh vậy.

Quân Anh ngơ ngác:

- Thằng Viễn thiệt tình làm vậy?

Hạ đổi:

- Em dóc anh hỏi nào? Không tin hỏi ảnh đi.

Quân Anh lắc đầu phì cười:

- Không phải anh không tin nhỏ. Nhưng chuyện thằng Viễn bỏ cái vỏ hào hoa mà xã hội đen như vậy thì thật là một điều khó tin. Chỉ có một cách để giải thích mà thôi.

- Anh muốn nói cái gì?

- Đó là nó mệt em quá cỡ rồi. Quân Anh cười khi thấy Hạ bĩu môi đỏ mặt - Làm một thằng đàn ông thường ngày điềm đằm, thờ ơ nổi cộc thì đó là một thành tích đáng kể đó nhỏ ơi.

Hạ mắc cỡ, nguẩy mặt đi:

- Anh trêu chọc nữa là Hạ không thèm nghe luôn, cho Quân Anh nói một mình.

- Rồi, hết chộc thì hết chộc, anh không nói nữa đâu, được chưa? - Quân Anh dàn hoà.

Anh tỉnh bơ cúi xuống ly chè ăn tiếp, ly chè xong là anh nháy nhỏ ra dẫu ly nữa. Trong lúc chờ đợi ly thứ hai đem lên, anh "cầm hơi" tiếp bằng đĩa bánh ngọt.

Anh ăn say sưa ngon lành lắm, nhưng dẫu bỏ qua từng cử chỉ nhỏ nhất của Hạ. Anh đã thấy cô bắt đầu sốt ruột khi không được nghe anh nói tiếp chuyện của Viễn. Mặc kệ, anh vẫn làm tỉnh chú ý cao độ vào đĩa bánh flan. Hạ rụt rịch mãi, rồi cuối cùng phải lên tiếng:

- Quân Anh ơi!

- Hử?

- E... hèm. Anh... Viễn có nói gì anh về Hạ không?

Đúng lúc rồi đấy! Quân Anh ngẩng lên:

- Nói gì hả nhỏ?

- Thì... anh nói ảnh điện thoại cho anh đó.

Anh vỗ trán:

- Ồ, đúng rồi, nó có nói... nói cái gì nhỉ? Anh quên mất tiêu rồi.

Hạ mím môi:

- Lại nữa em giận thiệt bây giờ.

Anh cười khoái trá:

- Vậy là chịu cho anh nói rồi phải không?

Có gì đâu, nó chỉ nhắn em đừng giận nó nữa, đừng né tránh nó hoài, nó muốn em dự tiệc gì ở nhà nó đó Rồi hết ! Chuyện xưa như trái đất của những người xứ giả.

- Tiệc gì cơ?

- À, tiệc sinh nhật hay gì đó anh quên mất rồi. Hình như sinh nhật bà nội nó.

Hạ phân vân:

- Tiệc của nội thì em phải đến thôi, nhưng còn anh Viễn.

Quân Anh nhướn mày:

- Nó sao?

- Anh không biết đâu. Ảnh kỳ cục lắm. Ảnh có bạn gái hảnh hoi, xinh đẹp và sang trọng nữa, vậy mà tự dưng kéo Hạ vào cái trò đóng tuồng này, bây giờ ông bà nội ảnh ở đến mấy tháng, em phải kéo dài giả dối, mà ảnh cũng khó phân bua với người yêu.

- Hạ muốn nói tới ai? Lam Anh à?

Hạ mở to mắt:

- Anh cũng biết cô ấy.

- Ừ thì biết.

- Vậy có em không biết - Hạ nói, giọng buồn hiu.

Quân Anh vỗ nhẹ tay cô:

- Có gì đâu nhỏ ơi, mấy cô đó là bồ bịch tầm ruồng thôi mà.

- Mấy cô Ảnh cặp bồ lung tung lắm à?

Chết thật! - Quân Anh gãi đầu, làm sứ giả hay làm quan toà đây không biết, khai huých toẹt thế này thì Hạ chỉ có hoảng sợ chạy trốn mất thôi.

- À, không phải vậy đâu nhỏ ơi. Họ chỉ là...

- Ủ, biết nói sao nhỉ? Viễn nó cũng đâu có sâu đậm gì với mấy cô đó.

- Ý anh là không thật tình chứ gì?

Quân Anh lúng túng:

- Đâu có, anh đâu phải nói vậy. Tụi nó... Mà thôi, để anh kể cho Hạ nghe chuyện này, có lẽ Hạ sẽ hiểu nó hơn.

- Chuyện về anh Viễn à?

- Tất nhiên. Để yên nghe anh kể. Cơ hội duy nhất đây, nếu không chả bao giờ anh có hứng kể nữa, còn nó thì cạy miệng cũng không nói ra đâu.

Hạ liếc nhìn anh tò mò:

- Chuyện gì bí mật dữ vậy?

- Chuyện nó bị gạt tình đó mà.

Hạ trề môi:

- Người như anh bị gạt tình. Khó tin!

Quân Anh gật đầu:

- Khó tin nhưng có thật. Bởi vì người chủ mưu chính là mẹ ruột của nó, và lúc ấy nó chỉ là thằng thanh niên mới lớn mười chín tuổi mà thôi.

- Mẹ anh Viễn? - Hạ sững sờ.

- Chắc Hạ cũng biết mẹ nó bỏ nhà đi năm nó bảy, tám tuổi.

Hạ gật đầu:

- Em có biết.

- Ủ, bà ấy hồi đó đẹp lắm, anh còn nhớ bức hình nó giữ kỹ trong ngăn tủ. Năm bọn anh vào lớp sáu bắt đầu quen biết nhau, cả năm trời thân thiết nó mới cho anh xem. Hình đẹp vô cùng.

- Anh chỉ nhìn thấy hình? - Hạ hỏi.

- Không. Sau này nữa, năm bọn anh thi đại học thì bà ấy lại xuất hiện trở lại. Bà vẫn đẹp, tuy sắc đẹp đó làm anh sợ, bởi vì đó là sắc đẹp ẩn chứa gươm đao, mưu mẹo. Bên cạnh bà là cô con gái nuôi.

- Cô ấy cũng đẹp chứ? - Hạ hồi hộp với ước đoán của mình.

Quân Anh gật đầu:

- Đẹp tuyệt vời ! Cô ta hai mươi hai tuổi, nhưng vẻ đẹp sắc sảo như đàn dĩ lắm, chẳng thế mà làm cho thằng bạn ít nói, thâm trầm của anh phải bị hấp hồn.

Hạ nghe tim mình như thất lại, dù đã dự đoán trước điều này. Cô gượng nói vui:

- Con ruột và con nuôi kết hợp cùng tốt quá rồi, đâu có gì đáng lên án. Quân

Anh nhăn mặt:

- Bên trong còn phức tạp lắm nhỏ ơi. Mẹ bà Nguyệt Quế, mẹ thằng Viễn khi trở về đâu phải thương nhớ chi thằng con mình bỏ rơi từ nhỏ, trong khi nó sung sướng và hãnh diện muốn điên lên vì có lại được mẹ, từ nhỏ cha đi lấy vợ khác, nó đâu có sống cùng mà ở với bà nội thôi, nên nó quý mẹ lắm, cả cô con gái nuôi của bà nữa.

- Thế anh nói mục đích của mẹ anh là gì?

- Tiền - Quân Anh buông gọn - năm ấy đồng tiền khó kiếm, cuộc sống ai ai cũng khó khăn. Nhà thằng Viễn vì bà nó khéo giữ tiền, chưa kể một số cơ sở làm ăn, bà nó đã chuyển ra nước ngoài gầy dựng lại với họ hàng ở nước ngoài, nên tiền của còn nhiều. Mẹ của nó đã biết thế nên đưa Quế Lan ra như thằng cháu đích tôn.

- Cô ấy tên là Quế Lan? - hạ thăm thì.

- Ừ, tên đẹp chứ hả? Người cũng đẹp, nhưng tính tình thì không được đẹp chút nào.

Hạ thắc mắc:

- Họ luôn lừa tiền mà bà anh Viễn không có phản ứng gì sao?

Quân Anh khoát tay:

- Từ từ, lúc ấy bà nội nó lo đưa ông ấy ra nước ngoài trị bệnh mắt mấy tháng, đâu có biết chuyện ở nhà. Viễn nó không cho mọi người báo bà biết, vì nó sợ bà nội với mẹ nó kỵ nhau.

- Rồi có ai báo không?

- Có.

- Ai vậy anh?

Quân Anh cười:

- Nó chứ ai. Cái thằng ngốc đó chứ ai mà dám vô đây mà xen vào chuyện của nó. Nó nghiêm khắc khó chịu có tiếng. Bà cô út của nó phần thì ngán cái làm lì của nó, phần thì bị mẹ nó dỗ ngọt nên làm thỉnh luôn.

- Sao anh lại báo cho bà hay - Hạ ngạc nhiên hỏi.

- Thì mừng quá chứ sao nữa nhỏ. Nó báo bằng tin lấy vợ thôi, tính là bà có ngoại giao giỏi cũng khó về kịp đám cưới. Ài nè, bà nó quả là người có tài, nhận tin cháu nội đòi cưới vợ khi mới mười chín tuổi, bà thu xếp về ngay, giao lại nhiệm vụ săn sóc ông cho mấy bà con gái bên ấy và cậu con. Về đến đây mới tá hỏa? lên vì người mai mối chủ hôn là bà con dâu bao năm mất tích.

- Làm sao bà gỡ anh Viễn ra được?

- Dễ ẹt, mà cũng công phu, phải để ý lắm mới làm được nhỏ ơi. Số là Quế Lan là con gái dạn dày, ý y thằng Viễn khù khờ, nó đưa tình thêm với ông dưỡng út của thằng Viễn.

- Có chuyện đó nữa sao? - Hạ trợn mắt.

- Ừ, thằng Viễn đã ngờ ngợ nhưng chưa chắc lắm. Bà của nó về, thoát đầu không phản đối gì chuyện này, chỉ vài ngày sau bà mới ra tay, bắt đầu siết tiền bạc của thằng Viễn, trong khi cho cô Út của nó nhiều tiền bạc, quà cáp, kể cả chiếc nhẫn kim cương bà cũng cho con gái Út.

- Hạ nín thở, Quân Anh ngưng kể, hớp nước lọc lấy hơi:

- Tánh Quế Lan tuy tham lam, làm tốt công tác mỗi chài thằng Viễn theo mưu mẹo mẹ nó, nhưng cô ta cũng là cô gái se sua, làm sao chịu đựng được khi Viễn nó tốn thời gian dồn sức vào Đại Học vì bà nó nói thi đậu Đại Học mới cho lấy vợ, thêm nữa nó héo túi, trong khi ông dượng rùng rợn tiền bạc vì cô vợ nhẹ dạ giao hết tiền bạc. Thế là, bà chỉ ra tay hơn tháng, chưa đến ngày hỏi cưới gì là cô dâu trốn theo ông dượng bỏ đi mất.

Quân Anh cười khen khi thấy Hạ ngỡ ngàng với kết cuộc này:

- Lúc đó nhà nó thật lộn xộn thê thảm. Bà nó vẫn tỉnh táo, uy quyền ra ngồi tiếp chuyện mẹ nó, bà bắt Viễn phải ngồi bên cạnh chịu đựng lắng nghe. Mẹ nó lúc ấy bị rơi mặt nạ, ôi thôi! Chửi rửa bà nó quá cỡ. Lúc đó mới té ngửa ra là Quế Lan là con riêng của chồng sau của bà Nguyệt Quế. Quế Lan chỉ là cái tên giả, trong mưu đồ của má nó thứ nhất là yêu sách để moi tiền nhà họ Huỳnh, thứ hai là để trả thù bà nội nó xưa kia mà thôi.

- Lúc ấy anh Viễn ra sao?

- Ngồi chết trân mà nghe chứ còn sao nữa.

Thần tượng tình yêu sụp đổ. Mẹ nó chửi rửa đã rồi bỏ đi. Tiếp theo lại đến bà cô Út của nó chạy về méo máo.

Hạ nhăn mặt:

- Nếu vậy, bà nội anh Viễn đã biết trước kết cuộc tan vỡ của con gái mình rồi?

- Tất nhiên. Bà chấp nhận hy sinh thằng con rể và một đồng tiền của để có lại thằng cháu. Nói thật với Hạ là anh cũng thấy cặp vợ chồng cô Út của nó trước sau giờ cũng tan. Ông dượng suốt ngày đi tập tạ rồi mang cái dáng khệnh khạng như lực sĩ thứ thiệt, về đến nhà òn ỹ rút tiền của vợ ăn diện thôi, chả làm nghề gì ra hồn. Còn bà cô nó thì ích kỷ, xấu bụng có tiếng, mà lại nhẹ dạ, dễ dụ mới chết. Mất chồng mất danh dự và mất tiền bạc của cải, nên chạy về mẹ than khóc lu bù. Hạ chớp mắt:

- Tội nghiệp anh Viễn nhỉ, cú này khó vượt qua được.

Quân Anh nháy mắt:

- Bởi vậy nên mới từng từng, con gái đến với nó chỉ có được sự ngao mạn, rẻ rúng mà thôi. Nó bị lừa tình cảm nên rất sợ và dè dặt đối với tình yêu thật sự, cho đến bây giờ chỉ có em làm nó thay đổi đôi chút.

Hạ đỏ mặt:

- Anh nói vậy. Em có gì khác đâu mà thay đổi được anh.

- Thay đổi hay không từ từ mình xem xét. Vấn đề bây giờ là em hiểu được

nó chưa? Lam Anh, Lam em gì cũng chỉ tình cờ mà thôi. Đừng giận nó nữa nhé Hạ. Sao, đi dự tiệc chứ?

Hạ ngẫm nghĩ:

- Để em xem.

Quân Anh sốt ruột:

- Còn xem gì nữa. Anh nói thật, nếu em thương được thằng bạn anh và cho nó quên đi chuyện cũ thì tốt. Còn không, chúng ta sẽ là bạn của nhau. Có một người bạn như nó cũng đáng quý phải không Hạ?

Hạ cười, gật gù:

- Ừ nhỉ anh nói đúng đấy. Em hết ngại ngùng rồi.

- Vậy có nghĩa là...

- Có nghĩa là em hết giận anh rồi. Em và các anh sẽ là bạn tốt với nhau.

- Hoan hô nhỏ Hạ, thông minh sáng suốt hết biết. Phải khao mới được, châu kem nữa nhé?

Hạ há hốc mồm xua tay kinh hoàng. Trời ơi bụng cô căng cứng rồi, chỗ đâu mà nhét nữa, cái món kem đó...

Mơ Yêu

Chương 26

Chiều nay, khi Hạ trang điểm xong thì Viễn đến. Anh dựng xe và leo luôn lên căn gác nhỏ xíu ọp ẹp mà cô ở trọ.

Hạ ngạc nhiên. Có bao giờ anh chịu khó vào tận "sào huyệt" của cô đâu, nên cô cứ ngăn người ra nhìn anh.

- Sao thế Hạ? Nhìn anh ghê vậy?

Viễn tỉnh queo hỏi, mắt nghiêng ngó thăm soi cái gác học nhỏ bé của cô.

Cô bờ ngỡ nói:

- Trước đây chưa bao giờ anh đến chỗ Hạ trọ mà lại vào tận phòng.

- À, đó là điều dở của anh. Bây giờ anh đang sửa sai nè - Anh nheo mắt vờ đe dọa. - Anh sẽ quan tâm để ý đến đời tư Hạ nhiều hơn nữa. Coi chừng đó nhỏ.

- Chi vậy?

- Để hiểu Hạ nhiều hơn - Anh trợn mắt - Em là bạn gái của anh mà.

Bạn gái? Lại trò dối gạt ông bà nội. Hạ bĩu môi, mấy hôm trước cô còn cầu giận anh ghê gớm, nếu Viễn không cầu viện đến Quân Anh giảng hoà, sức mấy cô còn chịu để anh làm bình phong nữa.

"Chỉ con khoảng hai tháng nữa thôi". Anh đã nói với cô như vậy. Ừ thì hai

tháng, mất toi mùa hè của người ta.

Hạ lại trở về hoà bình với Viễn, nhưng luôn giữ một khoảng cách nhất định. Cô cố quên đêm nào trong quán cà phê Đà Lạt. Và dường như Viễn cũng đã quên, không thấy anh có biểu hiện gì khác. Hạ thở dài.

- Này này ! - Viễn hăng giọng - Cái đầu của Hạ tém lại còn chút xiu mà nãy giờ cứ chải hoài vậy. Mơ mộng chi đó, sao không thay đồ đi cô nương. Viễn nhắc tuồng làm Hạ giật mình nhớ ra. Nhanh tay kéo mình đi muộn mắt. Cô soạn lại sòng áo rồi lại đỏ mặt tần ngần trước anh.

- Gì đó? - Viễn ngạc nhiên.

Hạ lúng túng:

- Chắc anh Viễn phải... xuống dưới đợi Hạ thôi.

- Sao vậy? - Tự dưng đuổi anh? Viễn hạ cuốn sách học của cô xuống ngớ ngẩn hỏi lại.

Hạ càng bối rối:

- Thì... trời ơi ! Để Hạ đóng cửa phòng thay đồ chớ chi.

Viễn hiểu ra anh trợn mắt nhìn lại căn gác của cô Quả thật không có lấy một cái màn che tạm nữa. Anh nhìn lại cô thương cảm.

- Thế còn chuyện tắm giặt, vệ sinh? - Anh hỏi nhỏ, cố làm đơn giản câu hỏi tế nhị này.

- Hạ dùng chung với nhà.

Anh kinh hoàng:

- Dưới nhà? dưới nhà là bàn bida với mấy cái máy đánh bạc mà. hạ phải chung đụng với mấy đứa con nít ngông nghênh đó?

- Thì phải chịu thôi anh ạ. Nhưng chúng nó rất dễ thương và tôn trọng Hạ.

Anh nhăn mặt:

- Bộ em không kiếm được chỗ nào khá hơn à?

Hạ giải thích:

- Hạ muốn để dành tiền, chỗ này giá rẻ lại có người quen, Hạ Ở được rồi.

- Người quen gì mấy thằng nhãi đó. Còn tiền bạc à? Anh sẽ giúp Hạ.

- Đừng anh Viễn ạ - Hạ nghiêm mặt nói - Em đã quen tự lập rồi. Em có thể làm việc thêm. Dạo này không thèm đi xin việc công ty nữa, khó khăn giấy tờ, bằng cấp quá, em chỉ làm việc vặt thôi cũng có chút đỉnh tiền. Phong bì anh đưa hai lần qua em còn chưa xài đến.

- Chưa xài đến? - Viễn ngạc nhiên - Vậy đâu cả mà không xài?

Hạ cười:

- Em bỏ ngân hàng rồi. Sợ em làm không xong chuyện của anh, em sẽ gửi trả lại. Còn nếu thành công, em muốn để dành tiền đó cho năm học sau. Năm sau là năm cuối, em còn phải dồn nhiều vào học hành, thi cử, không có thì giờ làm thêm nhiều. Đó là chưa kể chi phí để xây dựng một luận án tốt nghiệp.

- Để anh giúp.
- Thôi mà Viễn, đừng làm em phải áy náy.

Viễn bức tức:

- Cái gì mà áy náy. Trong khi Hạ sẽ...

Hạ cắt ngang câu nói hơi to tiếng của Viễn bằng nụ cười và cái đồng hồ dí sát vào mắt anh.

Anh liền nhớ ra nhiệm vụ tối nay, vội xệp ngay con cái cọ. Anh bước xuống thang, không quên hỏi Hạ phải nhanh lên.

- Hạ vừa thay áo, vừa mỉm cười. Hôm nay Viễn thật lạ. Phong thái đĩnh đạc, nghiêm nghị của anh lại đánh rơi đâu mất tiêu, anh có vẻ vui thú điều gì mà bồn chồn lạ lắm quá.

Vuốt lại vội vã áo màu nâu non vừa cổ kính vừa dễ thương. Hạ bước xuống thang, có tiếng huýt sáo của mấy đứa nhỏ dưới nhà.

Viễn vút điều thuốc lại bên cô hỏi nhỏ:

- Sao Hạ không mặc bộ áo màu trắng?
- Anh không thích bộ này à? - Hạ hỏi lại.

Viễn chắc lưỡi giải thích:

- Không phải, không thích, ý anh là Hạ mặc áo trắng sẽ sang trọng hơn.
- Xi ! Trang trọng quá đâu có hợp với buổi hôm nay Đây là câu Quân Anh sẽ nói đấy.

Anh tính phản đối, thì cô chặn lại:

- Anh có nổ máy xe không? Hạ mặc lại bộ đồ khi nãy bây giờ.

Câu doa. đáng sợ đó hiệu nghiệm ghê.

Đồ Viễn dám trình trước nội và bạn bè cô Hạ với bộ đồ ngăn ngùn rộng thênh thang, thùng thình. Bởi vậy, anh cho xe chạy ngay tui trong bụng thảm tiếc, phải chi cô mặc bộ áo màu trắng, phải chi cô hiểu hôm nay cần phải trang trọng như thế nào.

Nhưng thôi, cũng được, với bộ áo này cô cũng rất xinh, đủ làm anh say mắt rồi. Viễn nôn nao chạy nhanh hơn. Tay Hạ vịn nhẹ eo anh, không hề than vãn nài nỉ anh bớt gạ Gió bạt vào tai Hạ vuốt lại mớ tóc ngắn và cười với gió.

Hôm nay, ông bà Lân mở một buổi tiệc ở nhà mừng ngày cưới năm mươi hai năm của họ.

Khi Viễn chở Hạ về đến, nhà đã đầy khách khứa. Khách cũng chỉ là một số bạn bè mời cũ của ông bà Lân, đều đã hơn sáu mươi tuổi, tốp trẻ hơn là bạn bè của Viễn, và nhân viên ở công ty của anh.

Hạ nhận ra Quân Anh và Thoại đang là trung tâm của mấy cô nhân viên xinh đẹp ở công ty Viễn. Thoại đã dõi mắt theo cô từ khi cô bước vào tiền sảnh, Quân Anh thì nháy mắt và giơ một ngón tay cái lên khen ngợi cô, hay khen ngợi cái áo anh cố vấn kiểu, giữa muôn màu sắc tươi trẻ xung quanh, chiếc

áo màu nâu non trở nên đậm thắm, nhu mì hơn với Hạ.

Viễn đỡ lấy lưng Hạ, đỡ nhẹ cô vào trong.

- Chút nữa gặp Quân Anh sau. Hạ Ôi! Vào chúc mừng ông bà nội trước đi em.

Ông Lân thật sang trọng, quý phái với bộ vest sậm màu. Còn bà thì áo dài nhung xanh.

Hạ tiến lại, tay đưa gói quà nhỏ cô đã tốn cả tiếng đồng hồ gói cho đẹp, cô nhỏ nhẹ:

- Cháu chúc mừng ông bà sống lâu, hạnh phúc.

Bà Lân tươi cười đỡ lấy:

- Cám ơn cháu. Bà cũng có câu chúc này hay lắm dành cho cháu, nhưng phải để lát nữa đã, sắp tới cháu sẽ nghe đây tai lời chúc mừng mà quên mất câu chúc của ông bà mất thôi.

Nói rồi bà nhìn ông, cả hai cùng cười trước vẻ ngơ ngác của Hạ.

Bà dặn tiếp:

- Hai đứa đứng sau lưng nội nhé. Nội sắp tuyên bố rồi.

Viễn dạ nhỏ, rồi kéo Hạ lại sát bên mình. Nhìn vẻ mặt anh là lạ, hơi căng thẳng, Hạ tò mò khều nhẹ anh:

- Anh Viễn!

- Hử? - Anh nghiêng tai sang.

Cô thì thảo:

- Hồi nãy anh có nghe nội nói gì không?

Viễn giả vờ ngu ngơ:

- Nói gì nhỉ?

- Nói cái gì mà chúc mừng, em nghe rất khó hiểu đó.

Anh cười cười:

- À, em thật sự không hiểu?

- Không. Hạ ngây thơ đáp.

Anh tỉnh bơ:

- Vậy chút nữa sẽ hiểu.

Hạ xì một tiếng, vậy cũng nói.

Anh vẫn không thêm giải thích, cái kiểu cười của anh làm cô thấy ảm ức.

Không thêm hỏi nữa. Nhác thấy bóng Quân Anh bên mé trái, Hạ định tiến lại tán dóc chơi, nhưng vừa dậm bước thì như hiểu ý, tay Viễn vươn ra giữ lấy eo cô.

- Suyt! Nghe nội nói kìa.

Ông Lân sau vài phút đợi khách từ ngoài sân vào trong đủ hết, và khi không khí trong phòng đã lắng xuống, ông cất giọng nói to và chậm rãi: - Chúng tôi xin có lời cảm ơn quý vị, các bạn bè, thân hữu đã đến chung vui với gia đình chúng tôi trong buổi tiệc nhỏ này. Hôm nay, như quý vị đã được biết trên

thiệp mời, là kỷ niệm năm mươi hai năm ngày cưới của vợ chồng già chúng tôi. Hôn nhân là một mối ràng buộc để minh chứng cho tình yêu. Chúng tôi đã có năm mươi hai năm chung sống hạnh phúc, nên bữa tiệc hôm nay cũng chỉ là một buổi gặp mặt nho nhỏ, đánh dấu mốc thời gian đó thôi.

Ông Lân đưa mắt nhìn vợ như nhường lời, bà mỉm cười nói tiếp:

- Vì vậy, mục đích thật hơn và quan trọng hơn buổi gặp mặt hôm nay, chính là chúng tôi muốn nhờ quá vị làm chứng nhân cho một tình yêu của lớp trẻ. Chúng tôi xin tuyên bố trước sự chứng kiến của quý vị, lễ đính hôn của cháu nội tôi. Huỳnh Minh Viễn và cháu dâu tương lai Phạm Thúy Hạ. Mong rằng với tình yêu sâu đậm của mình, các cháu sớm làm lễ kết hôn và có những ngày tháng hạnh phúc còn dài hơn cả ông bà nội.

Tràng pháo tay nổ ran của mấy mươi người sau đó cũng không to bằng lời tuyên bố của bà Lân. Thật y như sét đánh.

Hạ ngơ ngác quay sang Viễn, loáng thoáng nhớ lại dáng vẻ bồn chồn, kỳ lạ của anh khi nãy. Anh cũng đang nhìn cô triu mến, đầy yêu thương.

Đỡ lấy eo lưng thon của cô, anh dìu cô bước ra phía trước chào mọi người.

Hạ lơ ngơ nhìn anh lồng vào tay mình chiếc nhẫn nhỏ xinh xinh, lơ ngơ mỉm cười trước những lời chúc mừng, cho đến lúc anh ôm sát cô vào lòng thật dịu dàng, và cúi xuống hôn cô. Nụ hôn dịu êm làm sao, nó thơm mùi cafe Đà Lạt, nồng như mùi thông Đà Lạt, mạnh mẽ quyến rũ như gió tình trên ngọn đồi vắng Đà Lạt và ngọt ngào, mê đắm như những câu tỏ tình và những nụ hôn bất tận của anh ngày nào ở Đà Lạt.

Khi môi anh rời môi cô, mắt anh soi vào mắt cô vài giây phút, rồi sáng rực lên tự tin, hạnh phúc.

Nhóm khách trẻ lại huyết sáo và vỗ tay. Hạ nhìn qua vai Viễn, mắt cô bắt gặp ánh mắt buồn rầu, tiếc nuối của Thoại và ánh mắt như tội nghiệp, thông cảm của Quân Anh.

Cô chợt thấy mình giống con cá bị vướng mồi, người ta vừa gỡ ra và ôm ái cho vào rọ.

Mơ Yêu

Chương 27

Tại sao anh không thương lượng với tôi? Ồi trời ơi, lễ đính hôn của chính mình mà tôi chẳng hề hay biết một tí gì hết. Bộ anh tưởng quảng ra một mớ tiền là có thể áp đặt mọi chuyện với tôi sao? Tôi đã mất tự do, đã nhin nhục

lâu rồi, anh lại cứ lẩn lút. Tôi trả công việc quái đản này lại cho anh đó. Anh tìm ai khác ngờ nghếch hơn đóng kịch gạt ông bà nội anh đi. Tôi bỏ cuộc. Mới đầu chỉ là nói mười tám ngày, bây giờ rốt cuộc tôi lại bị đem ra làm vật tế thần của buổi lễ gọi là đính hôn nữa chứ.

Viễn ngồi yên chịu trận cơn giận dữ của Hạ, cô âm ức chuyện tối qua, tự ái lẫn mặc cảm bị lừa dối khiến cô tức tối, sáng sớm hôm nay đã gọi điện hẹn anh ra trút cơn thịnh nộ. Cô biết những câu nói của mình bây giờ rất khó nghe, nhưng mặc kệ. Viễn vẫn nhẫn nhịn thì cô cứ nói cho hả.

- Tôi nói là tôi bỏ cuộc. Anh nghe rõ chứ? Đừng hòng đem tôi ra giễu cợt thêm một lần nào nữa hết.

Viễn vẫn im lặng, gương mặt anh vẫn đầy nhẫn nại, như có thể nghe cô nói đến chiều.

Đợi khi cô đã mệt vì "độc thoại" và bắt đầu vừa thở, vừa ý thức về những cái nhìn tò mò của những người trong quán, anh mới dịu giọng nói với cô:

- Anh biết làm vậy là ép Hạ. Nhưng thật sự nội ra tối hậu với anh và em như vậy, nội muốn chúng ta đính hôn, trước khi nội an tâm về nước. Chỉ còn hơn tháng nội về rồi, nên anh đành chịu ý nội. Lỗi ở anh, anh xin lỗi em.

Hạ làm thinh, anh phân bua tiếp.

- Mấy bữa trước đó em cứ giận lẫy anh, không cho gặp mặt, nên anh đâu có cơ hội bàn bạc để tìm cách với em, nhờ được Quân Anh làm hoà là may mắn lắm rồi, lỡ anh nói ra lúc đã quá cận kề, em lại giận nữa thì anh còn chết dở.

Hạ ngắt lời anh, gương mặt đã dịu xuống.

- Vậy Quân Anh có biết trước chuyện này không?

- Không có. Nó mà biết thì sẽ phun ra hết cho em nghe rồi. Thú thật, lúc đó anh túng thế phải làm như vậy thôi.

Nhìn gương mặt Hạ đã bớt cau có, anh hơi mừng, nói tiếp:

- Buổi tối lại rước em, anh cũng phân vân không biết có nên nói em nghe không, sợ em giận nãy không thêm đi là tiêu hết.

Hạ bĩu môi, âm ức:

- Cho nên anh đã tỉnh bơ đẩy tôi vào thế bị động? - Rồi cô than van - Không hiểu sao tôi lại còn có thể đứng phỗng ra đây cho anh trao nhẫn, cắt bánh...

Cô vụt nín ngang và lúng túng đến đỏ mặt vì chợt nhớ ra anh còn ôm hôn cô thật lâu trước mặt biết bao là người, nụ hôn làm cô quên mất tiêu mình là ai.

Như đoán được dòng suy nghĩ của cô, anh tủm tỉm cười:

- Còn cười nữa, cô sùng sộ.

- Hờ!... Ồ thì không cười - Anh ráng nín cười trước bộ mặt hầm hầm mắc cỡ của cô - Anh cũng đâu có biết ông bà nội mời đông người đến như vậy.

- Cô liếc anh:

- Không biết? Chắc là anh không biết trước không? Tôi nhớ anh còn cười toe toét đi bắt tay từng người như có kế hoạch trước vậy, toe toét cảm ơn khi họ

đến chúc mừng cứ y như thật vậy.

Viễn đã định nói với cô là thật chứ còn gì nữa, thì nghe giọng cô rầu rầu:

- Ông bà nội anh về cũng là lúc Hạ sửa soạn nhập học rồi. Thật ra Hạ cũng quý ông bà lắm, họ quan tâm nhiều đến con cháu và lo lắng thương yêu hết lòng, nếu Hạ có người thân như họ, Hạ sẽ hạnh phúc lắm, chắc chắn bao giờ nghĩ ra cái vở kịch quái quỷ dở ẹc giống anh để gạt họ đâu.

Viễn không để ý đến câu chê bai của Hạ về mình. Anh chỉ thấy vui mừng vì Hạ cũng nghĩ tốt và có tình cảm với nội, có một điều nữa làm anh đảm chiêu, suy nghĩ, sau hồi lâu anh hỏi cô:

- Hạ học năm cuối phải không?

- Ừm, năm tới.

- Dạ chứ sao ừ.

Hạ cười:

- Ồ thì dạ.

Cô ngạc nhiên khi thấy anh đổi đề tài câu chuyện qua mình.

- Ông bà anh về nước, em dự tính gì khác?

Hạ nhún vai.

- Có gì đâu, em sẽ trở lại là con nhỏ Hạ tự do, lại để ý tìm việc làm thêm gì đó vào thời gian trống, nhưng cũng phải bớt lại để có thì giờ học ôn, năm cuối mà.

Trầm ngâm một thoáng, anh quyết định ngỏ lời lần nữa.

- Hạ này!

- Chi anh?

- Cho phép anh giúp Hạ nhé!

Hạ ngờ ngợ:

- Nghĩa là...

- Anh muốn bảo trợ cho Hạ trong việc học hành.

Hạ nhăn mặt:

- Lại nữa, anh Viễn. Hạ nói rồi. Hạ muốn được tự lập, anh đừng vì tội nghiệp Hạ mà làm vậy, Hạ thật sự áy náy lắm.

- Anh không phải tội nghiệp Hạ. Anh chỉ đơn giản là muốn giúp Hạ. Anh quý Hạ, anh không muốn vì quá lo lắng làm thêm để kiếm tiền mà Hạ trở thành cô lọ lem như trước, Hạ rất xinh đẹp, có ai nói với em vậy chưa?

Hạ cười ngượng ngập, cô lắc đầu nguây nguậy. Viễn không bỏ cuộc:

- Hạ xinh đẹp và dễ thương một cách đặc biệt, anh nói thật đấy. Anh không muốn vì ba cái công việc nặng nhọc sớm hôm mà em lại chai tay đến cứng như đá nữa, anh không muốn vì công việc em lại phải chịu đựng những ông chủ khó ưa, hiếp đáp nữa, anh cũng không muốn em phải thi yếu hay ngã bệnh. Nhé Hạ, để anh đỡ em vắn đèn này nhé.

Hạ lắc đầu, nói nhỏ nhẹ:

- Hạ không muốn mình phụ thuộc vào ai cả, anh Viễn ạ ! Anh tốt với Hạ, Hạ biết. Nhưng chuyện này xin anh để Hạ còn giữ được chút tự ái còn con của mình. Hạ muốn mảnh bằng cử nhân Hạ sẽ có, là công sức học tập và làm việc của riêng Hạ, để Hạ có thể hãnh diện với chính mình.

Viễn thở dài:

- Hạ cố chấp quá đấy. Em tự ti thì có.

Hạ cười, lòng mênh mang trước tình cảm của anh:

- Nhưng có một điều Hạ phải nhờ anh giúp đấy. Bỏ qua việc tiền bạc đi, nếu anh giúp được Hạ cái này, Hạ sẽ biết ơn anh vô cùng.

Viễn sáng mắt:

- Chuyện gì vậy Hạ?

- Về chuyện học vi tính, Hạ còn hơi yếu môn này vì không có điều kiện luyện nhiều, anh Viễn có thể...

Viễn gật đầu ngay.

- Chuyện nhỏ, mai anh chở đến Hạ một cái máy 486 nhé?

Hạ xoa tay:

- Ôi, Hạ chỉ định xài ké trên cái máy nào của công ty của anh thôi. Anh mang chi đến nhà Hạ. Nhà trọ trống trải, Hạ còn phải nơm nớp giữ cho của không phải của mình.

Viễn lại cười tươi khi có ngay ý mới:

- Vậy bất cứ lúc nào Hạ muốn dợt, cứ đến nhà anh, vào phòng làm việc của anh mà dợt máy tha hồ. Anh sẽ dặn dì Tám, Hạ đến cứ thoải mái học hành.

- Nhưng... Hạ hơi ngại...

- Ngại gì nữa, công ty anh thì nhân viên cứ chúi mũi vào máy chán chết, Hạ đến nhà anh, anh sẽ dặn dì Tám mua nhiều trái cây lặt vặt để trong tủ lạnh, chán với màn hình, em có thể giải lao bằng trái ổi trái xoài gì đó.

- Anh dụ điệu nghệ ghê, làm Hạ thêm nhỏ rãi.

- Rồi vậy nhé, không phản đối gì nữa thì để anh bàn qua việc làm.

- Việc làm của Hạ?

- Chứ còn gì nữa, Hạ không chịu để anh giúp đỡ tiền bạc, cứ đòi đi làm thêm thì anh phải chọn việc làm cho nhỏ thôi.

Hạ cười:

- Cũng được.

Viễn tính toán:

- Để xem xem, việc nào chỉ làm hai, ba tiếng buổi chiều, để thích hợp với Hạ. À! Nghe Quân Anh nói em nhận vẽ hoa. đồ, bản vẽ luận án gì đó?

- Dạ, nhưng đã hết rồi anh Viễn, họ đã chuẩn bị xong để trình luận án. Nếu để đợi năm sau, tới phiên Hạ thi rồi, Hạ đâu có thời giờ ngồi vẽ nữa.

- Vậy à! - Viễn nghe chăm chú.

Hạ khoe:

- Nhưng dạo này Hạ có một việc làm phụ cũng rất tốt. Mỗi tuần chỉ ba ngày thôi.

- Việc gì?

- Dạ, dạy Vovinam cho một câu lạc bộ Thanh thiếu niên. Mỗi tuần 2 tiết.

- Dạy võ? - Viễn tròn mắt.

- Chỉ là tạm thời thôi - Hạ đính chính - Hạ chưa có đẳng cấp chính thức.

May mà hè năm nay trẻ con đua nhau đi học võ, lớp đông quá nên Hạ mới xin được việc này.

- "Trời đất! Hạ biết võ".

Viễn vừa nhớ ra có lần Hạ kể cho anh nghe về cha cô là một võ sư, anh lại quên mất là cô con gái cũng có thể được luyện võ từ lâu. Hèn chi, lúc đầu gặp cô cãi cộ với Hoài xong, bước ra, tướng cô ngang tàng, nhanh nhẹn lắm.

- Anh sao vậy? - Hạ thắc mắc nhìn anh.

- À, không - Anh vội lảng đi - Thôi việc đó hết hè cũng xong. Để anh sắp xếp, tuần sau.

Hạ sẽ có việc mới.

Hạ háo hức:

- Việc gì vậy anh Viễn?

- Bí mật, bảo đảm hợp với em.

Anh cười, nghĩ đến việc cho cô tập sự để trở thành nhân viên thảo chương ở công ty anh, với tinh thần cầu tiến và trình độ sẵn có, Hạ sẽ rất thích thú với nghề này.

Viễn trêu cô:

- Theo anh biết, công ty môi giới việc làm cũng hưởng phần trăm đấy. Riêng anh thì chỉ cần em hứa khao anh một châu khi lãnh kỳ lương đầu tiên thôi.

Hạ cười theo:

- Đồng ý ngay.

Và cô ghé tay với anh cam kết.

Tiếng cười vui vẻ của họ còn chưa dứt, thì có một bóng người tiến lại cạnh bàn, cả hai ngẩng lên - Lam Anh.

Lam Anh nhìn chằm chằm vào Viễn, nhưng lại nói với Hạ.

- Tôi có thể nói chuyện riêng với anh Viễn một chút được không? Xin lỗi cô.

Hạ chưa kịp lên tiếng thì Viễn đã ngăn cô lại:

- Hạ ngồi yên đấy - Rồi quay qua Lam Anh, anh thân nhiên - Lam Anh có chuyện thì xin mời ngồi và nói thẳng ra.

- Nhưng em muốn nói riêng với anh.

Viễn lắc đầu lạnh lùng:

- Rất tiếc, tôi không muốn vợ sắp cưới của tôi nghĩ vẩn vơ rồi thắc mắc, nghi ngại.

- Vợ sắp cưới? - Lam Anh quay phắt qua Hạ, miệng lấp bắp - Có phải anh

vừa nói...

- Đúng vậy - Viễn khẳng định.

Lam Anh vẫn đứng sững trước bàn nhìn trừng trừng vào Hạ, miệng lẩm bẩm những gì không rõ.

Không khí ngột ngạt làm Hạ khó thở, cô quyết định nhanh. Đứng dậy, cầm túi xách, cô bước ra khỏi bàn.

- Hạ đi rửa mặt, xin lỗi.

Rồi Hạ lách người bước đi trong tiếng gằn giọng gọi của Viễn.

Vào phòng vệ sinh, cô thù người trước gương. Nét hoang mang phảng phất trong mắt cô, cô dường như đang lo sợ điều gì?

Hạ đau lòng vì điều mình lo sợ ấy.

Cô gái đẹp rực rỡ quá, cô ta thật quá yêu Viễn, có lẽ họ đã có với nhau sâu đậm khó quên? Đây là lần thứ bao rồi. Hạ gặp lại Lam Anh và lần nào cũng khổ sở, tủi thân vì nhận ra rằng cô ta thật đẹp nãy nùng, hấp dẫn, một người đẹp thích hợp với nét hào hoa của Viễn. Còn cô, thật ngớ ngếch, vụng về đến tội nghiệp.

Cô run rẩy đứng trước gương. Một giọt nước mắt rơi trên má. Cô cúi mặt xuống, nước mắt cứ rơi. Cô không biết nên giận mình hay giận ai đây, Lam Anh và Viễn?

Có một người đàn bà bên cạnh Hạ, gọi nhỏ cô mà vẻ e ngại:

- Này cô ơi!

Hạ chùi vội nước mắt và ngẩng lên, cố lấy gương mặt tự nhiên bình thường.

Bà ta đưa cho Hạ xấp khăn giấy với ánh mắt thông cảm, tội nghiệp.

Hạ lí nhí cảm ơn và nhận lấy, chờ người đàn bà tốt bụng ra khuất, Hạ lại vừa mếu máo một mình, vừa nghĩ lung tung.

Mấy tháng qua, Hạ đã quen cuộc sống cạnh Viễn, quen với tính tình thâm trầm của anh, họ đã càng ngày càng có nhiều nụ cười khi bên nhau, sắp tới, ông bà Lân về nước, Hạ trở lại là cô sinh viên vừa học vừa vật lộn với chuyện cơm áo ở đời, cô sẽ mất anh? Anh có sẽ trở về với Lam Anh, hay với những người đẹp rực rỡ như Lam Anh?

Hạ vớ tay mở vòi nước và rửa gương mặt ướt của mình. Nước mát lạnh làm cô tỉnh táo và bỗng lạnh cả mình, vì cô chợt nghĩ đến hành động của cô. Cô ghen với Lam Anh ư? Tại sao lại chạy trốn vào đây để khổ sở suốt suốt chỉ vì chuyện của Viễn?

Hạ hốt hoảng vốc nước tạt vào mặt.

Mi đang đùa với lửa đấy Hạ Oi! Đừng khùng như vậy.

Lấy xấp khăn giấy khi này lau mặt, Hạ cố giữ vẻ mặt tỉnh táo và... hơi bàng quan. Nhìn lại gương một lần. Tốt đấy, cứ giữ như thế để đừng phải khổ sở vì yêu, cuộc sống mình hiện tại còn nhiều chuyện đáng quan tâm hơn.

Cố tự nhủ với mình như thế, Hạ lấy lại dáng điệu tự nhiên, cô trở lại bàn.

Còn một mình Viễn trầm tư hút thuốc, bắt gặp ánh mắt dò hỏi của cô, anh cười, nhún vai.

- Anh đã thanh toán tiền rồi, ta về nhé Hạ.

Hạ gật đầu. Anh đưa cô ra xe.

Nắng hè Sài Gòn gắt đến nhức cả mắt. Viễn lái chậm và chồm người qua mở ngăn nhỏ trước ghế ngồi của Hạ, anh lấy ra cặp kính mát.

- Đây! Đeo vào đi bé con.

Hạ lắc đầu:

- Khỏi cần, Hạ không đeo kính đâu.

Viễn vẫn dúm vào tay cô, nói tỉnh bơ:

- Thôi đi nhỏ, đeo vào đi. Anh muốn chỉ mình anh thấy cặp mắt sung của em thôi, người khác thấy lại tưởng anh ăn hiếp em mất.

Hạ há hốc mồm chết trân, cô ngượng quá, và tức tức tối anh, không biết phải làm sao Viễn tấp xe vào một tàng cây rộng bên hông một trường đại học giờ đây vắng ngắt người, anh nhẹ nhàng cầm lấy tay Hạ nói dịu dàng.

- Anh đã chẳng bảo em rằng em ở lại đó sao? Tự dưng lại trốn đi mất rồi trở lại với cặp mắt sung mọng vì khóc. Anh đã từng nói anh không bao giờ làm Hạ buồn khóc nữa, em còn nhớ không?

Hạ bệu bạo gật đầu. Anh nói tiếp:

- Lam Anh chỉ nói những vấn đề cũ, không gì có thể thay đổi được. Đừng vì chuyện đó mà khóc Hạ Oi.

Anh kéo cô vào lòng. Hạ nằm ngoan trong lòng anh, cô lại gật đầu và cô nén những giọt nước mắt vừa hoen mi.

Viễn thở nhẹ nhẹ, hạnh phúc với tình cảm mong manh dễ vỡ vừa được khẳng định của anh và cô. Anh vuốt mái tóc còn ướt nước, khẽ hôn lên má cô:

- Em thật là trẻ con. Mai một đừng bỏ trốn đi tìm chỗ khóc một mình nữa nhé. Em có biết anh đau lòng như thế nào khi thấy em trở lại với cặp mắt vừa khóc xong không? Em làm anh xót xa và lo lắng quá, bây giờ phải đền cho anh. Rồi còn phải phạt em cái tội bỏ trốn vào toilet khóc nữa.

Hạ giấu mặt vào ngực áo anh then thùng cười khúc khích, cảm thấy yêu đời và hạnh phúc vô cùng.

Có vài sinh viên mượn trường đại học làm nơi ôn tập dịp hè, đi ngang cái xe hơi dènh dảnh bên hông trường. Họ tò mò nhìn đôi nam nữ đang hôn nhau say sưa.

Mơ Yêu

Chương 28

Hạ ngồi lặng thinh, tay nhẹ khuấy ly nước chanh. Đối diện cô, Lam Anh vẫn tí tê:

- Anh Viễn với tôi đã có hơn năm trời gắn bó, chỉ vì ước mộng trở thành diễn viên điện ảnh của tôi, ảnh đã chịu ý tôi lên Đà Lạt đóng phim. Ảnh biết việc đóng phim được tôi xem như sự nghiệp cả đời mình, nên ảnh để tôi thảo nguyện, vì vậy khi người thân của ảnh về Sài Gòn, ảnh mới nhờ đến Hạ, nói trắng ra là lợi dụng Hạ để làm bình phong che mắt người nhà của ảnh. Bấy nhiêu đủ biết ảnh yêu tôi đến độ nào. Tôi biết chuyện xảy ra ở Đà Lạt làm ảnh thất vọng và tự ái. Nhưng tôi yêu ảnh và không hề muốn mất ảnh, nên đã bỏ ngang sự nghiệp mới bắt đầu của mình mà trở về đây.

Lam Anh rút một điều thuốc, thành thạo bật quẹt với vẻ lười biếng một cách kẻ cả:

- Chúng tôi đã như vợ chồng, quá gắn bó, quá thân thiết, nên tính khí và sở thích của Viễn tôi đều hiểu rõ và đáp ứng đúng. Anh ấy vẫn còn rất si mê tôi và không bao giờ rời bỏ tôi được. Bây giờ tuy anh ấy vẫn còn giận tôi chuyện lỗi lầm đó, nhưng tôi biết chắc Viễn sẽ tha thứ cho tôi, và trở về với tôi.

Thoáng trên gương mặt Hạ một nụ cười nhẹ, nhưng Lam Anh không nhìn thấy, cô đánh tiếp những quân bài của mình:

- Hạ có biết vì sao anh Viễn chọn Hạ làm người thế chỗ cho tôi không? Có lẽ vì người nhà của anh cổ hủ, mà ảnh thì sợ tôi quá hiện đại, họ sẽ không an tâm, trong khi Hạ thì có vẻ khờ hơn, bình dân hơn, có thể làm họ hài lòng. Tôi thật sự tiếc cho Hạ đấy, không hiểu anh Viễn đã ngon ngọt dụ dỗ làm sao mà Hạ chịu giúp ảnh khi chỉ mới quen nhau được không lâu. Tin tôi đi, Viễn chỉ mượn cô để chọc tức tôi thôi, chúng tôi rồi đâu cũng vào đấy. Tội gì Hạ phải làm người thừa, mất duyên con gái hết. Rồi anh Viễn ra đi Hạ Oi, kéo có ngày đau khổ ôm hận vì quá tin người. Viễn là tay ăn chơi bay bướm có tiếng, cô không giữ ảnh được đâu. Coi chừng thua thiệt cả đời.

Hạ chớp mắt, cô vẫn bình tĩnh trước cái nhìn dò dẫm, soi mói của Lam Anh. Từ nãy đến giờ, cô ta đã ngọt nhạt cả tiếng đồng hồ để cho Hạ biết vị trí của cô ta trong lòng Viễn. Hạ vẫn không phản ứng, chỉ nghe thôi.

Lòng dằn lòng mình phải luôn thản nhiên, nhưng sao cô vẫn buồn. Viễn đào hoa quá, có khi nào cô cũng chỉ là đoá hoa lẹ trên đường, anh vì thuận tay hái lấy và nâng niu chỉ trong một giai đoạn, phù du ngắn ngủi? đã hiểu được trái tim mình là cô yêu anh, nhưng sao tình yêu và sự tin tưởng dường như chưa đi cùng một đường. Làm sao hiểu anh thật rõ, để biết rằng cô thật sự quan trọng đối với anh?

Hạ ngắm nhìn Lam Anh bung tàn thuốc vào cái gạt tàn bằng thủy tinh rất đẹp. Bộ móng tay sơn màu đỏ tươi, đôi môi cũng đỏ, bộ áo cũng đỏ, gam

màu nóng đi với nước da đen hơi ánh màu đồng tạo cho Lam Anh một vẻ đẹp rực rỡ, kêu gọi, dữ dằn, nhưng không thật một chút nào. Viễn yêu thích một mẫu người như thế này chẳng?

Lam Anh đốt thêm điều thuốc, bòn chòn nhìn Hạ, cô đã nói hết ý mình, nhưng Hạ vẫn điềm nhiên như những câu cô nát óc suy nghĩ suốt buổi chiều hôm qua là một bài diễn thuyết nhằm chán, không đáng quan tâm vậy.

Cô cố nén bức bối nhắc Hạ:

- Sao? Hạ thấy thế nào?
- Gì cơ - Hạ ngẩng lên.
- Lời khuyên của tôi - Lam Anh cau mặt - Hạ hãy tránh anh Viễn ra kẻo...
- Không!

Lam Anh trừng mắt với Hạ:

- Cô nói gì?

Hạ nhắc lại rõ ràng, dứt khoát:

- Tôi vừa nói rằng "không"!

Mặc kệ thái độ giận dữ của Lam Anh, Hạ nói đều đều, tự tin:

- Tôi thiết nghĩ người ngỏ ý với tôi và đưa tôi về giới thiệu với gia đình là Viễn, thì người cãi chính hay phân trần với tôi phải cũng là anh. Tôi tuy quê mùa, ngốc nghếch, nhưng tôi tuyệt đối không phải là người nhát nhúa đến độ bỏ đi khi chưa có được lời giải thích hay xin lỗi nào từ phía anh. Tôi hiểu cô muốn nói cô là người anh ấy rất yêu, vậy nếu cô không muốn sự có mặt của tôi bên Viễn, thì hãy cứ nói với anh, chứ không cần phải hỏi dò và đến tận nơi tôi ở trọ mà đòi gặp mặt. Nãy giờ cô nói cũng đã hết ý, tiếc là thuyết phục sai người rồi. Tôi chịu theo cô ra đây cũng chỉ vì tò mò thôi. Cuộc gặp mặt hôm nay sẽ là lần duy nhất. Xin lỗi vì đã làm tan mục đích hôm nay của cô.

Hạ đứng dậy, khoác giỏ xách lên vai, trước nét mặt sa sầm của Lam Anh:

- Tôi có hẹn phải đi trước, xin phép.

Sau lưng Hạ, Lam Anh ngồi trên người, tức giận, điều thuốc đang cầm cháy sát đến mấy ngón tay mà cô vẫn chưa hay.

o0o

- Mày giúp được tao thì quá tốt rồi - Viễn vỗ vai bạn cười.

Hoài giơ một ngón tay trở lên để nhắc nhở lần cuối:

- Nhưng... đừng quên con số phần trăm tao đã đề nghị với mày.
- Dĩ nhiên rồi!

Viễn gật đầu, giữ nguyên nụ cười trên môi, tiễn bạn ra cửa. Khi quay trở lại phòng, anh thâm chặt lưỡi. Hoài ma mãnh thật, đòi số phần trăm hoa hồng thật đậm. Khổ nỗi Viễn từ lâu rất mong muốn công ty của Hoài làm việc là khách hàng của mình. Fico là một công ty liên doanh lớn nhiều nhân viên văn phòng, nhiều máy vi tính, nếu Viễn có được công ty này làm khách

hàng, uy tín của anh sẽ tăng vọt trên thương trường, do đó doanh thu sẽ tăng theo.

Chỉ bất lợi một cái là viên giám đốc điều hành rất khó gặp, khó tiếp cận nên Viễn đành phải bấm bụng nhịn Hoài và chịu theo con số hoa hồng Hoài đưa ra để hấn làm cầu nối cho anh gặp viên giám đốc đó.

Viễn ngồi lại vào bàn làm việc, cô thư ký vừa đem vào một xấp thư từ, anh cầm lên liếc qua Vài cái có lẽ là thư đặt hàng, phần nhiều lại là những thư ngỏ của các công ty mới thành lập.

Có một phong bì to hơn và dày cộp, Viễn cầm lên, chà! Nặng dữ.

Viễn chợt nhớ ra, hình chụp "lễ đính hôn" của anh chắc. Anh mở phong bì, lấy xấp hình ra xem.

Anh xem lại mà ngẩn ngơ Hạ đêm đó xinh thật, đáng nhỏ nhắn dễ thương, chỉ cao quá vai anh. Nét ngây thơ trong sáng của cô làm anh có vẻ già sặn, lợc lõm quá khi đứng cạnh.

Viễn còn đang ngắm nghía hình Hạ, thì Hoài lại xộc trở vào phòng, oang oang nói:

Ê! Tao có để quên chìa khoá xe chỗ mày không Viễn?

Viễn vội hạ xấp hình xuống định cất đi. Thì, không kịp rồi, Hoài suông sẽ chộp lấy:

- Coi gì vậy? Hình à? Cho tao coi chút coi. À! Hình người đẹp nào mới phải không, bộ đã cho Lam Anh về vườn rồi hả? - Rồi hấn nhần nhần trán như cố nhớ miệng lẩm bầm - Người đẹp này thấy quen quen ta.

Viễn đưa tay lấy lại xấp ảnh, nhưng Hoài né người tránh anh, và vụt la lên khi đã phát hiện ra:

- Ô hô! Bò mới của thằng Viễn, xem ai đây nè! - Hấn cười hô hô - Mày đừng có nói với tao là cái cô nàng trong ảnh là cái con nhỏ mà mày muốn thí một công việc tạp dịch, tệt hại nào đó vì tội nghiệp bộ đáng đói cơm, thảm hại của nó. Đúng là nó rồi nè. Đứa con gái cục súc đã chửi mắng vô mặt tao, làm sao tao quên được.

Viễn nhăn mặt, nhưng Hoài vẫn bô bô:

- Trời ơi, ông này đôi tông. Không cặp kè với ca sĩ, người mẫu nữa mà chọn mấy em bần sinh lấm lem, quê mùa thô lỗ mà tân trang lại thành xinh như mộng. Đúng là tay chơi sành sỏi thật.

Hấn lại ngoác miệng cười:

- Coi nè! Lại còn ôm hôn nhau mùi mẫn nữa chứ! Ê! Nói thật đi, có phải con nhỏ đó mày cũng phải dạy từ cái hôn không? Nó có đáng công tân trang, đánh bóng lại không? Tao chắc là mày thú lắm trong cái trò này với bông qua đồng quê.

Viễn hết chịu nổi Hoài, anh nổi nóng, nạt lớn:

- Đủ rồi Hoài, mày đừng có quá đáng như vậy. Mày không được...

Đột nhiên Viễn chợt sững người, ngưng ngang câu nói:

- Hạ đứng ở cửa phòng làm việc của anh từ lúc nào.

Trời ơi! Viễn muốn toát mồ hôi. Anh đã quên mình đã hẹn cô đến công ty để cô buổi đầu tập sự làm nhân viên thảo chương trên vi tính.

Cô đã đến từ bao giờ? Làm sao anh xoá hết những câu sàm sỡ, thiếu tư cách của Hoài để đừng câu nào lọt vào lọt tai cô.

Viễn chưa kịp phân trần thì cô đã hành động rồi. Trước nét mặt há hốc của Hoài, cô bước lại giật phăng xấp hình trên tay anh ta và xé tung toé một cách giận dữ.

- Hạ!

Viễn bối rối vươn tay ghì tay cô lại thì bị một cái tát nảy lửa vào mặt. Hoài sau phút sững sờ trước Hạ bên ngoài chứ không phải trong ảnh, anh ta máy móc muốn giữ lại mấy tấm ảnh đang bị xé, nhưng tay mới chỉ chạm vào Hạ, thì cả thân người đã bị quật bổng lên không và rơi xuống nền gạch một cái ầm.

- Bọn đàn ông dê tiện.

Hạ cố ghìm cơn giận run người, cô nói qua kẽ răng với cả Viễn và Hoài, cô quay lưng đi ra cửa.

- Hạ! - Viễn vội gọi - Em đừng đi, anh...

Nhưng anh nín bật trước cái nhìn lạnh lẽo khinh miệt của cô. Biết nói gì để cô hiểu rằng những lời nói vừa rồi của Hoài chỉ là sự suy diễn bệnh hoạn, lệch lạc của hắn. Biết nói gì với cô khi anh chỉ vì nghĩ đến cái hợp đồng có lợi sắp tới cho công ty mà đã nín lặng, không dám vỡ mặt Hoài khi hắn xúc phạm đến cô. Anh đã ngu xuẩn để mất lòng tin của cô. Có phen búa cái gì bây giờ thì cũng vô nghĩa đối với sự đau đớn vì bị thương tổn của cô.

Cô cố trấn tĩnh nói với anh khi đã đến cửa phòng:

- Cảm ơn tên bạn của ông đã cho tôi hiểu ra mình chỉ là một phút hứng thú trưởng giả của anh. Bài học này thật quá nặng đối với đứa học trò ngu ngốc ở trường đời như tôi, mong rằng không bao giờ tôi gặp lại bộ mặt đều cáng, đáng ghét của ông lần nào nữa.

Hạ đã đi rồi, mà viễn còn đứng sững trong phòng. Những câu miệt thị của cô vẫn còn văng bên tai. Anh thở dài, nhìn Hoài lồm cồm ngồi dậy nhăn nhó.

- Con quỷ cái khôn kiếp - Hoài lầm nhảm rên rỉ - Trời ơi, nó làm gì cái lưng tôi thế này, gãy xương sống mất thôi, cái con chó...

- Đủ rồi đấy Hoài - Viễn đánh giọng - Tìm cho ra chìa khoá của mày rồi rút ra khỏi đây đi.

- Cái gì? - Hoài trợn mắt.

Viễn nắm tay lại:

- Mày chưa nghe rõ à? Tao nói mày rút đi.

Hoài ngạc nhiên, cao giọng:

- Mày lại dám nói với tao...

- Sao lại không dám. Đẹp cái hợp đồng, với con số hoa hồng trắng tráo của mày luôn, tao cóc cần. Bây giờ ra khỏi văn phòng tao nhanh, hay tao cho người xúc cái thứ mày ra?

Hoài nóng mặt định gây gổ, nhưng cái tướng cao lớn và gương mặt lạnh lùng của anh làm anh ta chùn bước, đành kiếm đường rút lui sau khi loay hoay trên bàn Viễn tìm ra cái chìa khoá.

Còn lại một mình, Viễn mệt mỏi và thất vọng lê lại bàn. Ngang đồng hình ảnh bị xé xương vãi trên sàn, anh cúi xuống nhặt lên một tấm hầu như còn nguyên vẹn trước cơn giận của Hạ. Nó chỉ bị cong một chút, anh vuốt nó thẳng ra.

Đó là tấm ảnh đẹp nhất, ghi lại giây phút họ hôn nhau. Gương mặt Hạ trong đó ngoan ngoãn và dễ thương biết bao trong vòng tay anh.

Viễn nhìn bức ảnh và bàng hoàng, có phải anh đã mất cô rồi không? Cô gái mà anh đã nhận ra rằng số mệnh đã ban cho anh?

Không! Anh không thể mất cô được sau bao nhiêu năm tìm kiếm giữa những cô gái vô vị, lọc lõi ở đời.

Ngày xưa, với Quê Lan, anh chỉ là thằng con trai mới lớn, say mê cái đẹp quyền rũ của dục vọng. Đó chưa hẳn là tình yêu.

Khi gặp Hạ lần đầu, chắc chắn rằng anh đã yêu Hạ, đã chú ý đến cô gái ngây ngô lẹ lẹ. Anh đã vì muốn tìm hiểu cô, vì muốn có thêm nhiều cơ hội để gặp cô, nên mới nghĩ ra cái công việc hoang tưởng và kỳ khôi này.

Đúng rồi, dù cứ tự dối gạt mình nhưng cuối cùng anh cũng nhận ra rằng anh chỉ muốn có cô mà thôi.

Giờ đây, còn gì là cái vỏ bọc cao ngạo, lịch lãm nữa, cô đã bỏ anh mà đi mất rồi.

Viễn ôm đầu tự xỉ vả mình, anh là một thằng điên, chỉ khi cô đang vượt khỏi anh, anh mới hiểu rằng mình đã mất tất cả mọi chuyện chỉ vì cô, vì riêng Hạ mà thôi.

Anh ngấm bức ảnh lần nữa, rồi vụt đứng dậy. Phải giữ Hạ lại. Nhất định là vậy. Anh phải làm mọi cách để cô trở về bên anh, cho dù anh có phải thú nhận thật với cô nỗi lòng.

Và cho dù Hạ có quật anh xuống sàn đến gãy vụn xương sống, anh cũng phải đến gặp cô lần nữa.

Mơ Yêu

Chương 29

Hạ đã gom xong mớ đồ đạc ít ỏi của mình vào túi xách. Công việc này thật lẹ làng. Bởi vì gia tài cô thật sự có gì đâu, vài cái quần jean bạc phách, vài cái áo thun hoặc sơ mi đã cũ và sách vở... Vốn vẹn chỉ có thế, nhưng nó đã cùng cô trải qua thời kỳ gian nan của những ngày đầu vào giảng đường.

Có tiếng gõ còm cộp ở chân cầu thang, rồi Toàn thò đầu lên:

- Cái thùng carton nè sư phụ.

Nó đùn một cái thùng mì gói đã rỗng lên sàn gác của Hạ, rồi leo lên luôn:

- Sư phụ định về quê nghỉ hè à?

- Ừ, cô xin lỗi vì không có thời gian dạy võ cho mấy đứa như đã hứa.

Toàn xua tay:

- Không sao cô ạ, chừng nào cô trở lại Sài Gòn lại thì cô dạy cũng được.

Hạ gật đầu:

- Toàn cho cô giữ lại căn gác này nhé. Tiền thuê cô đã đưa em trước sau tháng, em đừng cho ai trọ trước khi cô về.

- Dạ, được mà cô Em không cho ai khác trọ đâu, để lâu lâu em cho đệ tự lên lau quét sạch sẽ, cô về có thể vào ở lại được liền.

- Vậy thì tốt quá, cảm ơn Toàn trước nhé.

Thăng nhỏ:

- Có gì đâu cô À mà sao mấy hôm trước không nghe cô bảo về quê, cô mới quyết định à? Chắc là cô nhớ nhà.

Hạ ậm ừ cho xong câu hỏi của nó, có tiếng gọi Toàn ở dưới nhà, nó chào cô rồi tụt xuống thang, nhưng vẫn còn ám ức cuộc điều tra chưa tròn.

Hạ bỏ những bộ quần áo đẹp do Quân Anh vẽ kiểu vào cái thùng carton còn mới, cho mớ son phấn mà Viễn nhớ Quân Anh sắm cho cô Hạ rất thích những món quần áo và những đồ mỹ phẩm này, cô đã quen và thích thú khi có dịp sử dụng nó để tôn vẻ đẹp của mình. Nhưng đành phải trả chúng lại thôi, cô không muốn mình còn nợ nần, vướng mắc gì Viễn nữa.

Hạ mím môi đẩy nắp thùng lại và tìm băng keo băng kín miệng thùng, vừa làm cô vừa tức tối Viễn. Cái tát khi nãy dành cho anh cũng còn quá nhẹ, quá nhẹ cho những đối xử của anh đối với cô.

Có lẽ họ cũng một guộc, cả Hoài, cả Viễn. Lũ đàn ông không tim. Hạ cúi mặt tủi nhục có lẽ cô đã lầm người thật rồi. Tại sao đàn ông ai cũng xấu xa như vậy, hết Huy rồi lại đến Viễn. Bây giờ phải đi khỏi đây thôi!

Hạ nhủ lòng, thoát khỏi Sài Gòn mau không thôi trái tim yếu đuối và ngu si của cô đến vỡ tung vì thất vọng và chán chường mất thôi.

- Hạ Oi! Có khách.

Giọng Toàn dưới nhà vang lên. Tim Hạ muốn thót ra ngoài. Phải bình tĩnh và sự nhụ trước hấn, đừng để hấn khinh dễ mình. Cô mím môi khoác bộ mặt lãnh đạm, cứng rắn, thò đầu ra nhìn xuống. Bỗng cô hụt hẫng vì nhận ra

người khách bất ngờ ấy.

Thấy Hạ đứng thờ người ra, vị khách của cô đã nhanh chân bước thẳng lên bậc thang cúi sát bên cô và cất giọng mỉa mai:

- Bất ngờ quá hả Hạ? Không tiếp mình sao?

Hạ phải mất mấy giây mới trôi được nỗi thất vọng. Người khách này không phải là "hắn", cô cười gượng:

- Trâm đến tìm tôi sao?

- Dĩ nhiên rồi. Bạn bè cũ, dù đã dời đi đâu, nếu muốn mình vẫn tìm ra được tổ ấm của Hạ và đến thăm một lần.

"Tổ ấm"? Hạ chưa hiểu hết câu nói của Ngọc Trâm nhưng gặp lại người mình đã không mấy thiện cảm, cô không muốn nên quyết định tiễn khách:

- Tôi sắp đi rồi. Ngọc Trâm cảm phiền...

- Nhưng tôi lại muốn vào trong, giọng Ngọc Trâm nghe lạnh lạnh sát bên tai Hạ, cô đẩy Hạ quay nghiêng và nhanh như cắt lách mình tiến hẳn vào căn gác.

Vừa bước vào, Trâm đã sục mắt khắp nơi, trong căn gác trống trơn một cách ngỡ ngàng:

Hạ nhú mào bắt đầu khó chịu.

- Trâm cần gì ở đây?

Ngọc Trâm quay phắt người lại, chẳng rào trước đón sau nữa, cô gằn giọng:

- Huy đâu?

- Cái gì? - Hạ tròn mắt tưởng mình nghe lầm - Sao lại có Huy ở đây?

Ngọc Trâm bước lại bên cô, rít giọng:

- Mày đừng giả vờ. Hãy nói cho ra Huy ở đâu. Đừng tưởng tao không biết mày vì nhục, vì đau nên mưu toan có lại anh ấy, nên mới dời chỗ lại đây.

- Tôi... Hạ sững sờ kinh ngạc.

- Đừng chối quanh làm gì nữa Hạ. Tao không biết từ đâu mày có thể thay đổi được từ dáng vóc đến con người mày, nhưng tao biết rõ mục đích của mày. Trước đây mày quê màu, xấu xí, bây giờ mày muốn lột xác, đổi hình. Những ngày cuối năm học tao đã ngờ ngợ về sự thay đổi này, nhưng bây giờ thì tao hiểu rồi. Mày chỉ muốn trả thù tao. Mày vì quê kệch nên mất Huy, nay cố ăn diện để níu kéo anh ấy trở lại.

Mắt Ngọc Trâm long lên, cô lớn giọng:

- Anh ấy là của tao mà. Huy yêu tao. Mày đã thua cuộc, mày không xứng đáng với anh ấy, mày đã biết rõ như vậy, sao còn ác độc phá tao?

Sau phút ngơ ngẩn vì bất ngờ, Hạ đã bắt đầu nổi nóng, cô nói rõ ràng:

- Một là Trâm phải nói chuyện cho đảng hoàng, hai là bước khỏi đây ngay. Đây là chỗ tôi ở trọ, một chỗ của riêng tôi, nếu Trâm đến đây chỉ để tìm người tôi không còn coi trọng thì Trâm đã lầm chỗ rồi.

Ngọc Trâm định phản ứng thì Hạ ngăn lại, tỉnh táo nói tiếp:

- Còn nếu vì tình bạn cũ đến chơi, thì xin lỗi Trâm, tôi không còn coi Trâm là bạn nữa. Tôi không biết vì sao Trâm và Huy lại có chuyện và tôi cũng không hề muốn biết. Chuyện của hai người không là mối bận tâm của tôi. Nếu Trâm cho rằng tôi căm thù và kiếm chuyện phá Trâm để trả thù thì Trâm sai rồi. Trái lại tôi còn biết ơn Trâm vì Trâm đã cho tôi thấy được bộ mặt thật của "tình bạn" và "tình yêu" từ hai người.

Còn nữa, tôi không yêu Huy, tôi nhận ra ngay điều ấy khi thấy Trâm và Huy bên nhau, ngoài sự thất vọng về tình bạn tôi không hề có cảm giác ghen tuông, thì làm gì có chuyện trả thù Trâm.

Hạ nhìn vào chiếc đồng hồ, cô dần cơn bức bối nói gọn:

- Lời tôi nói đã hết. Tin hay không là tùy Trâm, tôi không quan tâm đến. Tôi phải đi, xin lỗi không thể tiếp Trâm được

Ngọc Trâm bỗng mất ánh vẻ dữ dằn, cô hoang mang nhìn Hạ, rồi máy mồm hỏi:

- Vậy tôi biết tìm anh ấy ở đâu?

Hạ cau mày nhìn Trâm:

- Tôi không biết. Đó không phải là chuyện của tôi.

Cô ôm cái thùng lên và quàng túi xách vào vai như muốn chấm dứt câu chuyện lần nữa. Nhưng Trâm vẫn đứng thẫn thờ giữa căn gác, nói trong vô thức:

- Làm sao tìm được Huy? Tôi đã quá mệt mỏi tìm anh ấy cả tuần nay. Không có nhà bạn bè, người quen nào của anh ấy ở Sài Gòn mà tôi không tìm đến, vậy mà vẫn không gặp. Hạ nói đi, anh ấy đi đâu được?

Hạ nói trong ngao ngán:

- Đã nói tôi không biết, sao Trâm không đợi hết tháng hè, Huy phải trở lại trường học tiếp, khỏi cần lung sục làm gì?

Ngọc Trâm lắc đầu mếu máo:

- Không thể được. Tôi phải tìm ra Huy gấp. Tôi cần anh ấy lúc này và con tôi cũng cần có anh ấy mà.

Ngọc Trâm dứt lời trong nghẹn ngào, và sụp xuống khóc nức nở, mặt vùi trong hai tay.

Hạ há hốc đứng nhìn Trâm, và nhìn xuống thân hình co rúm người vì run rẩy sợ hãi của Trâm. Cô sững sờ bỏ hành lý xuống. Đến và quỳ xuống bên cạnh, cô hỏi nhỏ:

- Trâm có nói thật không?

Ngọc Trâm nghẹn ngào:

- Trâm đã khám tuần trước. Hơn hai tháng rồi. Hạ nói đi, Trâm làm sao có thể thú thật với ba mẹ. Ba Trâm sẽ đánh Trâm chết, Hạ Ơi!

Hạ lắc đầu nhẹ, cô không biết làm sao để giúp Trâm trong tình cảnh này.

- Thế Huy đã biết chưa?

- Rồi - Trâm nắc lên - Anh ấy cười bảo dễ tính, Trâm đợi mà không thấy anh đâu, đến nhà bà con ảnh thì tuần nay rồi, anh không về đó nữa.

Hạ mở to mắt nhìn Trâm, như không tin nổi lời cô nói là sự thật. Huy có thể vô trách nhiệm và hèn nhát vậy sao?

Một lát, chừng như đã bình tĩnh lại, Ngọc Trâm chùi vệt nước mắt long trên má, cô nhìn Hạ mệt mỏi, buồn phiền.

- Thật ra Trâm là đứa con gái ngu ngốc, phải không Hạ? Trâm đã quá nhẹ dạ cũng vì yêu anh.

Cô hít hít mũi, cố tỉnh táo:

- Nhưng Hạ cũng đừng lo lắng cho Trâm, một tuần qua, Trâm đã muối mặt khắp nơi, Trâm cân nhắc nhiều rồi. Tìm đến Hạ chỉ là nơi chôn cuối cùng Trâm đến để mong gặp Huy Trâm sẽ không tìm kiếm anh ấy nữa. Đừng nhìn Trâm bằng ánh mắt thương hại như vậy Hạ Oì, Trâm đáng bị như vậy lắm, phải không?

Cô lắc đầu thờ dài:

- Trâm xin lỗi đã làm phiền và quấy rầy đến Hạ.

Ngọc Trâm quay lưng đi ra cửa, Hạ vội bừng tỉnh, cô gọi thất thanh:

- Trâm! - Cô lắp bắp - Trâm đi đâu? Trâm định làm gì?

Ngọc Trâm nhếch miệng cười gượng:

- Đừng quá lo sợ Hạ ạ! Trâm không ngu dại huỷ hoại thân xác đâu. Nhưng Trâm cần phải phá đi để kết quả nhẹ dạ, sai lầm của mình. Không phải bây giờ mà là vài ngày nữa. Trâm phải chờ ba đi công tác xa mới có thể làm được. Trâm sẽ thưa thật với mẹ, chỉ mẹ thôi - Cô lại rơi nước mắt - Có lẽ mẹ sẽ vì thương thân con gái mà thông cảm và giúp mình.

Cô nhìn Hạ trong màn lệ:

- Trâm không mong còn có một người bạn như Hạ, đó là lỗi của Trâm, nhưng xin Hạ hãy vì tình bạn cũ mà giúp Trâm giữ kín chuyện này. Năm học tới Trâm sẽ cố đến giảng đường trở lại. Mọi việc sẽ bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra, Hạ giúp Trâm chứ?

Hạ im lặng gật đầu.

Cô nhìn Trâm bước qua khung cửa và đi xuống, dáng buồn đau, cam chịu, cô thầm mong Trâm sẽ qua được giai đoạn này. Ngày mai mọi việc sẽ trở lại bình thường, nhưng trong tâm hồn một cô gái trẻ sẽ có một vết thương đau, dù có thành sẹo cũng khó phai mờ.

Hạ thở dài. Mùa hè với mấy tháng ngột ngạt, đã có biết bao đổi thay.

oOo

Viễn đến khi Hạ vừa đi khỏi. Toàn đã chặn anh từ chân cầu thang. Nó nói qua tiếng nhóp nhép của thanh chewingum trong miệng:

- Anh Viễn trể xe rồi, cô Hạ mới đi.

- Chị Hạ đi với ai? Đi đâu em biết không?

- Viễn chụp nó hỏi dồn.

Thằng nhỏ lúc lắc cái đầu Tabu nhuộm một góc đỏ đỏ, vàng vàng một cách kỳ dị. Nó nói một câu chẳng liên quan:

- Trước khi cô đi, cô có bạn tới kiểm, đi xuống khóc sưng cả mắt luôn.

Viễn giật mình. Trời ơi! Hạ khóc vì mình hay vì ai?

- Chị Hạ khóc à?

- Tui đâu có nói cô Hạ khóc - Thằng nhóc lại lúc lắc cái đầu màu sắc như khoe khoang, nó nói tiếp - chị kia khóc.

- Rồi chị Hạ có nói đi đâu không em?

Viễn lấy giọng thân thiện ra hỏi dò, cố không chú ý nhiều đến cái đầu chướng mắt của thằng nhỏ.

Toàn lấy tay vuốt ngược mái tóc một cách điệu dàng, nó buông một câu cụt ngủn:

- Ai mà biết.

Viễn nhăn mặt quay đi. Trời ơi! Sao anh ghét cái đầu tóc của mấy tên nhóc dưới nhà đến thế. Đứa nào cũng cắt cùng một kiểu, mỗi đứa nhuộm một chòm khác nhau. Trông thấy chỉ muốn cầm đến cái kéo thôi.

Anh đi ra ngõ, thăm nguyên rửa cái khúc đường bị kẹt xe mà anh lỡ đại lái xe vào khi nãy. Cả tiếng đồng hồ nằm chết dí trên đường, xung quanh đầy những xe và người, không thể nhúc nhích đi đâu được. Cho đến khi cảnh sát giao thông đến thông đường, anh đã vội vàng đến đây ngay, thế mà cũng trễ mất.

Hạ đi đâu được nhỉ? Gặp cô, anh phải nói gì đây cho cô tha thứ?

Viễn ngồi vào xe, đóng sập cửa lại. Anh vừa chợt nghĩ đến một nơi Hạ có thể đến lúc này.

Anh đánh xe chạy về hướng quán của Thoại.

Mơ Yêu

Chương 30

Viễn lững thững đi vào nhà, lờ nội và cả người khách của bà, anh bước lên thang lầu.

- Viễn! - Giọng bà Lân nghiêm nghị - Quay trở lại đây.

Viễn chán nản quay xuống, anh không muốn gặp người khách của bà vì biết trước nội dung cuộc nói chuyện này.

Bà Lân gằn giọng hỏi khi Viễn đã ngồi yên trên ghế:

- Tại sao hôm qua con lại đến quán cậu Thoại gây rối?
Viễn làm thinh không trả lời. Bà Lân tức giận nạt lớn:
- Con có nghe bà hỏi không? Trả lời ngay.
Viễn dậm dăng.
- Con muốn tìm Hạ.
- Tìm Hạ? Có thằng điên nào tìm vợ chưa cưới bằng cách vào quán người ta gây gổ không?
Nói đi!
- Con xin lỗi vậy.
- Nói một câu xin lỗi là xong sao? Cái gì khiến con hồ đồ đến như vậy. Cứ giận dỗi nhau rồi mượn chỗ làm ăn người ta phá à?
Viễn phát quần trí, anh la lên:
- Chứ nội bảo con phải làm sao, khi Hạ đã biến mất từ trưa hôm qua Con đã đến chỗ cô ấy ở, trường cô ấy học, kể cả câu lạc bộ cô ấy dạy thêm mà vẫn không tìm ra. Khi trở lại nhà Hạ trọ và lúc tối, người ta bảo Hạ cũng vừa về và đã đi chung với một tên ăn mặc bụi bặm, nội thử nghĩ xem con còn đến ai được khi hẵn luôn là kẻ tò vò theo Hạ.
Thoại quay qua Viễn:
- Nhưng hôm qua tôi không hề gặp Hạ. Tôi đã nói với anh ngay từ lúc anh bước vào quán và hỏi tôi.
Bà Lân nhìn cháu bằng cặp mắt sắc. Anh buông thông một câu:
- Nhưng... tôi vẫn không tin.
- Tại sao? - Bà Lân nghiêm giọng.
- Vì Hạ ít bạn bè, ngoài Thoại ra, cô ấy còn quen biết ai ăn mặc...
- Ăn mặc sao? Bộ tề lăm à?
Quân anh to giọng hỏi, cắt ngang câu nói của Viễn khi bước vào nhà, cả ba quay lại nhìn anh.
Viễn nhú mảy:
- Máy mới về à? Tao vẫn tưởng mày nói cuối tuần mới về.
Quân Anh gục gật đầu:
- Phải, đáng lẽ cuối tuần tao mới về, nhưng sô trình diễn thời trang đó chỉ là mượn danh từ thiện để quây phá, trục lợi, đã bị dân địa phương tẩy chay, còn đập phá sân khấu luôn, làm tao phải dzọt gấp về Sài Gòn, quê xê. Cũng may, về vừa kịp để nghe được tâm sự nhỏ em gái thân thiết.
Viễn đứng phắt dậy:
- Mày gặp Hạ?
Quân Anh tỉnh bơ trong cái nhìn của bà Lân và Thoại.
- Tất nhiên, nhỏ Hạ thân với tao nhất, có chuyện buồn giận phải tìm tao trước chứ. Chỉ có cái thằng mày hồ đồ mới chạy tọt đến chỗ người ta làm ăn mà gây sự.

Viễn xuôi xị:

- Thì... Ai mà biết mày đã về Sài Gòn. Lại còn mấy thằng nhỏ dưới nhà bảo tao là có một thằng cha nào đó ăn mặc xác xơ bụi bặm.

- Dĩ nhiên là phải mặc đồ jean bụi rồi. Đi miền tây mà mày bảo tao đem theo mấy cái áo sơ mi lụa mặc à? - Quân Anh trợn mắt.

Viễn vuốt tóc ngằn ngừ trong sự im lặng của những người còn lại, cuối cùng, anh đành phải bước đến bên Thoại:

- Tôi biết là tôi thật có lỗi. Mong Thoại thông cảm bỏ qua cho, mọi phí tổn trong quán, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Hãy bỏ qua nhé!

Viễn chìa tay ra, ngỏ lời thân thiện đầu tiên đối với Thoại. Thoại cũng vậy, anh bắt lấy tay Viễn và nói.

- Được rồi. Tôi biết anh cũng vì lo cho Hạ. Chỉ mong sao anh đừng hiểu lầm tôi và Hạ nữa, vì hôm anh đính hôn, tôi cũng có mặt chứng kiến kia mà, tôi sẽ không bao giờ làm chuyện khó coi đâu.

Không khí căng thẳng ban nãy tan biến, làm phòng khách như nhẹ hẳn đi.

Viễn cười ngượng ngập với câu nói vừa rồi của Thoại.

Quân Anh lắc đầu nói:

- Chẳng hiểu sao mày mất phong độ dự vậy, khi xưa mày làm lì, trầm tĩnh lắm mà, giờ tự dưng ùng ùng nóng nảy dữ vậy.

Viễn sượng sùng ngồi xuống ghế, kéo ly nước mát dì Tám mới vừa đem ra để ực cho đỡ ngượng.

Anh cũng nhận thấy dạo này mình dễ nóng nảy đến thế. Chỉ tại nhỏ Hạ kia thôi.

Đặt ly nước xuống bàn, anh hỏi Quân Anh:

- Rồi Hạ ở tạm nhà mày à?

- Nhà ai? Tao à? Đâu có.

Cả phòng khách ngạc nhiên. Viễn nhìn chằm chằm Quân Anh:

- Mày nói giỡn gì vậy? Hạ chỉ giận dỗi chút thôi, và mày đừng có nói với tao là cái nhà rộng 4 tầng của mày không có chỗ cho Hạ trú đỡ.

Quân Anh cãi:

- Tất nhiên là có chỗ rồi. Nhưng kẹt một nỗi nhỏ Hạ còn đòi đi mới chết chứ. Con bé để lại hết son phấn quần áo, tao cản cách mấy vẫn không được.

Viễn hoang mang:

- Hạ đi đâu?

- Về quê Tao nghe nhỏ nói vậy.

Viễn nhìn sững Quân Anh, không ngờ sự việc lại diễn tiến như vậy.

Anh chợt quyết định nhanh trong đầu và quay sang nội:

- Con muốn tìm gặp Hạ. Nội cho con vắng nhà vài ngày.

Bà Lân gật đầu:

- Được rồi, làm những gì con thấy đúng thì được rồi. Nhớ đừng hồ đồ, xúc

ôi nữa. Con đã ba mươi rồi đấy, chẳng ít ỏi gì đâu.

Quân Anh cũng đứng dậy:

- Có cần tao đi với không?

- Sao lại không, mày là cố vấn cho tao mà.

- Ừ thì đi. Dù gì thì tao cũng đã treo bảng đóng cửa tiệm đến cuối tuần kia mà. Bây giờ về quê nhỏ Hạ thay cho đi miền Tây vậy.

Viễn cười:

- Không phải đi chơi đâu. Tao cho mày đi chung để năn nỉ phụ tao đấy. -

Được rồi, chuyện nhỏ.

Viễn gật đầu hăng hái:

- Để tao chuẩn bị, mình đi. À, mà Hạ nói đi về đâu Quân Anh?

Quân Anh ngó người:

- Tao... đâu có hỏi, chẳng lẽ mày bỏ bịch với nhỏ Hạ mấy tháng nay mà không biết nhỏ quê ở đâu?

Viễn bỗng thấy lạnh sống lưng, chết rồi! Anh quay lại nhìn bà nội.

Vở tuồng của anh đã bị kéo màn sớm rồi. Vợ sắp cưới mà không biết rõ quê quán, gia đình?

Viễn thăm nguyên rửa mình. Cái tính lạnh nhạt, ơ hờ đã làm anh mất nhiều cơ hội tìm hiểu kỹ về Hạ. Anh còn cố tình vẽ nên gia cảnh của Hạ trước nội, nào là cha mẹ đi du lịch đến cả mấy tháng trời... Bây giờ lại lộ tẩy là cô ở trọ nhà, lại còn không rõ nguồn gốc, xuất xứ thì còn gì để bào chữa trước nội?

Và nhất là làm sao còn mong nội chấp nhận Hạ với thân phận khác hẳn?

Viễn ngồi lại vào ghế một cách chậm rãi, anh tìm cách phân trần với bà Lân:

- Con xin lỗi nội, nội hãy tha thứ cho con.

Con đã bày ra một trò quái ác. Thật ra từ đầu, Hạ chưa phải là bạn gái của con, con...

- Nội biết - Bà Lân lạnh lùng nói - nội biết chứ. Con đã mượn Hạ hồng qua mặt ông bà nội với mục đích xin ở lại Việt Nam và tự do lấy vợ chứ gì?

- Nội đã biết?

Viễn hoang mang, trong khi Thoại sững sờ nhìn hai người. Bà Lân cao giọng:

- Từ lâu rồi, con tưởng nội già rồi lú lẫn đến độ không nhận ra mọi sự hay sao? Nội đã nghi ngờ từ đầu, và khi nội kiểm tra lại bằng cách hỏi Hạ về kỷ niệm lần đầu quen biết của hai đứa. Con bé đã khó khăn, khổ sở khi phải nói dối, nó bịa một câu chuyện tình đẹp khi hai người quen nhau trong nhà thờ, rằng con bé mệt trong người, suýt ngất, thì con chen mọi người vào giúp đỡ và đưa con bé về nhà. Một chuyện tình đẹp đấy chứ.

Nhưng hồi ơi, nó chỉ là sản phẩm mơ mộng tưởng tượng của con bé mà thôi. Bà là nội của con, là người hiểu con quá rõ. Hãy tưởng tượng thằng cháu nội của ta sao bao nhiêu năm bỏ đạo, lại đi nhà thờ? Lại còn vệt đám đông để

giúp đỡ một cô gái chưa quen. Cái thằng cháu lạnh lùng, vị kỷ của nội đầu có ở không và quân tử đến vậy?

Viễn áp ứng:

- Nhưng giờ đây con thật sự yêu Hạ, con cần có Hạ. Lần này là sự thật. Xin nội hãy bỏ qua cho lầm lỗi của chúng con. Không! Của chính con thôi, là con năn nỉ Hạ giúp con như vậy. Con mong nội chấp nhận Hạ. Hạ rất dễ thương.

- Thì nội đầu có nói con bé không dễ thương đâu - Bà Lân chột cười - Đừng có quá lo lắng nữa. Dĩ nhiên là từ lâu nội đã dò xét và muốn nó là cháu dâu thật sự của nội. Cho dù chưa rõ gốc gác, nhưng nội nhìn tính tình cũng hiểu được con người nó. Nội chịu nó, nếu không, nội đầu cố tình ép con làm buổi lễ đính hôn.

Viễn rạng rỡ sau mỗi câu nói của bà Nội. Quân Anh cũng mừng rỡ. Duy chỉ có Thoại là tê tái buồn. Bà Lân thật thêu đáo, thật khôn ngoan.

Viễn có một người bà như thế, làm sao Thoại có cơ hội làm địch thủ?

- Bây giờ chỉ còn cách vừa đi vừa dò thôi.

Viễn nhìn ra mặt lộ đằng trước, anh nói. Quân Anh đang chăm chú nghiên cứu tấm bản đồ, hỏi anh:

- Đường đến Buôn Mê Thuật thì mình tra được rồi. Nhưng biết chỗ đó rộng hẹp ra sao, bao nhiêu người ở, làm sao dò được nhà nhỏ Hạ Ở đâu?

Viễn chắc lưỡi:

- Tiếc là lý lịch nhỏ Hạ, tao đưa lại cô bé rồi, nhờ cái lý là công việc kỳ cục thì khỏi cần hồ sơ xin việc. Nếu không mình đã có thể thấy trên đó rồi.

- Mày ráng nhớ xem có khi nào nhỏ kể về gia đình hay quê nhà không?

Tay vẫn giữ vô lăng, Viễn nhíu mày cố nhớ:

- Có lần Hạ kể cha là võ sư, nhà đến mười ông anh, chả biết có thật không? Lúc đó tao nghĩ nhỏ xạo chơi. Nhà gì mà có tới mười đứa con trai, chỉ có một đứa con gái út mà lại để cô nhỏ sống ở Sài Gòn học hành thui thủi một mình.

Quân Anh la lên phản đối Viễn.

- Ê! Gì kỳ vậy, mày thương người ta mà lại nghi ngờ và nghĩ xấu người ta à?

Viễn phân trần:

- Tao thương Hạ, điều đó chắc rồi, có điều tao thấy lạ về lời kể cô bé thôi.

Có thể lúc ấy tao rất đáng ghét, nên Hạ bịa đại cho vui.

Quân Anh chắc lưỡi:

- Bây giờ biết tìm đồ mắt có ra nhỏ không!

Rồi anh chán nản làm bầm chửi rửa thằng bạn vô tâm, để ý yêu thương người ta mà cứ tự gạt mình để rồi mang bộ mặt lạnh lùng, ngạo mạn, ai thêm khai thật nhà cửa ra làm chị Viễn chỉ ngồi nghe nhẩn nhện.

Đột nhiên, Quân Anh vụt hỏi:

- Nhưng mày vừa kể là nhỏ Hạ quật thẳng Hoài bằng một thế nhu đạo gọn hơ mà. Nhỏ có võ thiệt đó chứ:

Viễn nhớ ra:

- Ủ! Đúng rồi. Hạ giỏi võ.

Rồi anh quay sang Quân Anh. Hai gã đàn ông nhìn nhau cười đắc thắng vì đã thấy chút manh mối.

Viễn thăm trách mình, có vậy mà anh cứ đoảng vì quên bém mắt điều máu chốt đó đi mất. Hạ có võ. Vậy chắc chắn câu chuyện gia đình một võ sư có đến mười con trai và cô công chúa út là có thật rồi.

Anh cười vang và tự nhủ:

- Hạ Oi! Anh không tin là lục tung cả Buôn Mê Thuật, xộc vào từng võ đường trên ấy mà không tìm ra em. Phen này thật sự không bao giờ anh để em rời xa anh nữa hết.

Mơ Yêu

Chương 31

Hạ ngồi trên đồi, tựa lưng vào gốc cây cao, cây trắc bá điệp quen thuộc của cô. Vậy mà cô đã về đây, về lại nhà sau ba năm đi xa.

Ngôi nhà cô vẫn vậy, nhưng cha đã già hơn rất nhiều. Cô cứ ngỡ ông sẽ giận dữ la mắng cô về những quyết định lì lợm của cô.

Nhưng không phải vậy, sau phút nhìn ngắm con gái út đã trở về, ông ngoắt lại gần và bảo:

- Cha cũng biết tánh con bướng bỉnh, gan lì nhất nhà, nhưng không thể ngờ nó lì đến nỗi phải đến ba năm sau mới chịu quay về thăm cha.

Cô còn sững người nhìn ông lơ ngơ, ông lại nói:

- Sự phản kháng với lời dè bủi cản ngăn của cha mẹ mạnh mẽ lắm hay sao? Sao không chịu đẹp bỏ tự ái mà trở về thăm cha sớm hơn?

Lần này, thì Hạ đã đoán chắc rằng cha thổ lộ lòng mình, cô nhào ngay đến ôm lấy cha.

Ông để cô dựa đầu vào ngực, dang đôi cánh tay rộng ôm trùm lấy cô nghẹn ngào:

- Con gái của cha! Đứa con gái duy nhất của cha! Ôi! Cha nhớ con biết chừng nào.

Hạ khóc như mưa vì hạnh phúc. Đàn anh trai cũng cảm động ngơ ngác nhìn nhau.

Xưa nay, họ có bao giờ thấy cha khóc, có bao giờ thấy cha bày tỏ tình cảm và thốt lời nói thương yêu với đứa con nào đâu.

Ngược lại, Hạ và Thiên - Người anh trai song sinh với cô là bị Ông ghét bỏ nhất thuở nhỏ. Vì ông cho rằng do đẻ khó hai đứa sinh đôi này, nên vợ Ông mới mất sức và sớm lìa bỏ ông.

Từ thuở bé, Hạ cũng phải thức khuya dậy sớm. Tập võ cùng các anh, cha buộc cô phải như một thằng con trai, giống như những đứa con trai khác trong nhà, không có chuyện nuông chiều hay khóc lóc gì trước mặt ông cả. Lắm khi luyện võ với mấy ông anh to cao, khoẻ mạnh. Hạ bầm tím cả mình mẩy vì hứng đòn, cô cũng không dám than, chỉ đợi chiều xuống trốn lên đồi, tủi thân nhỏ lệ cùng cây cỏ.

Hai ngày ở nhà, Hạ mới thực sự thấy mình hiểu cha còn hơn mười mấy năm sống chung trong một mái nhà như thuở trước.

Cha cô chỉ vì yêu mẹ. Và đau vì mất mát mẹ nên mới thờ ơ với lũ con.

Chừng cô đi rồi, ông mới thấy thêm cô quạnh và buồn. Ông đã muốn gọi Hạ về, nhưng ông là cha, cái bướng của Hạ là từ ông mà ra chứ ai nữa, cộng thêm cương vị võ sư luôn cứng rắn và xem thường những chuyện mềm lòng, nên ông đã không thể làm gì được.

Cứ vài tháng ông cho một thằng con xuống Sài Gòn xem Hạ ra sao, làm gì, nhưng tuyệt đối không báo cho Hạ biết tình hình ở nhà, cũng không giúp đỡ gì Hạ hết. Vì ông nghĩ, khó khăn ở thành thị với nỗi nhớ nhà sẽ đưa Hạ về. Nhưng không ngờ, cái tính ngoan cố quá quắt của Hạ càng làm cho tình cha con khó có cơ hội thông hiểu và gần nhau.

- Hạ!

Giọng nói nghe quen thuộc quá, làm Hạ dứt luồng suy nghĩ, cô quay lại.

Huy đứng ngay bên cây trúc bá diệp, anh cười dò hỏi:

- Anh biết thế nào Út Hạ cũng về đây.

Hạ nhìn anh ngạc nhiên. Ngọc Trâm đã tìm nát cả Sài Gòn mà không thấy anh, thì ra anh đã trở về nhà.

Huy đi vòng trước mặt cô mà không đối diện, anh dè dặt nói:

- Dì họ nói cho anh biết, Hạ đã dọn đi. Anh không biết Hạ dọn đi đâu và tại sao lại dọn đi.

Hạ không trả lời. Anh nói tiếp, ngập ngừng:

- Anh biết anh đã có lỗi với Hạ, làm Hạ buồn nhiều mấy tháng qua Hạ cho anh xin lỗi.

Hạ nhìn lảng đi, cô nhếch mép cười nhạt, phải chi câu nói này cô nghe sớm hơn, lúc cô đang thất vọng và bế tắc trước tình người và cuộc đời.

Những lời anh nói nghe thật trơn tru, anh có biết những chán ngán vì mất lòng tin của cô đối với anh không nhỉ?

Chắc là không, vì không nhận ra điều gì ở khuôn mặt quay nghiêng của Hạ,

Huy vẫn thao thao!

- Út Hạ biết không, anh về đây đã hơn chục ngày, ngày nào cũng ra góc đồi này đợi chờ em.

Anh biết thế nào em cũng về và đúng thật.

Hạ quay lại ngạc nhiên:

- Anh nói anh chờ tôi?

Hạ đã xưng "tôi". Huy nghe rõ như vậy, anh hơi chau mày:

- Ủ, anh đã tìm Hạ Ở Sài Gòn, nhưng em không để lại địa chỉ mới cho đi anh, nên khi tìm mãi không được, anh về đây.

- Sao lại tìm tôi? - Hạ hỏi.

Huy ra vẻ sững sốt:

- Hạ nói gì vậy. Giữa Sài Gòn mà Hạ biến mất tiêu. Anh phải lo cho Hạ. Em nói lạnh lùng như vậy là chưa tha thứ cho anh sao? - Huy chất lười - Tha lỗi cho anh nhé Hạ, anh đã ngu ngốc mà tệ bạc với em. Nhưng thật ra lỗi cũng không phải do anh. Em cũng biết chính Ngọc Trâm đã đẩy đưa với anh trước. Cô ta cứ quyến dụ mãi, là đàn ông con trai mà, né hoài thì cũng có lúc phải xiêu lòng thôi. Lúc đó, em lại cứ bỏ mặc anh mà quay cuồng hết thì giờ trống với những việc làm thêm linh tinh của mình. Đến Sài Gòn đã lâu, có bao giờ chúng ta có giây phút nào dạo phố với nhau đâu? Em nghĩ xem.

Huy càng phân trần càng hăng:

- Anh đã nói từ đầu, khi động viên em xuống Sài Gòn học, là anh sẽ giúp đỡ em trong chuyện sinh hoạt phí, mà em cứ cố chấp và tự ái hão, cứ khăng khăng đi kiếm việc làm thêm. Anh có làm lỗi, nguyên do một phần cũng lỗi em đây.

Hạ nhíu mày nhìn anh muốn cãi lý.

- Gia đình anh dư dả, tháng tháng gởi tiền cho anh xài thoải mái. Mấy năm học hành ở Sài Gòn, ngoài kiến thức ở trường, anh cũng đâu muốn mình vẫn khur khur là thằng nhà quê đến khi học xong, cầm mảnh bằng mà chưa nếm trải cuộc sống hiện tại, văn minh của Sài Gòn. Anh có tiền, ngoài giờ học anh cũng muốn thư giãn bằng những giải trí mà thanh niên Sài Gòn ưa thích, càfe, nhà hàng, vũ trường... anh muốn được đặt chân đến để biết với đời, nhưng mỗi lần chiều xuống đến tìm em, lại thấy em tất bật với những việc làm hèn kém, nhọc nhằn, không hề nghĩ đến anh và vui chơi giải trí. Trong khi Ngọc Trâm lại là người Sài Gòn, cũng đi học như em, nhưng biết hưởng thụ cuộc sống, và còn khuyến khích anh đến với cô ấy. Thử hỏi em, anh còn làm gì khác được?

Hạ yên lặng suy nghĩ. Lời của Huy nói tuy trần trụi và quá ích kỷ, cơ hội, nhưng ngấm lại, về cái lý cũng nhiều phần đúng.

Hạ lúc ấy chỉ chăm chăm lo tự lập kiếm sống để mong chứng minh khả năng và ý chí của mình cho cha thấy. Cô đã quên đi mình cũng có một mối tình kè

bên. Một mối tình dù mới chớm và còn vụng dại, nhưng cũng cần được nuôi dưỡng và chăm sóc.

Vậy mà cô đã bỏ qua điều ấy. Cô cứ sống mộc mạc và giản dị đến khô cằn, cứ nghĩ anh luôn hiểu cô. Cô thật chủ quan.

Hạ ngừng đầu nhìn Huy, cô cười gượng:

- Bây giờ có lẽ Hạ đã hiểu anh hơn. Anh nói đúng, Hạ chỉ nghĩ đến mình mà quên đi tâm tư, ước vọng của người khác. Hạ xin lỗi anh.

Huy thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy là Hạ không còn giận anh nữa:

Hạ cười lắc đầu:

- Không! Bây giờ thì không.

Huy tươi nét mặt:

- Chắc là trước đây Út Hạ giận anh ghê lắm hả? Anh cũng tặc tử. Nhưng bây giờ anh hứa với Hạ, anh sẽ không lầm lỗi nữa - Anh vỗ tay vào nhau, nói hào hứng - Ta còn một năm học nữa thôi. Hạ với anh phải ráng lấy bằng loại ưu để có thể được ở Sài Gòn làm việc. Anh sẽ bàn qua ba mẹ, đợi chúng ta ra trường và tìm công việc ở Sài Gòn, chúng ta sẽ tiến tới hôn nhân.

Thấy Hạ mở to mắt ngơ ngác anh cười lớn đắc ý:

- Ngạc nhiên hả? Em thấy anh tính gọn không?

Hạ lắc đầu:

- Nhưng Hạ vẫn chưa hiểu anh muốn nói gì. Sao lại có chuyện hôn nhân ở đây?

Huy ra vẻ mềm mỏng:

- Thì là... chuyện chúng mình đó. Mặc dù trước đây anh chưa từng nói qua chuyện này. Nhưng chúng ta yêu nhau, đi đến hôn nhân chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Đó là chưa kể từ khi anh vào trường võ của thầy và gặp được em, anh luôn nghĩ em sẽ là người vợ của anh sau này.

Hạ ngạc nhiên:

- Nhưng... chúng ta đâu thể nào lấy nhau?

- Tại sao? - Huy khựng lại.

Hạ lắc đầu giải thích:

- Hạ và anh... đâu còn gì nữa.

Huy nheo mắt nhìn Hạ như không tin lời cô và có thể thốt lên:

- Có nghĩa là em vẫn chưa tha thứ cho anh về những chuyện đã xảy ra ở Sài Gòn.

- Không! Hạ đã tha thứ cho anh, Hạ đã nói thực là Hạ không có giận anh.

Huy giận dữ:

- Vậy sao em từ chối?

Hạ nhăn mặt, cố giải thích:

- Anh không thể lấy Hạ được vì nhiều nguyên nhân. Trước hết, vì anh phải

nghĩ đến trách nhiệm của anh. Hạ chưa nhắc anh là vì Hạ nghĩ anh sẽ dẫn đo kỹ và sớm quyết định trở về Sài Gòn nhận trách nhiệm của mình.

Huy sáng giọng:

- Em nói gì anh không hiểu:

Hạ bắt đầu bực bội:

- Đừng nói với Hạ là trước khi trở lên Buôn Mê Thuật, anh không biết Ngọc Trâm đã mang thai. Hạ không tin anh đâu.

Huy giật mình vì bất ngờ, anh máy môi nói:

- Ngọc Trâm tìm đến em?

- Trâm muốn tìm anh, nên đã đến tất cả những nơi, những người quen biết anh ở Sài Gòn. Trâm đang tuyệt vọng. Hạ nghĩ, nếu anh trở xuống ngay, sẽ cứu vãn được tình thế khó khăn của Trâm.

Huy nhìn Hạ giây lát, rồi cười nhạt:

- Hạ dạy đời anh đó à? Tại sao anh lại làm một việc ngu xuẩn như vậy? Hạ bàng hoàng với sự tỉnh táo đến tàn nhẫn của Huy, anh thừa nhận:

- Đúng, Hạ nói đúng. Anh có biết về việc có thai của Trâm. Cô ta đã đến than khóc và cứ nhất quyết đòi anh nhận cái bào thai đó, gấp rút làm đám cưới. Cô ta đã quấy rầy anh vào mấy ngày thi cuối làm anh chẳng làm bài được đảng hoàng. Cô ả thật bực mình, mang cái cục nợ đó theo làm phiền anh mãi.

Hạ tức giận cắt lời anh:

- Nhưng đứa con trong bụng Trâm là của anh, sao anh lại có thể dừng dừng đến như vậy được?

Huy nổi cộc, quát lên:

- Chứ Hạ muốn anh làm sao? Trâm đâu có phải là người có thể lấy làm vợ. Cô ta ngoài cái tính lằng nhằng lăm điều, cái tài liếc mắt, ỏng ẹo ra, còn cái gì có thể làm người vợ tốt? Anh không bao giờ gánh lấy cục nợ đó đâu.

- Nhưng còn cái thai? Hạ hỏi ngay.

- Ngọc Trâm là đứa ngu ngốc. Nó đã quá dễ dãi thì cứ nhận lấy cái hậu quả đó, biết làm sao hơn.

Hạ trợn mắt nhìn Huy, cô sững sờ với những lời anh có thể thốt ra.

Huy nhún vai:

- Nếu em đã biết luôn chuyện ấy thì cũng tốt thôi. Em đã hiểu anh và cả những rắc rối đó. Anh chỉ mong muốn lấy em. Hãy vì tình yêu của chúng ta mà giúp anh thoát khỏi cái rắc rối đó, nếu ta làm lễ đính hôn sớm tại đây, trở lại Sài Gòn, Trâm sẽ tự động rút lui thôi. Đồng ý chứ Hạ?

Hạ không trả lời Huy, cứ ngó trân trân anh.

Huy cười dò hỏi:

- Gì nhìn anh dữ vậy?

Cô lắc đầu nói chậm rãi:

- Hạ đang muốn tìm ở anh một vẻ gì đó gọi là đàn ông, là quân tử, nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Hạ đang sững sờ tự hỏi con người cơ hội và hèn nhát này đã từng là bạn trai của mình sao?

Huy tái mặt:

- Cô nói vậy là ý gì?

Hạ bình tĩnh hơn:

- Bởi vì Hạ vừa nhớ lại rằng thực ra anh hôm nay và trước đây cũng chỉ là một, chỉ có điều trước đây Hạ ngờ nghệch không nhìn thấy mà thôi.

Hồi đó, đã có những lần anh làm hư hại hay đổ vỡ trong võ đường, anh đều rút đầu im lặng, còn Hạ vì bắt đầu mến anh và muốn ngang bướng với cha nên đã đứng ra nhận lỗi về mình. Cứ nghĩ mình oai mà quên đi là anh hèn nhát.

Cô hồi tưởng, nhếch miệng nói với Huy:

- Còn nhớ những lần cha cho bắt cặp đấu võ chung không Huỷ Anh luôn tìm cách để tôi nương tay một cách tự nguyện, trong sự giận dữ, bức tức của cha, để rồi sau đó tôi phải lui vào xó bếp tìm dầu xoa bóp những mảng da thịt bị bầm tím vì cú ra đòn trúng đích của anh. Anh là vậy, và bây giờ vẫn vậy, chỉ có lộ rõ hơn ra, trần trụi hơn, thế thôi! Vậy mà sao ngày trước tôi lại có thể kết thân với duy nhất anh trong mấy mươi võ sinh của cha nhỉ?

Hạ hỏi như hỏi chính mình, cô đã từng bao che cho những sai lầm của Huy, đã dần chấp nhận Huy như người bạn trai đầu tiên của mình, đã từng nghe lời thuyết phục của anh mà kiên quyết xin cha cho xuống Sài Gòn học đại học mấy năm trời.

Và giờ đây, đứng trước anh, cô thấy như đứng trước một con người xa lạ đáng khinh.

Huy cười sằng sặc trước vẻ trầm tư và những câu nói của Hạ, anh hươ tay:

- Thôi được rồi, đủ quá rồi. Huỷch tẹt ra hết đi thế này thì vui quá nhỉ? Nhìn cô bằng cặp mắt đáng sợ, Huy nói:

- Để tôi nói cô nghe tại sao ngày xưa cô dễ dàng kết thân với tôi. Đó là vì trong đám cục súc vây quanh cha cô, có đứa nào chịu dòm ngó để nhận ra rằng cô là một đứa con gái, có đứa nào thêm bỏ thì giờ to nhỏ với cô đâu? Chỉ có tôi mà thôi.

Huy gần giọng:

- Chỉ có tôi là khác lũ võ sinh đó. Tôi là con một trong gia đình lấm tiền của, ông già tôi lại mang ý nghĩ là cho tôi học võ mấy năm để phòng thân sau này.

Huy quát lên với Hạ:

- Tôi ghét chuyện đấm đá, cô có biết không?

Tôi đấu với người khác bằng cái đầu, nhẹ nhàng nhưng rất khoái trá với chiến thắng. Tôi không muốn những bài tập hùng hục như con vật và những

đầm đá, túi bụi với những cú nhận đòn.

Huy cười sặc sụa:

- Nên lúc ấy tôi mới vận trí não và chơi trò chơi của mình. Tôi đã đến làm quen với cô, con gái út của ông thầy, và chọn cô là vật thể thân thứ nhất trong cái võ đường chết tiệt này.

Chôm người về trước, chống một tay xuống đất, Huy kề mặt gần với Hạ nói:

- Cô tưởng tôi yêu cô lắm à? Còn lâu!

Tôi chỉ dùng cô như một quân cờ khác trên đường đi của tôi thôi. Chỉ vài lời nói an ủi, cô đã bắt đầu thân thiết với tôi ngay, và tin cậy tôi đến độ vài tháng sau là chịu làm bị thịt cho tôi dợt võ.

Huy lại cười đều cang:

- Trong khi ông già cô tức đến ứa máu vì thằng học trò mới lỏm bẻm hơn năm luyện võ đã ra đòn tới tấp cô gái rượu của ông, vậy mới tài chứ hả? Chỉ đến khi ông đòi tông bảo thằng Thiện đấu với tôi. Tôi bị mấy trận liên đau khắp mình mẩy, nên tôi quyết tam làm cho ông nổi khùng luôn.

Hạ lấp bắp:

- Thì ra anh... Anh đã có ý định, có mưu đồ từ trước?

Huy hãnh diện với thành tích của mình:

- Sao không? Tôi đã suy nghĩ và tìm được cách. Quá dễ mà! Ở cái tỉnh lẻ này, cô giỏi toán có tiếng chứ gì, dẫn cô xuống Sài Gòn thi một trận, cũng trùng hợp với dự định của tôi là cô đậu, khích vài câu về cái tính cộc cằn, thủ cựu của ông già, là cô lì lợm quyết đi Sài Gòn học đại học ngay - Huy nhếch mép cười - Ý định của tôi thật ra là cho cô vác cái bụng chình ình rồi bỏ mặc cô ở Sài Gòn lạc lõng. Cô không thể đến trường với món quà đó, không thể lầy lắt lâu hơn giữa Sài Gòn lằng lằng khi tiền không có tới trợ cấp nữa, lúc đó cô sẽ lặn về nhà với ông già trong bộ dạng thảm hại, cho ông biết nhục, biết đau.

Hạ nói như hụt hơi, mặt cô tái xanh tái xám đi:

- Anh nói láo!

- Láo để làm gì? Thật sự tôi đã sắp xếp để hành động như vậy, nhưng đến Sài Gòn, sự việc lại thay đổi, tôi không có cơ hội thực hiện được ý định đó. Cô có con nhỏ Trâm tài lanh giới thiệu mấy chỗ làm thêm, cô không xài tiền của tôi. Không chịu phụ thuộc vào tôi. Càng ngày cô càng thêm xấu xí, quê mùa vì suốt ngày vừa học, vừa nai lưng ra làm những việc hèn hạ như một con sai vặt, từ xắt thuốc tiêm thuốc bắc đến bung phở, giữ xe...

Nhìn cô lúc đó thấy mà phát tởm, ba năm học hành ở Sài Gòn vẫn còn bốc mùi hôi hám của đất cát, bùn sinh, trong khi Sài Gòn hoa lệ, hào nhoáng có biết bao đứa con gái ngu si dễ dãi chơi bời, đàn đúm với tôi vì cái mã đẹp trai và cung cách xài tiền thoải mái.

Huy cười trâng tráo nói toạc ra:

- Dù biết chắc cô vẫn nguyên lành nhưng cứ nghĩ đến cái đầu tóc bù xù như ổ quạ, quần áo dơ dáy, lời thôi của cô là tôi phát ớn, nên đành thôi thực hiện ý đồ đó. Trước khi bỏ mặc cô, tôi cũng còn kịp quơ lấy con nhỏ Trâm, tội nghiệp - Huy thở dài như đóng kịch - Bạn tốt của cô cũng phải thế chỗ của cô thôi. Đáng đời cho nó! Cứ làm như mình đạt chiến tích hay ho khi ra công giết bỏ bạn.

Hạ nhìn vào khoảng không, cô lắc đầu mấy cái để tự trấn tĩnh mình trước sự thật ghê tởm của Huy.

Cô hỏi:

- Vậy sao anh còn về đây? Anh muốn hại tôi hay ai khác nữa? Chỉ vì kỷ luật sắt thép trong võ đường mà anh oán ghét cha tôi đến vậy sao?

Huy đứng lên nhìn xuống cô thương hại:

- Không hẳn vì chuyện đó, chỉ vì hôm rồi, cách đây một tháng, vào nhà hàng Mỹ Trúc, tôi bắt gặp cô đi cùng một tên có vẻ cũng khá giả, lần đó thực sự tôi đã choáng váng không tin ở mắt mình. Chỉ mấy tháng bỏ mặc và không gặp, cô đã thay đổi hoàn toàn từ tóc tai, quần áo, đến dáng đi với phong cách như quyền quý sang trọng... cô thật khác hẳn trước đây. Và thật tức tối vì hối tiếc khi đó là lần đầu tôi nhận ra rằng dáng người cô thật hấp dẫn.

Hạ ngẩng lên, môi mím lại. Huy cười khẩy nhún vai:

- Tôi chả cần quan tâm quan hệ giữa cô với hắn là thứ quan hệ gì và tiền đâu cô sắm sửa như vậy, chỉ có điều trước kia cô đã quá gần tôi mà tôi chưa đụng đến cô ngoài cái lần hôn cô thử, khi cô vừa tập trên đồi về, người nồng mùi mồ hôi và những mùi dầu xoa bóp cùng mấy thứ lá cây làm thuốc quái quỷ. Tôi chưa muốn ngày đó, nhưng bây giờ cô khác xưa.

Hạ vụng về, vịn thân cây trắc bá diệp để đứng lên, cô như khuyu xuống, vì ngồi lâu tê mỏi hay vì rã rời những điều Huy bộc lộ?

Huy lắc đầu tặc lưỡi:

- Sao? Nghe sợ quá chư hả? Yên tâm đi, tôi sẽ không mách ông già về những việc gì đó ở Sài Gòn mà cô lột được cái nhà quê bần sinh của mình đâu, tôi đoán là cô đã khôn ra khi kiếm những công việc nhàn hạ mà nhiều tiền hơn.

Trong khi Hạ vẫn cằm cúi bẻ lại cổ chân, cổ tay vì tê, Huy vẫn thao thao:

- Quên nữa! Cơ hội cuối cho "út cứng" đây, tôi sẽ rời đây để về lại Sài Gòn trong vài ngày nữa, nếu em muốn thử sức với tôi để so sánh với cái tên em cặp kè ở Sài Gòn thì...

"Bốp"!

Một tiếng động khô khốc vang lên. Đầu và vai Huy bật ngang, cả thân người đổ nhào, lảo đảo xuống chân đồi khi Hạ thu chân lại. Ngọn cước của cô đã không trúng đích đáng như vậy nếu Huy để ý dè chừng. Nhưng anh ta đã quá chủ quan khi thấy cái vẻ dịu dàng, nữ tính của cô mà quên đi cô là con

gái út của võ sư họ Phạm.

Dưới chân đồi, Huy loạng choạng đứng lên với sự giúp đỡ của mọi người.

Đó là Thiên, anh song sinh của Hạ.

Buông Huy ra sau khi nói câu gì mà anh ta cụp đuôi đi mất, Thiên lên đồi.

Anh gãi cái đầu lờm chờm của mình, cười bảo em gái:

- Tính "đùn" nó thêm một cái nữa, nhưng mày ra đòn đó cũng quá đủ độ
Thằng quỷ đó gãy hai cái răng là ít, còn cái mặt vài phút nữa là phình sưng
ngay, nên tha cho nó vậy.

Hạ tay chân cũng còn run rẩy vì giận, cô hỏi anh trai:

- Anh biết gì về hấn mà bình em?

Thiên nói tỉnh bơ:

- Anh đâu biết, nó phải có lỗi gì ghê gớm lắm mày mới phóng cước nặng
như vậy. Xưa đến giờ thường thì mày chỉ tát tai hay đấm vô bụng thôi. Ra
đón nặng chắc vì nó lỗi nặng. Mà anh với mày là anh em sinh đôi mà, mày
nghĩ sao, anh cũng vậy. Đỡ hời han mất công.

Hạ cười gượng trước tình cảm đơn giản, bộc trực của anh, cô chỉ nói vất vất:

- Hấn muốn hại em.

- Vậy à!

Thiên nhướn mắt:

- Vậy là thằng ngu đó quên là mày phóng cước rất nhanh à? Thật đáng đời.
Chỉ xấu hổ cho cha, có đứa học trò ông dạy võ hơn hai năm mà lại bất cần
đến như vậy. Chỉ sợ cho ông nha sĩ nào đó may mắn, trông một lúc được
mấy cái răng giả.

Hạ phì cười trước câu nói tếu của anh:

- Cha mà biết được anh nói xấu cha thì anh có mà bị đi một mình xất thuốc,
chai cả hai bàn tay luôn.

Thiên đùa theo em gái:

- Nếu mà theo câu người ta nói anh em "song sinh đồng bệnh tương lân" là
thật, thì anh chịu xất thuốc thiệt nhiều cho nhỏ Hạ chai tay chơi.

Hạ nguýt anh:

- Xấu ghê! Vậy mà cũng nói được.

Thiên đưa tay vỗ trán như bị bắt ngờ:

- Trời ơi! Dừng lại đoạn phim này đi, quay chậm lại lần nữa được không?

Hạ ngờ ngợ với câu khôi hài sắp tới của anh:

- Anh muốn nói gì?

Thiên vờ ngờ nghệch:

- Anh muốn quay lại hành động của mày hồi nãy xem lại thử, vì anh mới
thấy con nhỏ em anh mới liếc háy anh. Cái vụ này mới học ở Sài Gòn phải
không? Thấy nổi da gà. Nếu hồi trước mày chịu khó ngúng nguẩy kiểu này
nhiều nhiều để anh mày nhớ ra mày là con gái, thì mày đỡ phải ăn đòn bầm

người rồi.

Hạ bấu môi, mặt đỏ lên vì ngượng:

- Còn nói nữa, mấy anh chỉ có mỗi em gái mà ra đòn như đánh kẻ thù vậy, bảo sao không bầm.

Thiên gỡ mớ tóc ngắn cùn cười:

- Ủ! Ai biết đâu, tại lúc nào mày cũng thành thích, bầm trợn thấy mờ, sai làm việc nặng cũng chịu khó làm chả có than, anh cũng quên mày là con gái. Nhất là lúc cha bắt đấu cặp, mỗi lần xáp vô là mày cũng long mắt lên dữ dần lì lợm, cũng hết vang đầy khí lực đâu kém ai, anh sợ bị thua, phải dốc toàn sức mà đánh chứ?

Hạ lắc đầu cười. Thiên ngập ngừng một chốc rồi anh nói giản dị:

- Thực ra anh rất phục và tự hào về út Hạ, về ý chí tự lập và cả về những kiến thức mà em học hỏi được. Bọn anh chỉ quần quanh từ lớp mười đến lớp mười hai rồi nghỉ, út đã vượt qua bọn anh rồi đó, út giỏi lắm.

Anh vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Hạ, những cái vỗ xem ra đã rất nường nhẹ hơn trước đây nhiều.

Hạ chột nghĩ bụng. Những biểu hiện làm dáng của phải nữ cũng có công dụng tốt ghê chớ, vậy mà cô không biết sớm hơn để đỡ phải hứng chịu đòn đánh nặng tay của mấy ông anh quý.

Cô nhìn anh song sinh dịu dàng vì cô đã biết anh rất yêu thương cô, thương hơn cả lời anh thổ lộ.

Cặp mắt long lanh cảm động của Hạ làm Thiên hơi ngượng, anh đánh trống lảng bằng cách la lên như vừa nhớ ra:

- Ê! Quên nữa, anh chạy lên đây để kêu nhỏ Hạ về ăn cơm, Bõ hôm nay lại nấu món ruột của... Mà... À, của em đó, đoán coi cái gì?

Hạ cười lớn hoan hỉ, cô chạy xuống đồi trong tiếng gọi í ới của anh, cô nói vọng lại:

- Em không thềm đoán đâu, chạy một mạch xuống dưới là được ăn ngay đó mà.

Gió Buôn Mê Thuật thổi se cả da mặt. Hạ thấy yêu đời và hạnh phúc. Ít nhất, cô đã thấy được tình yêu gia đình từ cha và các anh, cô đã thấy được tình yêu gia đình từ cha và các anh, cô đã có một gia đình thật sự ấm êm. Còn một niềm vui nhỏ nữa là nhờ sức mạnh nữ tính của mình, anh Thiên cứng đầu, bộc trực của cô đã chịu gọi cô bằng danh xưng "em" nghe ngọt ngào tình cảm ghê. Anh của cô đã lần hồi quẳng những từ "mày" đi mất theo gió vùng cao rồi.

Mơ Yêu

Chương Kết

Hạ lững thững đi lên đồi, ngọn đồi thân quen của cô. Cô đi chậm, vì bên cạnh là Bõ già.

- Học xong con sẽ về đây chứ Hạ?

Hạ lúng túng vì câu hỏi bất ngờ của Bõ. Cô đành lắc đầu, thành thật nói:

- Con cũng không biết Bõ ạ! Con muốn về, đây là nhà con, là gia đình lớn của con, nhưng nghề nghiệp con được đào tạo lại cần phải ở thành phố mới có cơ hội trau dồi và phát huy. Có lẽ con phải suy nghĩ thật chín chắn mới quyết định được.

Bõ già gật đầu, ông nhìn cô tròng mếu:

- Bõ biếu con mà. Con như đứa con gái ruột của Bõ. Bõ rất mừng vì con đi Sài Gòn mấy năm nhưng vẫn ngoan ngoãn và nhớ đến Bõ, con lại xinh đẹp hẳn ra nữa.

Hạ cười e thẹn. Bõ nhìn cô hồi lâu, rồi lại nói:

- Chỉ có điều đáng tiếc mà Bõ vẫn không hiểu tại sao lại xảy ra là con và Huy lại bất hoà đến thế. Hôm qua Bõ thật sự thất vọng về nó, vậy mà trước đây Bõ cứ vun vào cho con với nó.

Hạ mím môi khi nghĩ đến Huy, chính cô cũng không ngờ Huy. Ngày xưa Bõ rất quý Huy và với Bõ, Huy là người chồng lý tưởng cho Hạ.

Hôm qua, Bõ đã sưng sờ vì Huy đã chạy đến nhà cô với miệng còn thơm máu bởi hai cái răng gãy, anh ta đã la hét um sùm rằng Hạ đã đi theo một tên đã có vợ con đùm đê ở Sài Gòn, đã mang bầu bị trường đuổi, Hạ đánh anh vì sợ anh mách lại với cha chuyện xấu xa của cô.

Có lẽ anh ta tính, với cái tánh nóng như lửa của cha cô, cộng thêm thành kiến ghét bỏ con gái, cha cô sẽ đánh cô đích đáng và sẽ không tin vào những lời cô phân trần.

Đang khi còn la ó, kẻ lẽ thì Hạ và Thiên trở về, chỉ cần nhìn thấy cái mặt nhường nhường cười cười của Thiên và cái điệu bộ lừ lừ bước tới rất tỉnh của anh là Huy biết ngay cái đầu phát thanh của mình cần phải tắt và đông sớm.

Nhớ đến chuyện hôm qua cô không khỏi ngán ngẩm, cô nói với Bõ già.

- Bõ đừng nghĩ và băn khoăn về chuyện Huy nữa. Thật ra cũng nên mừng vì anh ta lộ mặt sớm.

Bõ già ưu tư:

- Bõ hỏi thì con cứ lần tránh không chịu nói thẳng Huy đã làm lỗi gì, và hai đứa vì sao đến như vậy. Nhưng thấy điệu bộ cun cút lủi về hôm qua của nó, Bõ cũng hết sức thất vọng. Nhưng mặt nó sưng to quá, Bõ nghĩ nó đã làm gì

xúc phạm đến con tác tệ lắm.

Hạ cười:

- Khỏi cần nói, nhìn cũng đủ biết tác tệ cỡ nào hả Bõ?

Bõ già cười theo:

Ừ, nhưng Bõ nhắc con nhé, con vẫn luôn là con gái đó. Đừng quen mạnh tay, mạnh chân quá, đám con trai nó sợ, nó tránh xa thì buồn lắm.

Rồi Bõ như nhớ ra:

- À mà cái thằng Sài Gòn nào đó mà hôm qua cha con tra gạn mãi mà chẳng biết được tí gì? Sao vậy con, chuyện con có bạn trai là thật chứ?

- Bõ tin lời Huy nói à? - Hạ hỏi.

- Không hẳn như vậy, cha con và Bõ đều hiểu rõ bản tánh tự cao của con.

Nếu là người đã có vợ con, con không khi nào làm lạc đến độ chen vào đâu.

Nhưng chuyện con có bạn trai thì Bõ và cha con đều tin chắc rằng có.

Hạ nửa bối rối, nửa buồn bực:

- Sao Bõ lại nghĩ thế?

- Bởi vì chỉ có tình yêu mới làm con thay đổi như thế con dịu dàng hơn, nữ tính hơn, và trong mắt, ngày xưa trong vắt và tự tin, thì nay bắt đầu chất chứa những nỗi buồn nhạt màu.

Hạ cụp mắt xuống tránh tia nhìn sắc bén của Bõ:

- Lại né tránh rồi. Bõ nhớ hồi trước, mỗi lần con buồn vì bất mãn cha, đều lên đây dựa vào cây trắc bà diệp này để khóc như trút bớt uất ức. Xong con khóc vui lau nước mắt đi, con lại trở lại can đảm và tự tin mãnh liệt. Bây giờ lại khác, đã mấy ngày Bõ thấy con cứ lên đồi này nhìn mông lung ra phía xa nào, nỗi u hoài ẩn chứa trong mắt vẫn còn đọng lại. Nếu có thể, con hãy nói ra để gia đình hoặc Bõ có thể giúp con về mặt tinh thần bằng những lời khuyên bảo hay an ủi.

Hạ biết tai lại, đổi chiến thuật bằng cách mè nheo Bõ.

- Ôi thôi! Con không nghe nữa đâu, con dẫn Bõ lên đây chơi để con nhớ lại ngày xưa, Bõ cứ nói chuyện bây giờ.

Bõ già đâu thể chịu thua, Bõ còn đang tính truy tới cùng, sao cho Hạ "tự thú" thì dưới chân đồi, Thiên bắt tay làm loa nói lên:

- Bõ ơi! Cha gọi về có chuyện.

Bõ già lại phải lom khom xuống đồi, để lại Hạ với tiếng thở phào thoát nạn, bên cây trắc bà diệp với câu chuyện dở dang.

Hôm qua cha đã gạn hỏi mãi về "người Sài Gòn", nhưng Hạ cứ nói lảng đi, nên ông vẫn còn thắc mắc lắm. Nhưng tin chắc thế nào cha và Bõ cũng còn tiếp tục "điều tra" nữa.

Có một chiếc lá vàng rơi xuống chân, Hạ nhặt lấy và đến ngồi dựa vào thân cây trắc bà diệp nghĩ đến mình.

Thiệt oái ăm!

Trong khi cha mừng vì cô đã nhớ đến gia đình mà về nghỉ hè, thì Hạ lại xấu hổ, vì nguyên do chính khiến cô về đây chính là bởi Viễn. Thất vọng và buồn anh, cô mới nhớ đến cội nguồn, mới trở về để mong lấy lại quân bình cho tâm trí.

Đêm qua, cô lại nằm mơ Trong giấc mơ của cô, Viễn đã lên tận Buôn Mê Thuật gặp cô để van xin cô tha thứ, với gương mặt tiêu tụy, "tàn phai", râu tóc bờm xờm như lâu ngày vì thương nhớ cô mà biếng cạo. Trong mơ, cô đã giận dữ kể tội anh, nào là vô tình, dối trá, con người không tim, con người ngốc nghếch... Biết bao nhiêu là từ ngữ chất chứa tức tối.

Giấc mơ kết thúc bằng thái độ cương quyết đoạn tuyệt và không tha thứ của cô. Cô bỏ đi vẫn còn nghe sau lưng tiếng Viễn gọi với hồi lỗi...

Giấc mơ quái quỷ thật.

Hạ lúc lắc nhẹ cái đầu tóc tém của cô, chỉ mấy ngày về nhà, mà cô lại thấy nhớ nhớ Sài Gòn, nơi cô đã sống ba năm trời, nơi cô đã tìm thấy một tình cảm rất thật, nhưng than ôi, chỉ thật với cô.

Đã năm, sáu ngày rồi, nhưng mong ước nhỏ nhoi, thầm kín của cô vẫn chưa thành hiện thực.

Chẳng lẽ "hắn" vô tình vậy sao?

Hạ úp mặt vào lòng bàn tay, không muốn nghĩ đến nữa, nhưng càng muốn quên, cô lại càng thêm nhớ.

Nhức đầu quá!

Hạ miết mấy ngón tay lên trán, thậm rửa người làm cô phải nhức đầu vì da diết nhớ, Hạ nhủ lòng. Quên đi vậy. Đối với anh ta, mình có là gì đâu.

Mặt đá của chiếc nhẫn cạ vào da mặt Hạ, khi cô vuốt mặt, cô để tay ra trước mặt và ngắm nó.

Trời ơi! chiếc nhẫn mới đẹp làm sao! Hột kim cương nhỏ xíu chiếu tia lấp lánh như những hạt nắng nhỏ. Đây chính là chiếc nhẫn duyên phận. Viễn đã lồng vào ngón tay cô nhẹ nhàng mà tình tứ. Nó có thể mang lại hơi hướm từ anh, cô đeo nó suốt bên mình như thế, hèn gì muốn quên anh mà không được. Phải trả lại cho anh ta thôi, vỡ diễn đã hạ màn rồi.

Hạ xoay xoay chiếc nhẫn trong ngón tay, cô ngần ngừ như chưa quyết định được, cô nửa muốn đeo trở vào tay, như mang chút kỷ niệm về cuộc sống tình hờ dễ tan như bọt sóng gió của Viễn, nửa lại muốn gởi trả cho chủ nhân, để cắt đứt một tình cảm vu vơ, đừng xảy ra thì hay hơn.

Hạ bối rối với những suy nghĩ rối rắm của mình, cô thậm thì cả thành lời:

- Đeo? Hay không đeo?

- Dĩ nhiên là phải đeo vào trở lại rồi. Anh đã mang nó vào tay ai thì cũng đã bắt luôn người ấy theo. Em dám vuốt ra là anh nhốt hồn em vào tim anh luôn, không thả ra đâu.

Hạ ngơ ngẩn nhìn, Viễn đứng trước mặt cô, chẳng có xanh xao vàng vố, chẳng có

râu ria biếng cạo như trong giấc mơ đêm qua Anh vẫn bảnh bao, mắt sáng hoắc tự tin, miệng nở một nụ cười ngạo mạn, như tin chắc phần thắng của mình.

Hạ sực nhớ đến "tình hình" giận dỗi giữa cô và anh, nhớ đến giấc mơ đêm qua, cô đã mắng mỏ anh không tiếc lời, mặc cho anh nài nỉ.

Nhưng đây chỉ là trong giấc mơ thôi, giờ đây cô biết ra mình không thể nào làm thế được, không thể nào giận anh lâu hơn. Vì, chao ơi! Anh tự mãn, kiêu căng thật đấy, nhưng vẫn hấp dẫn chết người.

Biết là những tính tình của anh là ích kỷ.

Nhưng dường như mọi người đàn ông sinh ra đời, đáng tội cao cũng đã ban cho họ cái tính ngông ấy rồi, có thể mới là đàn ông chứ.

Viễn đang cố làm tỉnh đề dò xét Hạ, nét mặt cô thay đổi từng chập, lắm lúc làm anh thót cả tim.

Đến khi thấy rõ nét mặt cô đã giãn ra, đôi mắt mơ màng với suy nghĩ vẩn vơ gì đó, Viễn liền chớp ngay lấy thời cơ, đem môi mình đàn áp cô ngay.

Thoạt đầu là đôi mắt long lanh, cho chúng nhắm luôn lại, để cô tha hồ tưởng tượng lãng mạn chuyện cổ tích nào đó mà quên đi hành động "lợi dụng" trắng trợn của anh.

Sau đó dĩ nhiên là anh rà xuống môi. Trời ơi!

Từ bữa đính hôn đến nay chỉ mới hơn tuần lễ, vậy mà Viễn đã trí quên rằng môi cô đáng yêu đến vậy.

Họ cứ hôn và ôm siết lấy nhau. Trời Buôn Mê Thuật cũng lạnh như Đà Lạt, Hạ để anh kéo mình vào trận mưa hôn, mà cứ ngỡ anh chỉ mới vừa tỏ tình với cô trong quán cà phê bên bờ Hồ Xuân Hương.

Có tiếng tăng hắng đầu đây, Viễn lơ đi, vẫn miệt mài với việc môi tìm môi.

Hai ba tiếng tăng hắng làm Hạ hơi tỉnh cơn mơ, nhưng nụ hôn của Viễn hiện tại lại rất thật, cô đâu thể tách ra được.

Ai đó vỗ tay, và huýt sáo. Rồi tiếng vỗ tay rào rào vang lên. Họ mới miễn cưỡng buông nhau ra, nhưng Viễn vẫn nắm tay cô không rời như sợ cô lại vượt mất.

Xung quanh họ, đủ cả. Mười ông anh vạm vỡ của Hạ, công thêm Quân Anh, Bồ già, và cả cha nữa, họ đều mở to mắt chứng kiến cái hôn tình yêu dài cả thế kỷ.

Hạ nhìn chạ Ông khoát tay:

- Không cần nói, cha biết nó rồi, cái thằng dân Sài Gòn chính hiệu chứ gì?

Buôn Mê Thuật này có bao lớn, có bao nhiêu ông thầy dạy võ tầm tiếng được như cha, thế mà đến sáu ngày mới tìm được nhà. Không là trắng gà mờ đó thì còn ai khác nữa.

Đám anh trai Hạ cười rộ. Viễn ngượng nghịu gãi đầu:

- Dạ thưa, tại con lúnh quính nên quên mất.

Thấy không, dở ời là dở - Ông cao giọng:

Hạ và Viễn run ruột nhìn ông.

Ông tỉnh bơ nhìn lại, từng người một. Rồi vuốt mấy sợi râu lơ thơ, ông nói:

- Thôi, thầy kệ mày dở bao nhiêu. Thấy vậy cũng đủ biết mày thương con nhỏ thiệt. Ừ tao chịu đó.

Tiếng la và huýt sáo vui mừng từ bấy con ông làm vang cả khu đồi.

Họ tíu tít, hể hả chúc mừng Viễn và cô em út, rồi cùng quay trở xuống con đồi để về nhà, vừa đi vừa bàn chuyện xuống Sài Gòn, khi đưa dâu...

Chỉ có Quân Anh thính mũi phát hiện ra có hai người tụt lại phía sau.

Anh cũng mon men lại gần:

Ê! Mai một từ ba giờ đến sáu giờ chiều, muốn hôn hít gì thì phải hỏi qua ý kiến của tao đó nghen.

Viễn rời môi Hạ đúng hai giây cho câu hỏi:

- Sao vậy?

Quân Anh giẫm lên lá xào xạc, đi vòng quanh hai người:

- Vì giờ đó tao đang là ông chủ. Muốn hôn tất nhiên phải thông qua tao rồi.

Nhỏ Hạ đã đồng ý đi làm thêm buổi chiều chỗ tao rồi, tháng sau bắt đầu. Lời hứa hôm rồi, không được viện cớ lấy chồng rồi quên nghe Hạ.

Viễn ngạc nhiên nhìn Hạ:

- Thật sao em?

Hạ cười, mắt long lanh:

- Trước khi về đây em có hứa sẽ phụ ảnh ở tiệm.

- Còn hứa cái khác nữa mà. - Quân Anh nhắc tuồng.

- Hứa gì? - Viễn nhướn mắt.

Hạ cố nín cười:

- Ờ, thì em hứa là em có bỏ bỏ cũng không bao giờ bỏ một người bạn tốt như anh Quân Anh.

Viễn trợn mắt, găm gù:

- Cái gì mà bỏ anh không bỏ nó hả? Vợ anh mà nói vậy à? Ê! Dám nói... Hạ cười vang bỏ chạy. Viễn đuổi theo. Họ đuổi bắt với trò chơi tình yêu mới, bỏ mặc Quân Anh đứng vô duyên, sượng ngắt bên cái cây trắc bá điệp già cỗi, hiên hoà.

Ngước mặt lên trời thở dài ai oán, Quân Anh quay lưng đi trở xuống đồi, anh lảm bảm:

- "Mới hôm trước còn cười toe toét năn nỉ tao làm cầu nối, đưa thì khóc lóc vì giận dữ, nói chỉ có mình là người bạn thân thiết nhất, tốt nhất. Bây giờ, chúng mày có nhau, bỏ mặc "ông" lủi thủi...".

Trên lưng đồi, đôi tình nhân vẫn còn đùa giỡn, rượt bắt nhau, cùng chơi trò trẻ con nhí nhố mà không biết chán.

Làm sao chán được nhỉ, khi họ đang ở trong thế giới yêu đương chỉ có hai

người.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: Tommyboy

Thời gian: 23/06/2004 2:25:22 SA